

Lovforslag nr. L 11. Fremsat den 8. oktober 2003 af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiell virksomhed, m.fl. love¹⁾

(Gennemførelse af direktiv om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse, Haagerkonventionen om lovvalg, administration af SP-ordningen, solvenskrav og kapitalkrav for livsforsikringselskaber samt tilsyn med betalingsoverførsler)

§ 1

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbe- kendtgørelse nr. 587 af 9. juli 2002, som ændret ved § 426 i lov nr. 453 af 10. juni 2003, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 14. juni 2002 om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse, EF-Tidende 2002 nr. L 168, s. 43 (collateral-direktivet), samt dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingsystemer og værdipapirafviklingsystemer, EF-Tidende 1998 nr. L 166 s. 45 (finality-direktivet).«

2. § 2, stk. 1, nr. 4, affattes således:

»4) andele i investeringsforeninger, specialforeninger, fåmandsforeninger, udenlandske investeringsinstitutter og andre kollektive investeringsordninger omfattet af lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.,«.

3. I § 12 b indsættes efter stk. 7 som nyt stykke:
»Stk. 8. Forbudet i stk. 1, nr. 3, omfatter ikke aktier, der er erhvervet ved udnyttelse af de i stk. 6 nævnte instrumenter.«

Stk. 8 bliver herefter stk. 9.

4. I § 12 b, stk. 8, der bliver stk. 9, ændres »1-7« til: »1-8«.

5. § 34, stk. 1, nr. 2, affattes således:

»2) Unoterede værdipapirer, der er knyttet til et eller flere værdipapirer, der er optaget til notering på en fondsbørs eller handles på en autoriseret markedspads, samt andele omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4.«

6. *Overskriften* til Afsnit III affattes således:

»Clearing, afvikling og finansiell sikkerhedsstillelse m.v.«

7. § 50, stk. 4, ophæves.

8. § 57 b, stk. 5, ophæves.

9. I § 57 d indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Hvis en deltager i en clearingcentral eller et betalingsystem omfattet af stk. 2 anmeld-

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 14. juni 2002 om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse, EF-Tidende 2002 nr. L 168, s. 43 (collateral-direktivet), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingsystemer og værdipapirafviklings-systemer, EF-Tidende 1998 nr. L 166 s. 45 (finality-direktivet), samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring, EF-tidende 2002 nr. L 345, s.1 (livsforsikringsdirektivet).

F. t. l. vedr. værdipapirhandel m.v.

der betalingsstandsning, eller der af skifteretten afsiges konkursdekret eller åbnes tvangsakkordforhandling for en sådan deltager, giver skifteretten straks meddelelse herom til Finanstilsynet. Finanstilsynet videregiver straks denne meddelelse til de øvrige lande i Den Europæiske Union samt lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF, artikel 6, stk. 3.«

10. I § 57 e ændres »eller der åbnes tvangsakkord,« til: «, der åbnes tvangsakkordforhandling eller anden form for insolvensbehandling, som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF, artikel 2, litra j,«.

11. § 58 ophæves og i stedet indsættes:

»Kapitel 18 a

Aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse og slutafregning m.v.

§ 58. Bestemmelserne i dette kapitel finder anvendelse på aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse og på sikkerheder, når disse er stillet. En sikkerhed anses for stillet, når den relevante sikringsakt er foretaget.

Stk. 2. §§ 58 h og 58 i finder dog anvendelse, uanset om en aftale om slutafregning eller løbende netting er indgået som led i en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse.

§ 58 a. Ved en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse forstås en aftale mellem parter omfattet af § 58 b om sikkerhedsstillelse for finansielle forpligtelser, jf. § 58 e, i form af sikkerheder omfattet af § 58 f. Ved sikkerhedsstillelse forstås overdragelse af ejendomsret til sikkerhed samt pantsætning.

Stk. 2. En aftale om finansiel sikkerhedsstillelse skal for at være omfattet af dette kapitel være skriftlig eller skal kunne dokumenteres på anden måde, der retligt kan sidestilles dermed.

§ 58 b. En part i en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse kan kun være følgende:

- 1) En offentlig myndighed, dog ikke offentlig garanterede virksomheder, medmindre disse falder ind under nr. 2-6, herunder
 - a) offentlige organer i Den Europæiske Unions medlemslande samt lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for el-

ler medvirker ved forvaltningen af offentlig gæld,

- b) offentlige organer i Den Europæiske Unions medlemslande samt lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der er bemyndiget til at føre konti for kunder.
- 2) En centralbank, Den Europæiske Centralbank, Den Internationale Betalingsbank, en multilateral udviklingsbank som defineret i artikel 1, nr. 19, i direktiv 2000/12/EF, Den Internationale Valutafond og Den Europæiske Investeringsbank.
 - 3) En finansiel institution, som er underlagt tilsyn, herunder
 - a) et kreditinstitut som defineret i artikel 1, nr. 1, i direktiv 2000/12/EF, herunder institutterne på listen i direktivets artikel 2, stk. 3,
 - b) et investeringselskab som defineret i artikel 1, nr. 2, i direktiv 93/22/EØF,
 - c) et finansieringsinstitut som defineret i artikel 1, nr. 5, i direktiv 2000/12/EF,
 - d) et forsikringselskab som defineret i artikel 1, litra a, i direktiv 92/49/EØF og et forsikringselskab som defineret i artikel 1, litra a, i direktiv 92/96/EØF,
 - e) et institut for kollektiv investering i værdipapirer som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 85/611/EØF, eller
 - f) et investeringsforvaltningsselskab som defineret i artikel 1 a, nr. 2, i direktiv 85/611/EØF.
 - 4) En central medkontrahent, et afregningsfirma eller et clearinginstitut som defineret i artikel 2, litra c, d og e, i direktiv 98/26/EF, herunder lignende institutioner reguleret efter national lov, som handler på markedet for futures, optioner og afledte finansielle instrumenter, i det omfang de ikke er omfattet af nævnte direktiv.
 - 5) En juridisk person, som handler i sin egen skab af formueforvalter eller befuldmægtiget på vegne af en eller flere personer, herunder indehavere af obligationer eller andre former for gældsbreve, eller for institutioner som defineret i nr. 1-4.
 - 6) En juridisk person, der ikke er omfattet af nr. 1-5, herunder ikke-registrerede virksomheder og interessentskaber, samt enkeltmandsvirksomheder.

§ 58 c. Bestemmelserne i dette kapitel finder anvendelse på aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse, der indeholder bestemmelse om

- 1) netting ved slutafregning og løbende netting, jf. §§ 58 h og 58 i,
- 2) realisation af sikkerheder, jf. § 58 j,
- 3) supplerende sikkerhedsstillelse, jf. § 58 l,
- 4) substitutionsret, jf. § 58 m, eller
- 5) brugsret, jf. § 58 g.

§ 58 d. Realisation i henhold til § 58 j, stk. 1, eller værdiansættelse af sikkerheder eller fordringer, der modregnes eller tilegnes i henhold til § 58 g, § 58 h, § 58 j, stk. 2-4 og § 58 k, skal ske på forretningsmæssigt rimelige vilkår.

§ 58 e. Det skal fremgå af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse, hvilke af parternes eller tredjemands eksisterende eller fremtidige, faktiske, betingede eller potentielle finansielle forpligtelser aftalen omfatter.

Stk. 2. Ved finansielle forpligtelser forstås forpligtelser, der giver sikkerhedshaver ret til kontant afregning eller levering af værdipapirer.

Stk. 3. Er begge parter i en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse omfattet af § 58 b, nr. 6, anses alene fordringer hidrørende fra handel med valuta og værdipapirer, handel på råvarebørser samt indlån og udlån for finansielle forpligtelser.

Stk. 4. Er kun den ene eller ingen af parterne i en aftale om slutafregning efter § 58 h omfattet af § 58 b, anses alene fordringer hidrørende fra handel med valuta og værdipapirer for finansielle forpligtelser.

§ 58 f. Sikkerhed i henhold til en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse kan kun bestå af kontanter, hvorved der forstås penge, der er krediteret en konto, eller værdipapirer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-5.

Stk. 2. En sikkerhedsstillers egne aktier, aktier i tilknyttede virksomheder, som omhandlet i direktiv 83/349/EØF, og aktier i virksomheder, der udelukkende har til formål at eje produktionsmidler, der er af afgørende betydning for sikkerhedsstillers virksomhed, kan ikke anvendes som sikkerhed i henhold til en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse. Det samme gælder aktier i selskaber, som har til formål at eje fast ejendom til brug for aktionærerne.

Stk. 3. Kontantindeståender, der ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning, kan hverken anvendes som sikkerhed i henhold til en aftale

om finansiel sikkerhedsstillelse eller gøres til genstand for slutafregning.

Stk. 4. Ved tilsvarende sikkerhed forstås et beløb af samme størrelse og i samme valuta som den oprindeligt stillede sikkerhed, hvis denne er stillet i form af kontanter eller værdipapirer, der er identiske med den oprindeligt stillede sikkerhed, hvis denne er stillet i form af værdipapirer.

Stk. 5. Det kan i en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse bestemmes, at en tilsvarende sikkerhed kan bestå af en anden valuta eller andre værdipapirer, der har en værdi, der svarer til værdien af de oprindeligt stillede sikkerheder på det tidspunkt, hvor den tilsvarende sikkerhed stilles eller leveres.

§ 58 g. En aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af pantsætning kan indeholde bestemmelse om brugsret. Ved aftalt brugsret kan sikkerhedshaver i overensstemmelse med vilkårene i en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse overdrage de modtagne sikkerheder eller nogle af disse til tredjemand til eje eller sikkerhed.

Stk. 2. Har sikkerhedshaver udnyttet en brugsret efter stk. 1, skal sikkerhedshaver tilbagelevere en tilsvarende sikkerhed senest på det tidspunkt, hvor den eller de sikrede fordringer forfalder. Den tilbageleverede sikkerhed anses for stillet i henhold til aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse på samme tidspunkt som den oprindelige sikkerhed.

Stk. 3. Tilbagelevering i henhold til stk. 2 kan alene omstødes, hvis betingelserne i konkurslovens § 74 er opfyldt.

Stk. 4. Tilbagelevering efter stk. 2, 1. pkt., kan undlades, i det omfang sikkerhedens værdi i overensstemmelse med vilkårene i aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse modregnes med de sikrede finansielle forpligtelser eller gøres til genstand for slutafregning, idet fordringen på tilbagelevering anses for opstået på det tidspunkt, hvor den oprindelige sikkerhed blev stillet.

§ 58 h. En aftale kan med retsvirkning for tredjemand, jf. dog stk. 3-6, indeholde bestemmelse om, at de af aftalen omfattede finansielle forpligtelser, jf. § 58 e, skal nettes ved slutafregning, hvis en af parterne misligholder aftalen, herunder at der skal ske slutafregning, hvis en part tages under insolvensbehandling, eller der bliver foretaget udlæg i en fordring omfattet af slutafregningsbestemmelsen. Ved insolvensbehandling forstås konkurs, akkordforhandling,

betalingsstandsning, insolvent dødsboskifte, gældssanering samt andre danske og udenlandske former for likvidation og saneringsforanstaltninger begrundet i skyldnerens insolvens, som defineret i artikel 2, nr. 1, litra j og k, i direktiv 2002/47/EF.

Stk. 2. Det kan med retsvirkning for boet og kreditorerne aftales, at i tilfælde af at der indtræder en misligholdelse, jf. stk. 1, skal slutafregning først ske, når den ikke misligholdende part giver meddelelse herom til den misligholdende part. I tilfælde hvor den misligholdende part tages under insolvensbehandling, kan denne part dog kræve, at slutafregningen gennemføres således, at parterne stilles, som om slutafregning var sket uden unødigt ophold efter det tidspunkt, hvor den ikke misligholdende part vidste eller burde vide, at den misligholdende part blev undergivet insolvensbehandling.

Stk. 3. En fordring, der er omfattet af konkurslovens § 16, stk. 1, 3. pkt., kan indgå i en slutafregning efter stk. 1, medmindre den ikke misligholdende part vidste eller burde vide, at betalingsstandsning var anmeldt, da fordringen opstod.

Stk. 4. En af stk. 1 omfattet slutafregning, som gennemføres, efter at den misligholdende part er erklæret konkurs, kan omfatte fordringer, der er opstået før det tidspunkt, hvor den ikke misligholdende part kendte eller burde kende de omstændigheder, der etablerede fristdagen, jf. konkurslovens § 1. Fordringer opstået efter udløbet af det døgn, hvor konkursen blev bekendtgjort i Statstidende, kan dog ikke indgå i en slutafregning.

Stk. 5. En fordring, der er omfattet af bestemmelserne i konkurslovens § 42, stk. 3 og 4, kan indgå i en slutafregning efter stk. 1, medmindre den ikke misligholdende part vidste eller burde vide, at den misligholdende part var insolvent, da fordringen på denne blev erhvervet henholdsvis opstod.

Stk. 6. Slutafregning efter stk. 1 kan alene omstødes efter konkurslovens § 69, hvis slutafregningen omfattede fordringer, som ikke kunne have indgået i en aftalt slutafregning i tilfælde af konkurs, jf. stk. 4 og 5.

Stk. 7. Bestemmelserne i § 58 a, stk. 2, § 58 d, § 58 e, og § 58 f, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse på en aftale om slutafregning, der ikke er en del af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse.

§ 58 i. En aftale kan med retsvirkning for tredjemand indeholde bestemmelse om, at samtlige de af aftalen omfattede fordringer hidrørende fra handel med valuta og værdipapirer nettes løbende ved aftalt afvikling. Bestemmelserne i § 58 h, stk. 3-6, finder tilsvarende anvendelse på aftaler om løbende netting.

§ 58 j. En aftale om finansiel sikkerhedsstillelse kan indeholde bestemmelse om, at sikkerhedshaver i tilfælde af misligholdelse straks kan realisere sikkerheden. Straksrealisation kan med forbehold for vilkårene i aftalen ske

- 1) uden forudgående godkendelse fra offentlige myndigheder eller andre,
- 2) uden forudgående meddelelse til sikkerhedsstiller og
- 3) uden anvendelse af en særlig fremgangsmåde.

Stk. 2. Ved finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret sker realisation ved, at sikkerhedens værdi modregnes i de sikrede forpligtelser.

Stk. 3. Ved sikkerhedsstillelse i form af kontanter sker realisation ved, at sikkerhedens værdi modregnes i eller anvendes til at indfri de sikrede forpligtelser.

Stk. 4. Ved finansiel sikkerhedsstillelse i form af pantsætning sker realisation ved salg af sikkerheden. Hvis det fremgår af aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse, kan realisation ske ved, at sikkerhedshaver tilegner sig sikkerhederne, forudsat der i aftalen er fastsat principper for værdiansættelsen af sikkerhederne, jf. dog § 58 d.

§ 58 k. En aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret har i forhold til sikringsakt og realisation virkning i overensstemmelse med de aftalte vilkår.

Stk. 2. Hvis der opstår misligholdelse, inden sikkerhedshaver har opfyldt en eventuel forpligtelse til at overdrage tilsvarende sikkerhed, kan forpligtelsen gøres til genstand for netting ved slutafregning, jf. § 58 h, hvis dette fremgår af aftalen.

§ 58 l. En aftale om finansiel sikkerhedsstillelse kan indeholde bestemmelse om, at parterne er forpligtede til at stille sikkerhed eller supplerende sikkerhed for ændringer i værdien af sikkerheder eller finansielle forpligtelser omfattet af aftalen, hvis ændringerne er indtrådt efter afta-

lens indgåelse og skyldes markedsbetingede forhold.

Stk. 2. Såfremt sikkerhed stillet i henhold til stk. 1 er stillet uden unødigt ophold efter, at kravet på sikkerhed kunne gøres gældende i henhold til aftalen, kan sikkerheden ikke omstødes efter konkurslovens § 70 eller § 72. Omstødelse under de i konkurslovens § 72 anførte betingelser kan dog ske, hvis sikkerhedsstillelsen under hensyn til omstændighederne konkret ikke fremstod som ordinær.

§ 58 m. Sikkerhedsstiller kan efter aftale med sikkerhedshaver substituere en stillet sikkerhed med en anden sikkerhed, der i alt væsentligt har samme værdi.

Stk. 2. Såfremt en substituierende sikkerhed omfattet af stk. 1 er stillet senest samtidig med, at sikkerhedsstiller igen fik rådighed over den substituerede sikkerhed, kan den substituierende sikkerhed kun omstødes, hvis den substituerede sikkerhed var omstødelig.

Kapitel 18 b

Tingsretligt lovvalg

§ 58 n. Er et værdipapir registreret på en konto, afgøres de i stk. 2 nævnte spørgsmål vedrørende værdipapiret efter lovgivningen i det land, hvor kontoen føres. Ved lovgivningen i det land, hvor kontoen føres, forstås dette lands lovgivning bortset fra lovvalgsregler.

Stk. 2. De spørgsmål, som afgøres efter den i stk. 1 nævnte lovgivning, er

- 1) den retlige beskaffenhed af sikkerhed i værdipapirer og de tingsretlige virkninger, der knytter sig dertil,
- 2) kravene med hensyn til sikring af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse mod tredjemand samt kravene med hensyn til, hvilke foranstaltninger der er nødvendige for, at en sådan aftale kan gøres gældende over for tredjemand,
- 3) hvorvidt en persons adkomst til eller rettighed i en sikkerhed i værdipapirer må vige for eller efterstilles en konkurrerende adkomst eller rettighed, herunder hvorvidt der foreligger ekstinktiv erhvervelse, samt
- 4) hvilke foranstaltninger der er nødvendige for at realisere en sikkerhed i form af værdipapirer, når der er opstået en misligholdelsesgrund."

§ 2

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbetændtgørelse nr. 587 af 9. juli 2002, som ændret ved § 426 i lov nr. 453 af 10. juni 2003 og ved § 1 i denne lov, foretages følgende ændring:

1. § 58 n affattes således:

»**§ 58 n.** Haagerkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på visse rettigheder over værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, jf. bilag 1 til denne lov, finder anvendelse her i landet.«

§ 3

I lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed foretages følgende ændringer:

1. I § 5, *stk. 1, nr. 6*, ændres »kapitalinteresser« til: »kapitalandele«.

2. I § 10 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* De efter stk. 2 tilladte aktiviteter omfatter dog ikke tilladelse til at udføre disse med midler, der tilhører selskaber, bortset fra investeringsforeninger, specialforeninger eller godkendte fåmandsforeninger, der er koncernforbundne med investeringsforvaltningsselskabet.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

3. I § 10, *stk. 3*, som bliver stk. 4, ændres »lov om investeringsforeninger og specialforeninger« til: »lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.«

4. I § 10, *stk. 3*, som bliver stk. 4, indsættes som 2. pkt.:

»Investeringsforvaltningsselskaber har endvidere eneret til at administrere fåmandsforeninger, som er godkendt i henhold til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. § 112.«

5. I § 11, *stk. 2, nr. 9*, ændres »transport« til: »ekspert«.

6. I § 29 indsættes som stk. 4:

»*Stk. 4.* Livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser kan oprette og administrere særskilte SP-konti.«

7. I § 30, *stk. 3 og 6*, indsættes efter »administrationsselskab,«: »jf. § 5, nr. 5,«.

8. § 35, *stk. 5, 3. pkt.*, ophæves.

9. I § 52 ændres »investeringsforening eller specialforening« til: »investeringsforening, specialforening eller fåmandsforening«.

10. I § 54, stk. 1, ændres »investeringsforeninger og specialforeninger« til: »investeringsforeninger, specialforeninger, fåmandsforeninger og andre kollektive investeringsordninger«.

11. I § 54, stk. 2, og § 121, stk. 2, ændres »investeringsforeninger eller specialforeninger« til: »investeringsforeninger, specialforeninger eller fåmandsforeninger«.

12. I § 77, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, ændres »investeringsforeninger og specialforeninger m.v.« til: »investeringsforeninger, specialforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.«

13. § 98 affattes således:

»§ 98. Flertallet af bestyrelsens medlemmer i et investeringsforvaltningsselskab må hverken være medlemmer af bestyrelsen for et depotselskab eller et andet selskab, som en forening eller andre investeringsordninger, som administreres af det pågældende investeringsforvaltningsselskab, har indgået væsentlige aftaler med, eller være ansat i depotselskabet eller i et andet selskab, som en forening eller andre investeringsordninger, som administreres af det pågældende investeringsforvaltningsselskab, har indgået væsentlige aftaler med, eller være medlem af bestyrelsen for eller ansat i andre selskaber, som er koncernforbundne med disse selskaber.«

14. I § 99, stk. 1, ændres »en investeringsforening eller en specialforening« til: »en investeringsforening, en specialforening eller en fåmandsforening«.

15. § 99, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Et investeringsforvaltningsselskabs bestyrelse eller direktion kan ikke give tilladelse i henhold til § 80, stk. 1 og 2, til, at direktører og andre ledende medarbejdere kan være bestyrelsesmedlem i eller deltage i ledelsen eller driften af depotselskabet eller et andet selskab, som en af de foreninger eller investeringsordninger, som investeringsforvaltningsselskabet administrerer, har indgået væsentlige aftaler med, eller i et selskab, der er koncernforbundet med disse selskaber.«

16. I § 101, stk. 1, ændres »investeringsforeninger og specialforeninger« til: »investeringsforeninger, specialforeninger og fåmandsforeninger«.

17. I *underoverskriften* til §§ 106 og 107 ændres »investeringsforeninger og specialforeninger« til: »investeringsforeninger, specialforeninger og fåmandsforeninger«.

18. I § 106, stk. 2, nr. 1, indsættes efter »lov om investeringsforeninger og specialforeninger«: »samt andre kollektive investeringsordninger m.v.«

19. I § 106, stk. 2, nr. 6, ændres »§ 34« til: »§ 46«, og efter »lov om investeringsforeninger og specialforeninger« indsættes: »samt andre kollektive investeringsordninger m.v.«

20. I § 126, stk. 1, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger for særskilte SP-konti.«

Nr. 4-7 bliver herefter nr. 5-8.

21. I § 126, stk. 2, ændres »nr. 1-4« til: »nr. 1-5«.

22. I § 126, stk. 3, ændres »nr. 5-7« til: »nr. 6-8«.

23. I § 126, stk. 4 og 5, ændres »nr. 6 eller 7« til: »nr. 7 eller 8«.

24. I § 134 indsættes som nr. 6 og 7:

»6) Den individuelle og den forholdsmæssige kollektive andel, jf. nr. 2, kan medtages ved opsigelse af forsikringen og skal medgå fuldt ud ved beregning af tilbagekøbsværdier, og ved overførsler fra et selskab til et andet ved jobskifte, jf. § 20, stk. 1, nr. 7. Særlige bonushensættelser kan dog kun medtages, såfremt selskabet opfylder solvenskravet i § 273, stk. 3, nr. 3.

7) Selskabet skal overholde den oplysningsforpligtelse, der påhviler børsnoterede selskaber i § 27, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.«

25. I § 138 indsættes som nr. 7 og 8:

»7) Den individuelle og den forholdsmæssige kollektive andel, jf. nr. 2, kan medtages ved opsigelse af forsikringen og skal medgå fuldt ud ved beregning af tilbagekøbsværdier og ved overførsler fra et selskab til et andet ved jobskifte, jf. § 20, stk. 1, nr. 7. Særlige bonushensættelser kan dog kun medtages, såfremt selskabet opfylder solvenskravet i § 273, stk. 3, nr. 3.

- lige bonushensættelser kan dog kun medtages, såfremt selskabet opfylder solvenskravet i § 273, stk. 3, nr. 3.
- 8) Selskabet skal overholde den oplysningsforpligtelse, der påhviler børsnoterede selskaber i § 27, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.«
26. I § 157 ændres »i investeringsforeninger og specialforeninger« til: »i investeringsforeninger, specialforeninger og fåmandsforeninger« og »§ 68 i lov om investeringsforeninger og specialforeninger« ændres til: »§ 109 i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.«
27. I § 159, stk. 1, indsættes efter »forsikringsmæssige hensættelser«: »og SP-konti«.
28. I § 162, stk. 1, nr. 8, ændres »placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger og investeringsinstitutforeninger« til: »placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger, investeringsinstitutforeninger og fåmandsforeninger« og »§ 1 og § 2, stk. 2, nr. 1-3, i lov om investeringsforeninger og specialforeninger« ændres til: »§ 1, stk. 1, nr. 1-3, i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.«
29. I § 166 indsættes som stk. 2:
»Stk. 2. For midler overtaget som særskilte SP-konti, hvor den enkelte kontohaver selv har indflydelse på valg af investeringspulje eller investeringsrisiko, finder § 159, stk. 2, og §§ 163-165 ikke anvendelse.«
30. I § 168 indsættes efter »§ 162«: «, § 163, stk. 1, nr. 5«.
31. I § 198 ændres »nærmere retningslinjer herfor fastsat« til: »skemaer og vejledninger hertil udfærdiget«.
32. I § 259 og § 275, stk. 2, ændres »§ 49 i lov om sikring mod følger af arbejdsskade« til: »§ 54 i lov om arbejdsskadesikring«.
33. I § 273, stk. 3, nr. 3, indsættes efter »overskud ved emission,«: »medlemskonti, særlige bonushensættelser af type B,« og »1/6« ændres til: »1/3«.
34. I § 350, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »specialforeningernes«: «, fåmandsforeningernes, andre kollektive investeringsordningers«.
35. I § 354, stk. 5, indsættes som nr. 16:
»16) De statslige told- og skatteforvaltninger i sager omfattet af skattekontrolloven § 6 D, stk. 2.«
36. I § 355, stk. 2, nr. 13, ændres »Investeringsforeninger og specialforeninger« til: »Investeringsforeninger, specialforeninger, fåmandsforeninger og andre kollektive investeringsordninger« og »investeringsforeningen eller specialforeningen« ændres til: »investeringsforeningen, specialforeningen, fåmandsforeningen eller den kollektive investeringsordning«.
37. I § 361, stk. 1, indsættes som nr. 14:
»14) Garantifonden for skadesforsikringsselskaber betaler 50.000 kr.«
38. I § 367, stk. 1, ændres »Investeringsforeninger og specialforeninger« til: »Investeringsforeninger, specialforeninger og fåmandsforeninger«.
39. I § 373, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 10, stk. 1-3« til: »§ 10, stk. 1-4« og »§§ 105, 106 og 117« ændres til: »§ 102, stk. 2 og 3, §§ 103-106, § 117«.
40. I § 373, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »§§ 65-67,«: »§ 74, stk. 1 og 3, §§«.
41. I § 373, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »§§ 124-126,«: »§ 134, nr. 7, § 138, nr. 8,«.
42. I § 404, stk. 6, indsættes efter sidste punktum: »Lovens bestemmelser vedrørende investeringsforvaltningsselskaber finder med undtagelse af § 10, stk. 2, tilsvarende anvendelse på de i 1. pkt. nævnte administrationsselskaber. Ønsker et administrationsselskab at administrere investeringsforeninger, skal selskabet omdannes til et investeringsforvaltningsselskab.«
43. I Bilag 5 indsættes overskriften:

»Instrumenter«.

44. *Bilag 5, nr. 4*, affattes således:

»4) andele i investeringsforeninger, specialforeninger, fåmandsforeninger, udenlandske investeringsinstitutter og andre kollektive investeringsordninger omfattet af lov om in-

vesteringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.«

45. *Bilag 6* affattes således:

»Investeringsforvaltningsvirksomhed

- 1) administration af investeringsforeninger, der er godkendt efter lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., og herudover
- 2) administration af specialforeninger, der er godkendt efter lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., og
- 3) administration af fåmandsforeninger, godkendt i henhold til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. «

lov. Dette gælder ikke virksomheder, som er under tilsyn af Finanstilsynet.«

§ 5

I lov nr. 457 af 10. juni 2003 om en garanti-fond for skadesforsikringsselskaber foretages følgende ændringer:

1. I § 13, stk. 2, ændres »kapitel 7 a« til: »kapitel 22«.

2. I § 15, stk. 2, ændres »§ 73« til: »§ 354«.

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2004, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 2. § 2 kan dog tidligst sættes i kraft med virkning fra det tidspunkt, hvor Haagerkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på visse rettigheder over værdipapirer, der opbevares af en medlemmand, træder i kraft i forhold til Den Europæiske Union.

Stk. 3. § 3, nr. 6, 20-23, 27 og 29, træder i kraft den 1. januar 2005.

§ 7

Interne revisions- og vicerevisionschefer kan uanset forbuddet i lov om værdipapirhandel m.v. § 12 b, stk. 9, jf. denne lovs § 1, nr. 3, opretholde og udnytte økonomiske interesser, som vedkommende ejer ved lovens ikrafttræden.

§ 8

Stk. 1. Kapitel 18 a i lov om værdipapirhandel m.v. som affattet ved denne lovs § 1, nr. 11, finder anvendelse på aftaler om finansiel sikker-

46. I *Bilag 8* udgår:

»VII. Ulykker (herunder arbejdsulykker og erhvervs sygdomme): summaforsikring, erstatning af økonomisk tab, kombinationer heraf og personbefordring.

VIII. Sygdom: summaforsikring, erstatning af økonomiske tab og kombinationer heraf.«

§ 4

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 734 af 30. august 2002, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, nr. 2, ændres »lov om forsikringsvirksomhed« til: »lov om finansiel virksomhed«.

2. § 1, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 3, skal, i det omfang de udøver virksomhed med overførsel af penge og andre værdier, lade sig registrere ved Erhvervs- og Selskabsstyrelsen for at kunne drive denne form for virksomhed. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen påser, at de pågældende virksomheder overholder de forpligtelser, som de er underlagt efter denne

hedsstillelse, slutfregning m.v. indgået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. § 58 i lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 587 af 9. juli 2002, som ændret ved § 426 i lov nr. 453 af 10. juni 2003, finder fortsat anvendelse for aftaler om netting indgået før lovens ikrafttræden.

§ 9

Stk. 1. De bestyrelsesmedlemmer, der ved lovens ikrafttræden har hverv eller ansættelser, som er omfattet af forbuddene i § 98, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 13, kan fortsætte som bestyrelsesmedlemmer i investeringsforvaltningsselskabet indtil udløbet af den periode, hvor de er valgt, hvorefter de ikke kan genvælges.

Stk. 2. De direktører og andre ledende medarbejdere, der ved lovens ikrafttræden har bestyrelsesposter, som er omfattet af forbuddene i

§ 99, stk. 2, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 15, kan fortsætte som bestyrelsesmedlemmer indtil udløbet af den periode, hvor de er valgt, hvorefter de ikke kan genvælges.

Stk. 3. De direktører og andre ledende medarbejdere, der ved lovens ikrafttræden lovligt har et ansættelsesforhold, som er omfattet af forbuddene i § 99, stk. 2, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 15, kan efter anmeldelse til Finanstilsynet fortsætte en sådan ansættelse.

§ 10

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft helt eller delvist for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsigter, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 3 kan ikke sættes i kraft på Færøerne for så vidt angår forsikringsvirksomhed og real-kreditvirksomhed.

Bilag 1

HAAGERKONVENTIONEN OM, HVILKEN LOV DER SKAL ANVENDES PÅ VISSE RETTIGHEDER OVER VÆRDIPAPIRER, DER OPBEVARES AF EN MELLEMMAND

De stater, som har undertegnet denne konvention, og som

er bekendt med det presserende praktiske behov for i et omfattende og voksende globalt finansmarked at tilvejebringe retssikkerhed og forudsigelighed med hensyn til, hvilken lov der anvendes på værdipapirer, som nu i vidt omfang er placeret hos clearing- og afviklingssystemer eller andre mellemmand,

er bevidste om, hvor vigtigt det er at begrænse retlige risici, systemiske risici og dertil knyttede omkostninger i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner med værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, for at fremme de internationale kapitalstrømme og lette adgangen til kapitalmarkederne,

ønsker at fastlægge fælles bestemmelser om lovvalg for værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, da det er til fordel for staterne uanset økonomisk udviklingsniveau,

erkender, at PRIMA-princippet (»Place of the Relevant Intermediary Approach«) som fastlagt i kontoaftaler med mellemmand fremviser den nødvendige retssikkerhed og forudsigelighed -

har besluttet at indgå en konvention til dette formål og er blevet enige om følgende bestemmelser:

KAPITEL I - DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1 Definitioner og fortolkning

1. I denne konvention forstås ved:

- a) »værdipapirer« aktier, obligationer eller andre finansielle instrumenter eller aktiver (bortset fra kontanter) og rettigheder over sådanne
- b) »værdipapirkonto« en konto, der føres af en mellemmand, og hvorpå værdipapirer kan krediteres eller debiteres
- c) »mellemmand« en person, der i forretningsøjemed eller som led i anden regelmæssig

aktivitet fører værdipapirkonti for andre eller for både andre og for egen regning og handler i denne egenskab

- d) »kontohaver« en person i hvis navn mellemmanden fører en værdipapirkonto
- e) »kontoaftale«, for så vidt angår en værdipapirkonto, den aftale med den relevante mellemmand, der regulerer den pågældende værdipapirkonto
- f) »værdipapirer, der opbevares af en mellemmand« de rettigheder, som en kontohaver har som følge af kreditering af værdipapirer på en værdipapirkonto
- g) »relevant mellemmand« den mellemmand, der fører værdipapirkontoen for kontohaveren
- h) »disposition« enhver overdragelse af ejendomsret, herunder til sikkerhed, og enhver form for pantsætning, herunder håndpant og underpant
- i) »sikringsakt« alle nødvendige foranstaltninger for at give en disposition virkning over for personer, der ikke er part i dispositionen
- j) »kontor«, for så vidt angår en mellemmand, et forretningssted, hvor mellemmanden udøver aktiviteter, dog ikke et forretningssted, der udelukkende er tilsigtet som midlertidigt eller et forretningssted tilhørende en anden person end mellemmanden
- k) »insolvensbehandling« kollektive retlige eller administrative bobehandlinger, herunder foreløbige procedurer, hvor debtors aktiver og virksomhed kontrolleres eller overvåges af en domstol eller anden kompetent myndighed med henblik på sanering eller likvidation
- l) »kurator« en person, der er bemyndiget til at forestå en sanering eller likvidation, herunder en midlertidigt bemyndiget person og en skyldner, der bevarer sin rådighed, hvis gældende konkurslovgivning tillader dette
- m) »en stat med flere territoriale enheder« en stat, hvor to eller flere territoriale enheder eller både staten og en eller flere af statens territoriale enheder har egne retsregler for så

vidt angår de i artikel 2, stk. 1, omhandlede forhold

n) »skriftlig« og »skriftlig« registrering af oplysninger (herunder oplysninger meddelt ved hjælp af telekommunikation) i fysisk form eller anden form, som efterfølgende kan gengives i fysisk form

2. Henvisninger i denne konvention til en disposition over værdipapirer, der opbevares af en mellemand, omfatter:

- a) en disposition over en værdipapirkonto
- b) en disposition til fordel for kontohaverens mellemand
- c) et lovhjemlet pant til fordel for kontohavers mellemand for krav opstået i forbindelse med føring og forvaltning af en værdipapirkonto.

3. En person anses ikke som mellemand for så vidt angår denne konvention, alene fordi:

- a) personen handler som registrant eller overførselsagent for en udsteder af værdipapirer eller
- b) personen i egne bøger registrerer oplysninger om værdipapirer krediteret værdipapirkonti, der føres af en mellemand på andre persons vegne, for hvem personen handler i egenskab af administrator, mægler eller på anden vis i en udelukkende administrativ egenskab.

4. Med forbehold af stk. 5 anses en person som en mellemand, for så vidt angår denne konvention, i forhold til værdipapirer, der krediteres værdipapirkonti, som personen fører i egenskab af værdipapircentral, og værdipapirer som på anden vis kan overføres ved bogføring på de værdipapirkonti, som personen fører.

5. Med hensyn til værdipapirer, der krediteres værdipapirkonti, som føres af en person i dennes egenskab af operatør af et system til placering og overførsel af sådanne værdipapirer i udstederens registre eller andre registre, der udgør den grundlæggende registrering af berettigelsen til værdipapirerne over for udstederen, kan den kontraherende stat, hvis lov i henhold til hvilken værdipapirerne er udstedt, til enhver tid afgive en erklæring om, at operatøren af systemet ikke skal anses som mellemand, for så vidt angår denne konvention.

Artikel 2 Anvendelsesområde for konventionen og den lov, der skal anvendes

1. Denne konvention fastlægger, hvilken lov der skal anvendes på følgende forhold vedrørende værdipapirer, der opbevares af en mellemand:

- a) den retlige karakter og virkningerne over for mellemanden og tredjemand af rettigheder, der følger af værdipapirers kreditering på en værdipapirkonto
- b) den retlige karakter og virkningerne over for mellemanden og tredjemand af en disposition over værdipapirer, der opbevares af en mellemand
- c) eventuelle krav til sikringsakt vedrørende en disposition over værdipapirer, der opbevares af en mellemand
- d) hvorvidt en persons rettigheder over værdipapirer, der opbevares af en mellemand, ekstingverer eller har bedre prioritet end en anden persons rettigheder
- e) mellemandens eventuelle pligter over for en anden person end kontohaveren, som til lige med kontohaveren eller en anden person påberåber sig en rettighed over værdipapirer, der opbevares af denne mellemand
- f) eventuelle krav til realisation af en rettighed over værdipapirer, der opbevares af en mellemand
- g) hvorvidt en disposition over værdipapirer, der opbevares af en mellemand, også omfatter ret til udbytte, indtægter eller andre udbetalinger, eller til indløsning, salg eller andet provenu.

2. Denne konvention fastlægger hvilken lov, der skal anvendes på de forhold, der er opregnet i stk. 1, i forbindelse med en disposition eller en rettighed over værdipapirer, der opbevares af en mellemand, også selv om de rettigheder, der måtte følge af krediteringen af de værdipapirer på en værdipapirkonto i overensstemmelse med stk. 1, litra a), fastlægges som værende af kontraktlig karakter.

3. Med forbehold af stk. 2, fastlægger denne konvention ikke hvilken lov, der skal anvendes på:

- a) rettigheder og forpligtelser, der følger af kreditering af værdipapirer på en værdipapirkonto, i den udstrækning sådanne rettigheder og forpligtelser er rent kontraktlige eller på anden måde rent personlige

- b) de kontraktlige og andre personlige rettigheder og forpligtelser for parter i en disposition med værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, eller
- c) rettigheder og forpligtelser for en udsteder af værdipapirer eller for en udsteders registrant eller overførselsagent, såvel i forhold til værdipapirindehaveren som i forhold til øvrige personer.

Artikel 3 Internationalitet

Denne konvention finder anvendelse i samtlige sager, der indebærer, at der skal træffes et valg mellem forskellige staters lovgivning.

KAPITEL II - LOVVALG

Artikel 4 Hovedregel

1. Den lov, der skal anvendes på samtlige forhold opregnet i artikel 2, stk. 1, er den gældende lov i den stat, som udtrykkeligt er vedtaget i kontoaftalen, som den stats lov, der gælder for kontoaftalen, eller, hvis kontoaftalen udtrykkeligt angiver, at en anden lov skal anvendes på alle sådanne spørgsmål, denne anden lov. Den efter denne bestemmelse fastlagte lov finder kun anvendelse, hvis den relevante mellemmand på tidspunktet for aftalens indgåelse har et kontor i denne stat, som

- a) alene eller sammen med den relevante mellemmands andre kontorer eller sammen med andre personer, der handler på den relevante mellemmands vegne, i denne eller en anden stat:
 - i) gennemfører eller overvåger bevægelser på værdipapirkonti
 - ii) administrerer betalinger eller selskabsretlige rettigheder i tilknytning til værdipapirer, der opbevares af mellemmanden eller
 - iii) på anden vis udøver erhvervsmæssig virksomhed eller anden regelmæssig aktivitet vedrørende førelse af værdipapirkonti eller
- b) er identificeret som fører af værdipapirkonti i denne stat ved hjælp af et kontonummer, en bankkode eller andre specifikke midler til identifikation.

2. Ved anvendelsen af stk. 1, litra a), anses et kontor ikke for at udøve erhvervsmæssig virksomhed eller anden regelmæssig aktivitet vedrørende førelse af værdipapirkonti,

alene fordi det er et sted, hvor den teknologi, der understøtter bogføringen eller databehandlingen for værdipapirkonti, befinder sig

- a) alene fordi det er et sted, hvor der findes eller drives call centre til kommunikation med kontohavere
- b) alene fordi det er et sted, hvor post i tilknytning til værdipapirkonti organiseres, eller hvor der findes arkiver eller
- c) hvis det udelukkende beskæftiger sig med repræsentative funktioner eller administrative funktioner, der ikke har nogen tilknytning til det at åbne eller føre værdipapirkonti, og det ikke har nogen beføjelse til at træffe bindende afgørelser om indgåelse af kontoaftaler.

3. For så vidt angår en kontohavers dispositioner over værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, til fordel for denne mellemmand, gælder det, uanset om mellemmanden fører en værdipapirkonto i egne bøger med sig selv som kontohaver, ved anvendelsen af denne konvention, at:

- a) denne mellemmand er den relevante mellemmand
- b) kontoaftalen mellem kontohaveren og denne mellemmand er den relevante kontoaftale
- c) værdipapirkontoen, for så vidt angår artikel 5, stk. 2 og 3, er den værdipapirkonto, som værdipapirerne er krediteret umiddelbart forud for dispositionen.

Artikel 5 Deklaratoriske regler

1. Hvis den lov, der skal anvendes, ikke er fastlagt efter artikel 4, men det klart og udtrykkeligt er anført i en skriftlig kontoaftale, at den relevante mellemmand indgik kontoaftalen gennem et bestemt kontor, er den lov, der skal anvendes på samtlige forhold opregnet i artikel 2, stk. 1, den gældende lov i den stat, eller i den territoriale enhed i en stat med flere territoriale enheder, hvor det pågældende kontor på det tidspunkt var beliggende, forudsat at dette kontor da opfyldte betingelsen i andet punktum i artikel 4, stk. 1. Når det skal afgøres, hvorvidt det i en kontoaftale klart og udtrykkeligt er anført, at den relevante mellemmand indgik kontoaftalen gennem et bestemt kontor, skal ingen af følgende elementer tages i betragtning:

- a) en bestemmelse om, at meddelelser eller andre dokumenter skal eller kan forkyndes for den relevante mellemmand på det bestemte kontor
- b) en bestemmelse om, at retssager skal eller kan indledes over for den relevante mellemmand i en bestemt stat eller i en bestemt territorial enhed i en stat med flere sådanne enheder
- c) en bestemmelse om, at erklæringer eller andre dokumenter skal eller kan tilvejebringes af den relevante mellemmand fra det bestemte kontor
- d) en bestemmelse om, at tjenesteydelser skal eller kan tilvejebringes af den relevante mellemmand fra det bestemte kontor
- e) en bestemmelse om, at transaktioner eller funktioner skal eller kan videreføres eller udføres af den relevante mellemmand på det bestemte kontor.

2. Hvis den lov, der skal anvendes, ikke er fastlagt i henhold til stk. 1, er denne lov den gældende lov i den stat, eller i den territoriale enhed i en stat med flere territoriale enheder, i henhold til hvis lovgivning den relevante mellemmand er registreret eller på anden vis organiseret på tidspunktet for indgåelsen af den skriftlige kontoaftale, eller hvis der ikke findes nogen sådan aftale, på tidspunktet for værdipapirkontoens åbning. Hvis den relevante mellemmand imidlertid er registreret eller på anden vis organiseret i henhold til loven i en stat med flere territoriale enheder, og ikke loven i en af statens territoriale enheder, er den lov, der skal anvendes, den gældende lov i den territoriale enhed i den stat med flere territoriale enheder, hvor mellemmanden har sit forretningssted, eller hvis mellemmanden har flere end et forretningssted, mellemmandens hovedforretningssted, på tidspunktet for indgåelsen af den skriftlige kontoaftale, eller hvis der ikke findes nogen sådan aftale, på tidspunktet for værdipapirkontoens åbning.

3. Hvis den lov, der skal anvendes, ikke er fastlagt efter hverken stk. 1 eller 2, er den lov, der skal anvendes, gældende lov i den stat eller i den territoriale enhed i en stat med flere territoriale enheder, hvor den relevante mellemmand har sit forretningssted, eller hvis den relevante mellemmand har flere end et forretningssted, mellemmandens hovedforretningssted, på tidspunktet for indgåelsen af den skriftlige kontoaftale, eller

hvis der ikke findes nogen sådan aftale, på tidspunktet for værdipapirkontoens åbning.

Artikel 6 Uvedkommende faktorer

Ved fastlæggelsen af hvilken lov, der skal anvendes efter denne konvention, ses der bort fra følgende faktorer:

- a) det sted, hvor udstederen af værdipapirerne er registreret eller på anden vis organiseret eller har sit vedtægtsmæssige hjemsted eller registrerede kontor, centraladministration, forretningssted eller hovedforretningssted
- b) steder, hvor de certifikater, der repræsenterer eller dokumenterer værdipapirer, befinder sig
- c) det sted, hvor der føres et register over værdipapirindehavere af eller på vegne af udstederen af værdipapirerne eller
- d) det sted, hvor en anden mellemmand end den relevante mellemmand, befinder sig.

Artikel 7 Beskyttelse af rettigheder ved ændret lovvalg

1. Denne artikel finder anvendelse, hvis en kontoaftale ændres for at ændre hvilken lov, der skal anvendes i henhold til denne konvention.

2. I denne artikel forstås ved:

- a) »den nye lov« den lov, der skal anvendes i henhold til denne konvention efter ændringen
- b) »den gamle lov« den lov, der skulle anvendes i henhold til denne konvention før ændringen.

3. Med forbehold af stk. 4, reguleres samtlige forhold opregnet i artikel 2, stk. 1, af den nye lov.

4. Bortset fra i relation til en person, der har samtykket i en ændring af lovvalg, reguleres følgende fortsat af den gamle lov:

- a) eksistensen af rettigheder i værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, stiftet før ændringen af lovvalget, og sikringsakten vedrørende en disposition over disse værdipapirer foretaget før ændringen af lovvalget
- b) ved rettigheder over værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, og som er stiftet før ændringen af lovvalget -
 - i) rettighedens retlige karakter og virkninger over for den relevante mellemmand og enhver part i en disposition over de

pågældende værdipapirer foretaget før ændringen af lovvalget

- ii) rettighedens retlige karakter og virkninger over for en person, der efter ændringen af lovvalg foretager udlæg eller arrest i værdipapirerne
 - iii) fastlæggelsen af samtlige forhold opregnet i artikel 2, stk. 1, i relation til en kurator i en insolvensbehandling indledt efter ændringen af lovvalget
- c) prioritetsforholdet mellem parter, hvis rettigheder var stiftet inden ændringen af lovvalget.

5. Stk. 4, litra c) er ikke til hinder for at anvende den nye lov til at bestemme prioriteten af en rettighed, der blev stiftet i henhold til den gamle lov, men blev sikret under den nye lov.

Artikel 8 Insolvensbehandling

1. Uanset indledningen af en insolvensbehandling regulerer den lov, der skal anvendes i henhold til denne konvention, samtlige forhold opregnet i artikel 2, stk. 1, med hensyn til enhver begivenhed, der måtte være indtruffet før indledningen af insolvensbehandlingen.

2. Intet i denne konvention hindrer anvendelsen af materielle eller processuelle insolvensretlige regler, herunder regler om

- a) konkursorden eller omstødelse af en disposition som en begunstigelse eller som en unddragelse i forhold til kreditorerne eller
- b) fuldbyrdelse af rettigheder efter indledningen af en insolvensbehandling.

KAPITEL III - ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 9 Konventionens generelle anvendelse

Denne konvention finder anvendelse, uanset om den lov, der skal anvendes, er loven i en kontraherende stat eller ej.

Artikel 10 Udelukkelse af lovvalgsregler (renvoi)

I denne konvention forstås ved begrebet »lov« den gældende lov i en stat, bortset fra lovvalgsregler.

Artikel 11 Grundlæggende retsprincipper og internationalt ufravigelige regler

1. Anvendelse af den lov, der er fastlagt i henhold til konventionen, kan kun afvises, hvis virkningerne af anvendelsen tydeligvis strider mod grundlæggende retsprincipper (»ordre public«) i domstolslandet.

2. Konventionen er ikke til hinder for anvendelsen af de bestemmelser i loven i domstolslandet, som uanset lovvalgsregler skal anvendes selv i internationale forhold.

3. Denne artikel tillader ikke anvendelse af de bestemmelser i loven i domstolsstaten, som stiller krav til sikringsakt, eller som relaterer sig til prioritetsforholdet mellem konkurrerende rettigheder, medmindre loven i domstolsstaten er den lov, der skal anvendes i henhold til konventionen.

Artikel 12 Fastlæggelse af hvilken lov, der skal anvendes for stater med flere territoriale enheder

1. Hvis kontohaveren og den relevante mellemmand har valgt loven i en bestemt territorial enhed i en stat med flere territoriale enheder,

- a) forstås henvisninger til »stat« i første punktum i artikel 4, stk. 1, som til denne territoriale enhed
- b) forstås henvisninger til »den stat« i andet punktum i artikel 4, stk. 1, som til selve staten med flere territoriale enheder.

2. Ved anvendelsen af denne konvention:

- a) omfatter den gældende lov i den territoriale enhed i en stat med flere territoriale enheder såvel den gældende lov i den territoriale enhed som den gældende lov i denne stat med flere territoriale enheder, i det omfang sidstnævnte finder anvendelse i den pågældende territoriale enhed
- b) såfremt den gældende lov i en territorial enhed i en stat med flere territoriale enheder bestemmer, at loven i en anden territorial enhed af denne stat regulerer sikringsakt i form af offentlig anmeldelse, optegnelse eller registrering, reguleres dette spørgsmål af loven i den pågældende anden territoriale enhed.

3. En stat med flere territoriale enheder kan på tidspunktet for undertegnelsen, ratifikationen,

accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen afgive en erklæring om, at hvis den lov, der skal anvendes i henhold til artikel 5, er den gældende lov i denne stat med flere territoriale enheder eller i en af dens territoriale enheder, skal de gældende lovvalgsregler i denne stat med flere territoriale enheder fastlægges, hvorvidt materielle retsregler i denne stat med flere territoriale enheder eller i en bestemt territorial enhed i denne stat finder anvendelse. En stat med flere territoriale enheder, der afgiver en sådan erklæring, meddeler oplysninger om indholdet i disse interne lovvalgsregler til Den internationale privatretlige Haagerkonferencens permanente kontor.

4. En stat med flere territoriale enheder kan til enhver tid afgive en erklæring om, at hvis den lov, der skal anvendes i henhold til artikel 4, er den gældende lov i en af statens territoriale enheder, skal den gældende lov i denne territoriale enhed kun finde anvendelse, hvis den relevante mellemmand har et kontor i denne territoriale enhed, som opfylder betingelsen i andet punktum i artikel 4, stk. 1. En sådan erklæring har ingen virkning for dispositioner foretaget, før erklæringen får virkning.

Artikel 13 Ensartet fortolkning

Ved fortolkningen af denne konvention skal der tages hensyn til dens internationale karakter og behovet for at fremme ensartet anvendelse.

Artikel 14 Undersøgelse af konventionens anvendelse i praksis

Generalsekretæren for Den internationale privatretlige Haagerkonference skal med jævne mellemrum indkalde et særligt udvalg, der skal undersøge konventionens anvendelse i praksis og overveje, hvorvidt det vil være ønskeligt at ændre den.

KAPITEL IV - OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 15 Prioritetsforhold mellem rettigheder stiftet før og efter konventionen

I en kontraherende stat afgør den lov, der skal anvendes efter konventionen, hvorvidt en persons rettighed over værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, og som er stiftet efter konventionens ikrafttræden for den stats vedkom-

mende, ekstingverer eller har bedre prioritet end en anden persons rettighed stiftet før konventionens ikrafttræden for pågældende stats vedkommende.

Artikel 16 Kontoaftaler og værdipapirkonti fra før konventionen

1. Henvisninger i denne konvention til en kontoaftale omfatter kontoaftaler indgået før konventionens ikrafttræden i henhold til artikel 19, stk. 1. Henvisninger i denne konvention til en værdipapirkonto omfatter værdipapirkonti åbnet før konventionens ikrafttræden i henhold til artikel 19, stk. 1.

2. Medmindre der i en kontoaftale udtrykkeligt henvises til denne konvention, skal domstolene i en kontraherende stat ved anvendelsen af artikel 4, stk. 1, anvende denne artikels stk. 3 og 4 på kontoaftaler indgået før konventionens ikrafttræden for den pågældende stats vedkommende i henhold til artikel 19. En kontraherende stat kan på tidspunktet for undertegnelsen, ratifikationen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen afgive en erklæring om, at dens domstole ikke skal anvende de nævnte stykker på kontoaftaler indgået efter konventionens ikrafttræden i henhold til artikel 19, stk. 1, men før konventionens ikrafttræden for den pågældende stats vedkommende i henhold til artikel 19, stk. 2. Hvis der er tale om en kontraherende stat med flere territoriale enheder, kan den afgive en sådan erklæring for enhver af dens territoriale enheder.

3. Enhver udtrykkelig bestemmelse i en kontoaftale, der i henhold til reglerne i den stat, hvis lovgivning regulerer den pågældende aftale, måtte have den virkning at den gældende lov i en bestemt stat eller i en bestemt territorial enhed i en stat med flere territoriale enheder finder anvendelse på et forhold opstillet i artikel 2, stk. 1, skal medføre, at denne lov regulerer samtlige forhold opregnet i artikel 2, stk. 1, forudsat at den relevante mellemmand på tidspunktet for aftalens indgåelse havde et kontor i denne stat, som opfyldte betingelsen i andet punktum i artikel 4, stk. 1. En kontraherende stat kan på tidspunktet for undertegnelsen, ratifikationen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen afgive en erklæring om, at dens domstole ikke skal anvende nærværende stykke på en kontoaftale, som beskrevet i dette stykke, hvori parterne udtrykkeligt har vedtaget, at værdipapirkontoen føres i

en anden stat. Hvis der er tale om en kontraherende stat med flere territoriale enheder, kan den afgive en sådan erklæring for enhver af dens territoriale enheder.

4. Hvis parterne i en kontoaftale, bortset fra aftaler, som stk. 3 finder anvendelse på, har vedtaget, at værdipapirkontoen føres i en bestemt stat eller territorial enhed i en stat med flere territoriale enheder, er det gældende lov i denne stat eller i denne territoriale enhed, der skal anvendes på samtlige forhold opregnet i artikel 2, stk. 1, forudsat at den relevante mellemmand på tidspunktet for aftalens indgåelse havde et kontor i den stat, som opfyldte betingelsen i andet punktum i artikel 4, stk. 1. En sådan aftale kan være udtrykkelig eller fremgå stiltiende af kontraktbestemmelserne som helhed eller af de omgivende omstændigheder.

KAPITEL V - AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 17 Undertegnelse, ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse

1. Konventionen er åben for undertegnelse af alle stater.

2. Den skal ratificeres, accepteres eller godkendes af signatarstaterne.

3. Enhver stat, der ikke undertegner konventionen, kan til enhver tid tiltræde den.

4. Ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenterne skal deponeres i udenrigsministeriet i Kongeriget Nederlandene, som er konventionens depositar.

Artikel 18 Organisationer for regional økonomisk integration

1. En organisation for regional økonomisk integration, der består af suveræne stater, og som har kompetence til at træffe afgørelse om bestemte emner omfattet af konventionen, kan ligeledes undertegne, acceptere, godkende eller tiltræde konventionen. Organisationen for regional økonomisk integration har i så fald samme rettigheder og forpligtelser som en kontraherende stat, i det omfang den pågældende organisation har kompetence på de områder, der reguleres af konventionen. Når antallet af kontraherende stater er relevant i denne konvention, tæller or-

ganisationen for regional økonomisk integration ikke som en kontraherende stat i tillæg til de af dens medlemsstater, der er kontraherende stater.

2. Organisationen for regional økonomisk integration meddeler på tidspunktet for undertegnelsen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen skriftligt depositaren om de emner, omfattet af denne konvention, for hvilke organisationen har fået overdraget kompetence fra dens medlemsstater. Organisationen for regional økonomisk integration underretter øjeblikkeligt og skriftligt depositaren om eventuelle ændringer af den kompetencetildeling, der er anført i den i dette stykke omhandlede meddelelse, samt om overdragelse af eventuelle nye kompetenceområder.

3. Enhver henvisning i denne konvention til »kontraherende stat« eller »kontraherende stater« gælder ligeledes en organisation for regional økonomisk integration, hvor konteksten måtte kræve dette.

Artikel 19 Ikrafttræden

1. Konventionen træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af det tredje ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, der er nævnt i artikel 17.

2. Herefter skal konventionen træde i kraft:
- a) for hver stat eller organisation for regional økonomisk integration, som omhandlet i artikel 18, der på et senere tidspunkt ratificerer, accepterer, godkender eller tiltræder den, den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af dens ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument
 - b) for de territoriale enheder, som denne konvention gælder for i overensstemmelse med artikel 20, stk. 1, den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter meddelelsen af den i nævnte artikel omhandlede erklæring.

Artikel 20 Stater med flere territoriale enheder

1. En stat med flere territoriale enheder kan på tidspunktet for undertegnelsen, ratifikationen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen afgive en erklæring om, at denne konvention gælder

samtliges stats territoriale enheder eller kun gælder en eller flere af disse.

2. Erklæringen skal udtrykkeligt nævne de territoriale enheder, som konventionen finder anvendelse på.

3. Hvis en stat ikke afgiver nogen erklæring i henhold til stk. 1, finder konventionen anvendelse i samtlige territoriale enheder i denne stat.

Artikel 21 Forbehold

Der accepteres ikke forbehold til konventionen.

Artikel 22 Erklæringer

Ved anvendelsen af artikel 1, stk. 5, artikel 12, stk. 3 og 4, artikel 16, stk. 2 og 3 og artikel 20, gælder det, at:

- a) enhver erklæring meddeles skriftligt til depositaren
- b) enhver kontraherende stat til enhver tid kan ændre erklæringen ved at afgive en ny erklæring
- c) enhver kontraherende stat til enhver tid kan trække en erklæring tilbage
- d) enhver erklæring, der afgives i forbindelse med undertegnelsen, ratifikationen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen, får virkning samtidigt med konventionens ikrafttræden for den pågældende stat; enhver erklæring, der afgives efterfølgende, og enhver ny erklæring får virkning på den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for depositarens meddelelse i henhold til artikel 24
- e) tilbagetrækning af en erklæring får virkning den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på seks måneder efter datoen for depositarens meddelelse i henhold til artikel 24.

Artikel 23 Opsigelse

1. En kontraherende stat kan opsig denne konvention ved en skriftlig meddelelse til depo-

sitaren. Opsigelsen kan begrænses til en eller flere af en stats territoriale enheder, som er omfattet af konventionen.

2. Opsigelsen får virkning den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tolv måneder efter datoen for depositarens modtagelse af meddelelsen. Når der i meddelelsen er angivet en længere opsigelsesperiode, får opsigelsen virkning efter udløbet af den pågældende længere periode efter datoen for depositarens modtagelse af meddelelsen.

Artikel 24 Depositarens meddelelser

Depositaren skal meddele medlemsstaterne af Den internationale privatretlige Haagerkonference, de øvrige stater og organisationer for regional økonomisk integration, som har undertegnet, ratificeret, accepteret, godkendt eller tiltrådt i overensstemmelse med artikel 17 og 18, om følgende:

- a) de i artikel 17 og 18 omhandlede undertegnelser, ratifikationer, accepter, godkendelser og tiltrædelser
- b) datoen for konventionens ikrafttræden efter artikel 19
- c) erklæringer og tilbagetrækninger af erklæringer omhandlet i artikel 22
- d) de i artikel 18, stk. 2, omhandlede meddelelser
- e) de i artikel 23 omhandlede opsigelser.

Til bekræftelse heraf har de undertegnede, der er behørigt bemyndigede hertil, undertegnet denne konvention.

Udfærdiget i Haag, den 20., på engelsk og fransk, idet begge tekster har samme gyldighed, i et eksemplar, som skal deponeres i Kongeriget Nederlandenes regerings arkiv, og hvoraf en bekræftet genpart vil blive fremsendt ad diplomatisk vej til hver af de stater, som var medlem af Den internationale privatretlige Haagerkonference på tidspunktet for dens 19. samling, samt til hver af de øvrige stater, som deltog i denne samling

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Som noget nyt foreslås der indsat regler om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse som følge af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF om finansiel sikkerhedsstillelse – i det følgende benævnt »collateral-direktivet«. Formålet hermed er at fremme en effektiv brug af grænseoverskridende sikkerhedsstillelse blandt aktørerne på de finansielle markeder og reducere den risiko, markedsdeltagerne har på hinanden. Herved bidrager Danmark til et effektivt indre marked for værdipapirer.

Collateral-direktivet har gennem en minimumsharmonisering af reglerne for sikkerhedsstillelse mellem aktørerne på de finansielle markeder til formål at bidrage til et mere integreret og omkostningseffektivt finansielt marked og et mere stabilt finansielt system. Dette sikres ved at begrænse formaliteter ved etablering og håndhævelse af sikkerheder, beskytte aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse mod visse virkninger af en parts insolvens, herunder sikre adgang til hurtig realisation af sikkerheder, anerkende bestemmelser om slutafregning, brugsret til sikkerheder modtaget som pant og anerkende supplerende sikkerhedsstillelse. Endelig indføres en lovvalgsregel, der afgør, efter hvilket lands retsregler tingsretlige rettigheder til dematerialiserede værdipapirer skal bedømmes.

Da direktivet er af meget teknisk art, har der været nedsat en arbejdsgruppe med det formål at komme med forslag til gennemførelsen af direktivets enkelte bestemmelser. Arbejdsgruppen har afgivet rapport herom.

Lovforslaget indeholder desuden en bemyndigelse til, at økonomi- og erhvervsministeren kan sætte Hagerkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på visse rettigheder over værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, i kraft. Ved sin vedtagelse af lovforslaget giver Folketinget sit forhåndssamtykke til, at regeringen på Danmarks vegne kan ratificere konventionen.

Forslaget til ændring af *lov om finansiel virksomhed* fremsættes bl.a. med henblik på at følge op på nogle af anbefalingerne fra udvalget om større valgfrihed i pensionsopsparingen samt for at gennemføre solvensreglerne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring (livsforsikringsdirektivet).

Som følge af livsforsikringsdirektivet indeholder forslaget en ændring af kapitalreglerne for livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Det foreslås således, at kravet til egenkapitalens andel af det samlede solvenskrav øges fra 1/6 til 1/3. Formålet hermed er at øge sikkerheden for, at den fornødne kapital er til stede, hvis et selskab kommer i økonomiske vanskeligheder. I forlængelse heraf og som opfølgning på en anbefaling fra udvalget om større valgfrihed i pensionsopsparingen foreslås det, at livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser kan anvende særlige bonushensættelser og medlemskonti på linje med egenkapital til at opfylde 1/3-kravet.

Forslaget indeholder desuden ændringer som følge af lov nr. 421 af 10. juni 2003 om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension med flere love (Valgfrihed i SP-ordningen) og konsekvensændringer som følge af det samtidige fremsatte forslag til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.

I forbindelse med skattemyndighedernes ligning af filialer af udenlandske finansielle virksomheder, vil skatteministeren foreslå en ændring af skattelovgivningen således, at Finanstillsynet skal yde bistand ved bedømmelse af filialernes hensættelseskonti til brug for ligningen. Dette kræver en ændring i reglerne om Finanstillsynets tavshedspligt, der derfor foreslås.

Endelig gennemfører lovforslagets § 4 en ændring af *lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme*. Ændringen gennemfører en anbefaling fra den internationale organisation mod hvidvaskning af penge, Financial Action Task Force on money laundering (FATF), om registrering og tilsyn med virksomheder, der overfører penge og andre værdier.

2. Indhold

2.1. Collateral-direktivet (aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse)

De finansielle markeder er i de seneste år blevet stærkt internationaliserede. Dette sammenholdt med indførelsen af euroen betyder, at antallet af finansielle transaktioner, der foretages mellem virksomheder og finansielle institutioner, der er hjemmehørende i forskellige medlemslande, er steget markant. Samtidig har samfundsudviklingen og forbedret teknik betydet, at enkelttransaktioner beløbsmæssigt er langt større end tidligere. Markedsdeltagerne får herved en voksende risiko på modparter, som ofte befinder sig i et andet land. Behøvet for sikkerhedsstillelse øges, idet der ellers kan opstå en dominoeffekt i markedet i tilfælde af, at en af markedsdeltagerne går konkurs. Sikkerhedsstillelse i grænseoverskridende finansielle forhold vanskeliggøres dog af, at medlemslandene har forskellige regler for finansiel sikkerhed, dvs. forskellige regler for etablering af pant og overdragelse af ejendomsret til kontanter eller finansielle instrumenter.

Ønsket om et omkostningseffektivt og integreret EU-marked er således hæmmet af administrative byrder og en retsusikkerhed, der kan skabe store og ukendte risici i det finansielle system navnlig ved grænseoverskridende sikkerhedsstillelse.

Med henblik på at undersøge muligheden for lovgivningsinitiativer om sikkerhedsstillelse nedsatte Kommissionen i efteråret 1999 en forumgruppe vedrørende sikkerhedsstillelse sammensat af eksperter inden for finansielle tjenesteydelser fra europæiske organisationer. I begyndelsen af 2001 fremsatte Kommissionen et direktivforslag. Dette resulterede i collateral-direktivet.

Direktivets formål er at sikre anerkendelse af bilaterale aftaler om sikkerhedsstillelse i forbindelse med likviditetsudvekslingen samt smidiggøre anvendelsen af sikkerhedsstillelse i finansielle forhold og dermed generelt motivere til en sådan anvendelse. Ved at anerkende en række af de sikkerhedsmæssige konstruktioner, der allerede anvendes i de fleste medlemslande (f. eks. brugen af repo-forretninger), og som derfor må antages at have karakter af almindelig markedspraksis, skal direktivet endvidere fjerne retlig usikkerhed med hensyn til gyldigheden af sådan sikkerhedsstillelse.

Formålet søges opnået ved at sikre anerkendelse af enkle ordninger for etablering af sikkerhedsstillelse enten ved pantsætning eller ved overdragelse af ejendomsret. Formålet søges endvidere opnået ved, at parterne har mulighed for at indgå aftale om særlige ret-

tigheder såsom mulighed for hurtigt og nem realisation af stillede sikkerheder, sikkerhedshavers disponering over sikkerhederne, opgørelse af parternes indbyrdes fordringer som et nettotilgodehavende i tilfælde af misligholdelse samt retten til at erstatte stillede sikkerheder med andre sikkerheder. Der gives desuden parterne mulighed for i visse tilfælde at aftale, at der skal stilles yderligere sikkerhed eller frigives sikkerhed, hvis sikkerhedernes eller de sikrede fordringers værdi ændrer sig på grund af markedsmæssige forhold, for eksempel kurs- eller renteændringer, hvorved der opnås en løbende tilpasning mellem størrelsen af forpligtelserne og værdien af de stillede sikkerheder.

Bestemmelserne i § 29 om meddelelsespligt ved besiddelser af større aktieposter, den såkaldte 'flagningsregel' for storaktionærer, og den tilhørende bekendtgørelse herom, gælder uafhængigt af de implementerede bestemmelser.

De bestemmelser, der gennemfører collateral-direktivet, foreslås indsat som kapitlerne 18 a og 18 b i lov om værdipapirhandel m.v. Der er valgt et særskilt kapitel 18 a, da bestemmelserne i dette kapitel på mange områder adskiller sig fra de øvrige bestemmelser i loven, og da de ikke får væsentlig betydning for de øvrige bestemmelser i loven. Lovvalgsreglerne kan have betydning for flere bestemmelser i loven og er derfor indsat i et særskilt kapitel 18 b.

Collateral-direktivet skal ses som et supplement til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (finality-direktivet), der er gennemført ved lov nr. 283 af 26. april 2000 om lov om ændring af lov om værdipapirhandel m.v., men går videre end dette. Forslaget gennemfører dog dele af dette direktiv, idet det i § 1, nr. 9 foreslås at præcisere skifterettens og Finanstilsynets anmeldelsespligt i tilfælde af betalingsstandsning hos en deltager i et betalings- eller værdipapirhandels system.

2.2. Haager-konventionen

Formålet med Haagerkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på visse rettigheder over værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, er at skabe en højere grad af forudsigelighed om lovvalget og dermed om tredjemands retsstilling. Konventionen indeholder således langt mere detaljerede og præcise lovvalgsregler end den lovvalgsregel, som findes i collateral-direktivets artikel 9. Når den i § 2 foreslåede § 58 n, der vedrører Haagerkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på visse rettigheder over værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, træder i kraft, erstatter den forslaget til § 58 n i § 1, nr. 11, der

gennemfører lovvalsreglen i collateral-direktivets artikel 9.

Økonomi- og erhvervsministeren foreslås bemyndiget til at sætte bestemmelsen om gennemførelse af reglerne i konventionen i kraft. Ikrafttrædelsesbestemmelsen i lovens § 6, stk. 2, indebærer et forhåndssamtykke fra Folketinget til, at regeringen kan ratificere konventionen. Da der i såvel finality- som collateral-direktivet findes regler om tingsretligt lovvalg vedrørende værdipapirer, der opbevares af en medlemmand, foreligger der i relation til konventionen blandet kompetence mellem Den europæiske Union og medlemsstaterne. En dansk ratifikation af konventionen kan således tidligst ske samtidigt med, at EU tiltræder konventionen.

2.3. SP-konti

Ved lov nr. 421 af 10. juni 2003 om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension (Valgfrihed i SP-ordningen) fik den enkelte kontohaver mulighed for indflydelse i relation til investering af kontohaverens opsparede SP-midler. Loven giver kontohaveren mulighed for at investere i en eller flere investeringspuljer enten i ATP eller i andre pensionsinstitutter (livsforsikringsselskaber, pensionskasser og pengeinstitutter). Den enkelte kontohaver kan også vælge at beholde sin særlige SP-konto i ATP eller at overlade investeringen af SP-midlerne til et livsforsikringsselskab, en pensionskasse eller et pengeinstitut.

Livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser må efter de gældende regler kun udbyde produkter med et risikoelement. SP-ordningen er en ren opsparingsordning uden et sådant risikoelement. Det foreslås derfor, at livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser får mulighed for at oprette og administrere de særskilte SP-konti. Pengeinstitutter har allerede denne mulighed for lignende ordninger.

2.4. Solvenskrav for livsforsikringsselskaber

Lovforslaget gennemfører solvensreglerne i livsforsikringsdirektivet. Det indebærer, at kapitalreglerne for livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser vil blive ændret således, at egenkapitalens andel af det samlede solvenskrav øges fra 1/6 til 1/3. I henhold til direktivet skal denne regel være gennemført senest 1. januar 2004.

I forbindelse med denne skærpelse af kravet til egenkapitalen og som opfølgning på en af anbefalingerne i rapporten fra udvalget om større valgfrihed i pensionsopsparingen foreslås det, at livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser kan anvende særlige bonushensættelser af type B og medlemskonti

på linje med egenkapital til at opfylde 1/3-kravet. Det lovfastsættes, at kunderne kan medtage særlige bonushensættelser ved opsigelse af forsikringen eller ved flytning af pensionsordning som følge af jobskifte.

Særlige bonushensættelser og medlemskonti kan dog kun medtages, såfremt selskabets kapital situation tillader det.

Endelig foreslås det, at livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, der anvender særlige bonushensættelser, skal overholde den oplysningsforpligtelse, der påhviler børsnoterede selskaber efter lov om værdipapirhandel m.v. § 27.

2.5. Tilsynsregler

Det foreslås, at der indsættes en bestemmelse i reglerne om tilsynets tavshedspligt, som giver tilsynet mulighed for at udveksle fortrolige oplysninger med de statslige told- og skatteforvaltninger i sager om ligning af filialer af kreditinstitutter fra andre lande inden for den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Baggrunden herfor er, at der skal foretages en vurdering af filialernes nedskrivninger og hensættelser i forbindelse med ligningen, og Finanstilsynet har kompetencen i denne henseende i forhold til indenlandske kreditinstitutter.

2.6. Lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme

Ændringen af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme sker som led i opfyldelsen af de specielle anbefalinger (anbefaling nr. 6) vedrørende finansiering af terrorisme fra Financial Action Task Force (FATF). FAFT har efterfølgende i en fortolkende note til anbefalingen understreget nødvendigheden af, at medlemslandene tillige påser, at virksomheder, der overfører penge og andre værdier (betalingsoverførselsvirksomheder) overholder de forpligtelser, som de er underlagt efter loven. Lovforslaget har således til formål at bringe loven i overensstemmelse med FATF's fortolkende note til anbefaling nr. 6, idet det foreslås, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen skal føre dette tilsyn.

2.7. Øvrige ændringer

Lovforslaget indeholder endvidere en række konsekvensændringer som følge af forslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., herunder ændringer som følge af omlægningen af metoderne for investorbeskyttelsen. Det nuværende forbud mod, at

depotselskaberne helt eller delvist kan eje en forenings administrationsselskab, ophører og i stedet indføres skærpede værneregler for den interessekonflikt, der kan opstå mellem en forening og dens depotselskab og andre selskaber, som foreningen har indgået væsentlige aftaler med samt disse selskabers koncernforbundne selskaber. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i det samtidig fremsatte forslag til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.

Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes at få økonomiske og administrative konsekvenser for staten, idet Erhvervs- og Selskabsstyrelsens tilsyn med betalingsoverførselsvirksomheder vil indebære et ressourceforbrug på 1-1,5 årsværk. Omkostningerne til tilsynet afholdes inden for Økonomi- og Erhvervsministeriets egen ramme. Forslaget forventes ikke at få økonomiske og administrative konsekvenser for amtskommuner og kommuner.

Erhvervsøkonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget har været forelagt Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering til undersøgelse af administrative konsekvenser for erhvervslivet. Centret finder ikke, at lovforslaget bør forelægges et virksomhedspanel.

Gennemførelsen af direktivet om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse vil betyde, at muligheden for grænseoverskridende forretninger på det indre marked øges, hvorved der skabes et mere konkurrence-dygtigt europæisk finansielt marked, og risikoen for domino-effekter ved en markedsdeltagers konkurs vil mindskes. Muligheden for brugsret til stillede sikkerheder vil øge likviditeten på værdipapirmarkederne samt skabe indtjening for sikkerhedshaver og dermed reducere finansieringsomkostningerne for sikkerhedsstillere. Forslaget forventes derfor at have positive økonomiske konsekvenser for markedsdeltagerne. Forslaget om, at Garantifonden for skadesforsikrings-selskaber skal betale afgift til Finanstilsynet, vil medføre en negativ økonomisk konsekvens for fonden.

Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1998/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer, samt dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF om livsforsikring.

Høring

Lovforslaget har forud for fremsættelsen været i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Amtsrådsforeningen i Danmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring, Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskade styrelsen, Beskæftigelsesministeriet, Børsmæglerforeningen, Centralforeningen for Danske Assurandører, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskreditfond, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Autoriseret Markedsplads A/S, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Handel & Service, Dansk Industri, Dansk IT-Sikkerhedsforum, Dansk Metalarbejderforbund, Danske Finansieringsselskabers Forening, Danske Forsikringsfunktionærens Landsforening, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Erhvervenes Skattese-kretariat, Erhvervsdirektoratet, Finansforbundet, Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk A/S, Finansministeriet, Finansrådet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Finansstyrelsen, Fondsrådet, Forbrugeroombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Firmapensionskasser, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J.A.K. Andelskasser, Foreningen af Jernskibs- og maskinbyggerier i Danmark, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Registrerede Revisorer, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen i Danmark, Forsikringsmæglerernes Branche forening, FTF, Garantifonden for indskydere og investorer, Handelskammeret, Håndværksrådet, InvesteringsForeningsRådet, Justitsministeriet, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Københavns Fondsbørs A/S, Landsorganisationen i Danmark, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtdidsfond (LD), Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for videnskab, teknologi og udvikling, Pengeinstitutternes Betalingssystemer A/S, Realkreditrådet, Regionale Bankers Forening, Rederiforeningen af 1895, Revisionschefkredsen, Rigsombudsmanden på Færøerne, Rigsrevisionen, Sammenslutningen Danske Andelskasser, So-

cialministeriet, Skatteministeriet, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsministeriet, Udenrigsministeriet og Værdipapircentralen A/S.

Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen forventelige	Ja, 1-1,5 årsværk
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen forventelige	Ja, angivet ovenfor
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Positive	Ja, 50.000 kr. årligt
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører direktiver på det finansielle område. Der henvises i øvrigt til afsnittet »forholdet til EU-retten«.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det foreslås i overensstemmelse med Justitsministeriets vejledning nr. 134 af 2. december 2002 om notehenviisninger i love og administrative forskrifter, der gennemfører EF-retsakter m.v., at indsætte en henvisning til de direktiver, der gennemføres i lovforslaget, i lovens EU-note.

Til nr. 2

Det foreslås, at § 2, stk. 1, nr. 4, ændres, således at bestemmelsen bliver i overensstemmelse med forslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. og forslaget til ændring af bilag 5, nr. 4, til lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 3, nr. 44. Bestemmelsen omfatter i dag investeringsforeninger og specialforeninger. Ændringen indebærer, at bestemmelsen udvides til også at omfatte andele i investeringsinstitutter, som er godkendt af en kompetent myndighed i et andet land inden for den Europæiske Union, eller i et land som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, jf. forslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. § 11. Endvidere foreslås det at omfatte andele i fåmandsforeninger og andele i andre kollektive investeringsord-

ninger, jf. forslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. §§ 111-115 samt udenlandske investeringsinstitutter, som er omfattet af forslaget til § 16 i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.

Til nr. 3 og 4

Ændringerne er en konsekvens af den ændring, der ved lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed blev foretaget af den tilsvarende bestemmelse i § 77 om, at forbuddet mod at erhverve kapitalandele i mindre end 6 måneder ikke omfatter medarbejderaktier.

Til nr. 5

Der er tale om en konsekvensændring som følge af forslagens § 1, nr. 2. Med ændringen sikres, at alle andele i investeringsforeninger m.v. fortsat er omfattet af bestemmelsen om, hvilke værdipapirer reglerne om insiderhandel og kursmanipulation omfatter.

Til nr. 6

Det foreslås at ændre overskriften til afsnit III i lov om værdipapirhandel m.v., så den også kommer til at omfatte finansiel sikkerhedsstillelse, da det i forslagens § 1, nr. 11 foreslås at indsætte bestemmelser om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse

Til nr. 7

Bestemmelsen foreslås ophævet, da forslaget om ophævelse af den gældende § 58 gør den overflødig, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

Til nr. 8

Bestemmelsen foreslås ophævet, da indholdet af bestemmelsen fremgår af den foreslåede § 58 n, jf. forslagets § 1, nr. 11. § 58 n har et bredere anvendelsesområde end § 57 b, stk. 5, men bestemmelserne svarer i øvrigt indholdsmæssigt til hinanden.

Til nr. 9

Bestemmelsen gennemfører finality-direktivets artikel 6, stk. 3, hvorefter det påhviler den myndighed, der modtager anmeldelse om betalingsstandsning fra en deltager i et betalings- eller værdipapirhandelssystem, der er anmeldt til Kommissionen i henhold til direktivets artikel 10, straks at give meddelelse til den myndighed (i Danmark: Finanstilsynet), der er ansvarlig for anmeldelse af systemerne til Kommissionen. Det samme gælder i tilfælde af, at der afsiges konkursdekret eller åbnes tvangsakkordforhandling for en sådan deltager. Finanstilsynet er ifølge direktivbestemmelsen forpligtet til straks at videregive sådanne meddelelser til de øvrige lande i Den Europæiske Union samt lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Til nr. 10

Den foreslåede ændring er en præcisering af den eksisterende § 57 e og har til formål at tydeliggøre, at udenlandske deltagere i danske clearingcentraler og betalingssystemer, der er anmeldt til Kommissionen i henhold til lovens § 57 d, kan tænkes at blive underkastet insolvensbehandling, der ikke er omfattet af begreberne betalingsstandsning, konkurs og tvangsakkordforhandling. Dette skyldes, at insolvensbegrebet ikke afgrænses på helt samme måde i alle medlemslande.

Til nr. 11

Det foreslås, at reglerne, der gennemfører collateral-direktivet, indsættes i to nye kapitler, kapitlerne 18 a og 18 b. Samtidig ophæves den gældende § 58, da den erstattes af de foreslåede §§ 58 h og i.

Til § 58

I § 58 fastslås det, at bestemmelserne i dette kapitel finder anvendelse på aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse, som er defineret i § 58 a, stk. 1.

Bestemmelsen gennemfører endvidere collateral-direktivets artikel 1, stk. 5. Ifølge direktivet er de ene-

ste sikringsakter, som medlemsstaterne kan kræve for finansiell sikkerhed i national lovgivning, at den finansielle sikkerhed leveres, overdrages, besiddes eller på anden måde bringes i sikkerhedshavers eller en på dennes vegne handlende persons besiddelse eller under dennes kontrol. Består pantet af f.eks. værdipapirer på en individuel konto, opfyldes sikringsakten ved registrering i Værdipapircentralen A/S. Ifølge den foreslåede § 58 f kan en finansiell sikkerhed bestå af kontanter eller værdipapirer omfattet af lovens § 2, stk. 1, nr. 1-5, og i relation til disse typer af sikkerheder er de gældende sikringsakter efter dansk ret ikke i strid med direktivet. Den, der gør gældende, at sikringsakten er foretaget, skal kunne føre bevis herfor. Dette kan ske ved, at der fremlægges skriftlig dokumentation for sikringsaktens foretagelse, men beviset kan i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler føres på anden måde.

Bestemmelserne i kapitlet finder anvendelse, når sikkerheden er stillet. Eksempelvis finder reglen i § 58 k om opretholdelse af aftaler om overdragelse af ejendomsret således først anvendelse, når den relevante sikringsakt er foretaget. På tilsvarende vis finder reglerne om supplerende sikkerhed i § 58 l alene anvendelse på ændringer i værdien af en sikkerhed, hvis den relevante sikringsakt er iagttaget.

I *stk. 2* bestemmes, at reglerne i §§ 58 h og i finder anvendelse på aftaler, der alene indeholder bestemmelse om slutfregning og løbende netting som defineret i §§ 58 h og i. §§ 58 h og i gælder således for aftaler om slutfregning og løbende netting, uanset om aftalen er indgået som led i en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse. Efter den gældende § 58 er det allerede muligt at indgå aftale om slutfregning med virkning over for tredjemand for visse finansielle forpligtelses vedkommende.

Til § 58 a

Bestemmelsen gennemfører definitionerne i collateral-direktivets artikel 2, stk. 1, litra a, b og c, og angiver, hvilke typer aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse, der er omfattet af loven. Det er allerede muligt efter gældende ret at indgå aftale om sikkerhedsstillelse i form af pantsætning.

Ved en aftale om sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret overdrager sikkerhedsstiller ejendomsretten til den finansielle sikkerhed til sikkerhedshaver med det formål at sikre eller dække indfrielsen af sine forpligtelser i henhold til aftalen. Bestemmelsen sikrer bl.a., at der inden for Den Europæiske Union opnås ensartede regler for repo-forretninger, da der ikke er ensartede regler i medlemslandene

for, om repo-forretninger betragtes som pantsætning eller anses for overdragelse af ejendomsret til de underliggende værdipapirer. Dermed savnes der klare regler for, hvilken sikringsakt sikkerhedshaver skal iagttage for at sikre sig mod sikkerhedsstillers kreditorer. Med lovforslaget præciseres det, at sådanne aftaler er beskyttet mod sikkerhedsstillers kreditorer efter nationale regler om overdragelse af ejendomsret til de underliggende aktiver.

Ifølge *stk. 2*, der gennemfører direktivets artikel 1, stk. 5, 3. afsnit, skal en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse for at være omfattet af de foreslåede bestemmelser være skriftlig eller dokumenteret på en måde, der retligt kan sidestilles dermed. Ifølge direktivets artikel 2, stk. 3, kan skriftlighed også være elektronisk lagring eller lagring ved hjælp af et andet varigt medium, hvilket betyder, at aftalen skal kunne dokumenteres på en måde, der bevismæssig har samme værdi som en skriftligt indgået aftale. Skriftlighedskravet i stk. 2 gælder også for aftaler, der alene indeholder bestemmelser om slutafregning, jf. § 58 h, stk. 7.

Generelt skal kravet om skriftlighed til selve aftalen i stk. 2 sikre bevis for, hvad der stilles sikkerhed for, og hvad sikkerheden kan bestå af.

I dansk ret gælder der normalt ikke noget krav om skriftlighed, men den, der vil påberåbe sig en indgået aftale, skal dog kunne bevise aftalens eksistens og indhold, hvorfor aftaler om sikkerhedsstillelse i praksis næsten altid indgås skriftligt.

Til § 58 b

Bestemmelsen gennemfører collateral-direktivets artikel 1, stk. 2, og fastlægger, hvem der kan være parter i en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse.

Reglerne om finansiel sikkerhedsstillelse finder kun anvendelse på aftaler mellem personer omfattet af nr. 1-6. Direktivet finder anvendelse på aftaler, hvori begge er personer omfattet af nr. 1-5, eller hvori kun den ene part er en person omfattet af nr. 1-5, forudsat den anden part er en juridisk person. Interessentskaber, kommanditselskaber og andre ikke-registrerede virksomheder, herunder enkeltmandsvirksomheder, anses i direktivets forstand for juridiske personer. Direktivet omfatter således alle former for erhvervsvirksomhed.

Af hensyn til den ensartede anvendelse af begrebet juridisk person i dansk lovgivning, er direktivet på dette punkt implementeret således, at nr. 6 omfatter alle juridiske personer, der ikke er omfattet af nr. 1-5, samt enkeltmandsvirksomheder. En enkeltmandsvirksomhed er ikke en juridisk person, men er omfattet af reglerne på lige fod med de juridiske personer, som i øvrigt omfattes af nr. 6. Det er i nr. 6 præciseret, at in-

teressentskaber og andre ikke-registrerede virksomheder, eksempelvis et aktieselskab under stiftelse, anses for juridiske personer. Kun ikke-registrerede virksomheder, der udøver erhvervmæssig virksomhed, er omfattet.

Selvom det ikke er et krav efter direktivet, omfatter kapitel 18 a aftaler mellem to personer omfattet af nr. 6. Hvad angår aftaler mellem to personer, der alene er omfattet af nr. 6, er der dog i § 58 e, stk. 3, foretaget en præcisering af, hvilke typer forpligtelser der anses for finansielle forpligtelser, og dermed omfattes af reglerne. Bortset fra begrænsningen i hvad der anses for finansielle forpligtelser, behandles aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse og slutafregning samt aftaler om løbende netting mellem to juridiske personer omfattet af nr. 6 på samme måde som aftaler, hvori en eller begge parter er omfattet af nr. 1-5. Som følge heraf vil det i tilfælde, hvor en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse eller om slutafregning bedømmes efter dansk ret, ofte ikke være nødvendigt at fastslå, om en juridisk person er omfattet af nr. 1-5.

Reglerne om finansiel sikkerhedsstillelse finder ikke anvendelse på aftaler, hvori den ene eller begge parter er en fysisk person, der ikke driver enkeltmandsvirksomhed.

Til § 58 c

I *stk. 1* angives de forhold, der kan reguleres i en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse, og som er reguleret ved bestemmelserne i kapitlet. Aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse kan indeholde bestemmelse om slutafregning og løbende netting, realisation, supplerende sikkerhedsstillelse samt substitutionsret. Dette gælder, uanset om der er tale om en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret eller i form af pantsætning. En aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af pantsætning kan endvidere indeholde bestemmelse om brugsret, dvs. en bestemmelse der giver sikkerhedshaver ret til at råde over de modtagne sikkerheder, som om denne var ejer. I aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret følger sikkerhedshavers ret til at råde over de modtagne sikkerheder allerede af, at sikkerhedshaver har fået disse overdraget til eje, jf. § 58 k.

Til § 58 d

Bestemmelsen i § 58 d gennemfører collateral-direktivets artikel 4, stk. 6, og har til formål at skabe en balance mellem de mål, der søges opnået ved lovforslaget, og beskyttelse af den misligholdende part og dennes kreditorers interesser. Dette søges sikret ved

udtrykkeligt at fastslå, at realisationen eller værdiansættelsen af finansiell sikkerhed skal ske på forretningsmæssigt rimelige vilkår.

Til § 58 e

Bestemmelsen gennemfører definitionen i collateral-direktivets artikel 2, stk. 1, litra f, om relevante finansielle forpligtelser og fastlægger, hvilke fordringer der kan stilles sikkerhed for i en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse. Det foreslås, at relevante finansielle forpligtelser omfatter alle forpligtelser, der giver ret til kontant afregning eller levering af værdipapirer.

Definitionen af finansielle forpligtelser i *stk. 2* dækker alle forpligtelser, der vedrører omsætning af penge og værdipapirer hidrørende fra sædvanlige transaktioner på de finansielle markeder.

Som eksempel på forpligtelser, der umiddelbart er omfattet af bestemmelsen, kan nævnes ind- og udlån, forpligtelse til levering af værdipapirer og forpligtelser hidrørende fra valuta- og værdipapirhandel samt fra børshandel i øvrigt.

Kapitel 18 a omfatter enkeltmandsvirksomheder, jf. § 58 b, nr. 6, men ikke fysiske personer i øvrigt. Det følger implicit heraf, at de forpligtelser, som en fysisk person måtte pådrage sig, men som ikke har tilknytning til dennes enkeltmandsvirksomhed, eksempelvis et banklån til privat forbrug, ikke anses for finansielle forpligtelser.

Det skal fremgå af aftalen om finansiell sikkerhedsstillelse, hvilke fordringer der er sikrede, og som således i tilfælde af misligholdelse kan fyldestgøres via sikkerhedens værdi. En finansiell sikkerhed ligger således ikke automatisk til sikkerhed for enhver finansiell forpligtelse, sikkerhedsstiller måtte pådrage sig overfor sikkerhedshaver. Bestemmelsen hindrer ikke, at en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse kan omfatte samtlige parternes finansielle forpligtelser, jf. § 58 e. Hvis parterne i en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse har indgået aftale om slutafregning, kan parterne begrænse sikkerhedsstillingen til at omfatte slutafregningssaldoen. Også af en aftale om slutafregning, der ikke er en del af en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse, skal det fremgå, hvilke forpligtelser der omfattes af slutafregningsbestemmelsen, jf. § 58 h, stk. 7. En panthaver, der realiserer pantet, er forpligtet til at afregne den del af provenuet fra realisation, der overstiger den sikrede fordring, til pantsætter. Panthaver kan ikke til skade for skyldners øvrige kreditorer eller en sekundær panthaver opfylde denne forpligtelse ved at modregne overfor pantsætter med usikrede krav på denne. Bestemmelsen ændrer ikke ved dette princip, der er fastslået i retspraksis, jf. herved den af Højeste-

ret afsagte afgørelse refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1959 side 66 f. Et overskud efter realisation af en sikkerhed er således ikke en finansiell forpligtelse, der kan indgå i en slutafregning.

Særligt i kontraktforhold mellem parter, som ikke omfattes af § 58 b, nr. 1-5, kan der opstå en række forpligtelser, som ikke er finansielle forpligtelser i traditionel forstand. Det har ikke været hensigten, at reglerne om finansiell sikkerhedsstillelse og slutafregning skulle finde anvendelse på sådanne forpligtelser. Det er derfor i *stk. 3* udtrykkeligt angivet, hvilke forpligtelser der anses for finansielle forpligtelser i relation til aftaler, hvori begge parter er omfattet af § 58 b, nr. 6. *Stk. 3* omfatter fordringer hidrørende fra handel med valuta- og værdipapirer, krav hidrørende fra handel på råvarebørser samt ind- og udlån af penge. Fordringer, der hidrører fra parternes løbende samhandel, f.eks. tilgodehavender for levering af varer m.v., bortset fra handel på råvarebørser, er således ikke omfattet af *stk. 3*. Det samme gælder krav på betaling for ikke-finansielle tjenesteydelser.

Stk. 4 viderefører de gældende regler i § 58 om aftaler om slutafregning, hvor den ene eller begge parter er fysiske personer.

Forpligtelser, der ikke er finansielle forpligtelser, omfattes ikke af reglerne i dette kapitel og kan således ikke indgå i aftaler om slutafregning og løbende netting efter §§ 58 h og i.

Til § 58 f

Bestemmelsen gennemfører collateral-direktivets artikel 1, stk. 4, og artikel 2, stk. 1, litra i.

Det er allerede efter gældende ret muligt at stille kontanter og finansielle instrumenter som sikkerhed for indgåede forpligtelser.

Kun sikkerheder i form af værdipapirer omfattet af lovens § 2, stk. 1, nr. 1-5, samt kontanter er omfattet af reglerne i kapitlet. Reglerne hindrer dog ikke, at der stilles anden form for sikkerhed, men en sådan sikkerhed omfattes ikke af reglerne i § 58 g samt §§ 58 j-58 m.

Med kravet om, at kontanter skal være krediteret en konto, er det præciseret, at fysiske penge er undtaget. Simple fordringer kan ikke anvendes som sikkerhed i henhold til en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse, medmindre der er tale om et kontoindestående, hvorved forstås penge krediteret en konto typisk i form af et indskud i et pengeinstitut. Sikkerhed i fakturakrav er således ikke omfattet.

Ifølge *stk. 2* kan bl.a. sikkerhedsstillerens egne aktier ikke indgå som sikkerhed i en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse, hvilket er begrundet i, at sikker-

hedsstillers kreditværdighed ikke indirekte skal give mulighed for uomstødelig supplerende sikkerhedsstillelse efter § 58 l.

Indlån kan i visse tilfælde bestå af skattebegünstigede opsparingsordninger med særlige formål, klientkonti, erstatninger m.v. Disse indlån er typisk undtaget fra retsforfølgning. Det er i strid med direktivets formål at inddrage sådanne særlige indlånsformer under en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse, hvorfor kontantindeståender, der ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning, i *stk. 3* udtrykkeligt er undtaget fra reglernes anvendelsesområde.

Stk. 4 gennemfører definitionen i direktivets artikel 2, stk. 1, litra i, om tilsvarende sikkerhed. Tilbagelevering af tilsvarende sikkerhed vil, medmindre parterne har aftalt andet, være en del af en aftale om brugsret efter § 58 g eller en aftale om overdragelse til eje efter § 58 k. En tilsvarende sikkerhed er en sikkerhed af samme type og værdi som den oprindeligt stillede sikkerhed. Det kan dog i aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse vedtages, at en pligt til at tilbagelevere tilsvarende sikkerhed kan opfyldes ved at tilbagelevere sikkerheder af samme værdi som den oprindeligt stillede sikkerhed, men som ikke nødvendigvis er af samme type som de oprindeligt stillede sikkerheder, jf. *stk. 5*. Aftalen kan indeholde begrænsninger i, hvilke typer sikkerheder sikkerhedshaver kan vælge at tilbagelevere. Eksempelvis kan det være bestemt, at der skal være tale om aktier, der indgår i et bestemt aktieindeks. Selvom der efter den oprindelige aftale er pligt til at tilbagelevere sikkerheder af samme type, kan parterne efterfølgende aftale, at der skal ske levering af sikkerheder af en anden type, blot værdien af disse svarer til værdien af de oprindeligt stillede sikkerheder.

Til § 58 g

Bestemmelsen gennemfører collateral-direktivets artikel 5 om sikkerhedshavers brugsret til sikkerheder modtaget som pant.

Brugsretten giver sikkerhedshaver mulighed for at udøve en ejers rådighed over det pantsatte ved salg eller ved anvendelse af det pantsatte som sikkerhed. Det er allerede efter gældende dansk ret muligt, at parterne i en pantsætningsaftale aftaler brugsret, men det medfører ikke, at sikkerhedshaver anses for ejer. Formålet med brugsretten er dels at sikre, at der ikke opstår mangel på værdipapirer i takt med, at anvendelsen af sikkerhed i finansielle forhold øges, dels at skabe indtjening for sikkerhedshaver samt reducere finansieringsomkostningerne for sikkerhedsstiller.

Brugsretten berettiger sikkerhedshaver til at indrømme tredjemand en ret over den stillede sikkerhed.

Er der tale om sikkerhed bestående af værdipapirer på en individuel konto i en værdipapircentral, kan sikkerhedshaver have en interesse i at overføre de værdipapirer, som sikkerhedshaver har brugsret til, til en af sine egne konti, inden brugsretten udnyttes. Dette skyldes bl.a., at sikkerhedshaver derved over for værdipapircentralen fremstår som legitimeret til senere at råde over værdipapirerne uden sikkerhedsstillers samtykke. Denne legitimation kan være afgørende for, om brugsretten kan udnyttes hurtigt og effektivt. En brugsret berettiger ikke i sig selv sikkerhedshaver til at overføre den stillede sikkerhed til egen konto, men det kan i aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse udtrykkeligt vedtages, at sikkerhedshaver er berettiget til at overføre værdipapirerne til egen konto, selvom brugsretten endnu ikke er udnyttet.

Ifølge *stk. 2*, der gennemfører direktivets artikel 5, stk. 2 og 4, udløser sikkerhedshavers udnyttelse af brugsretten en forpligtelse til at levere tilsvarende sikkerhed tilbage til sikkerhedsstiller senest ved den eller de sikrede fordringers forfald.

Ejendomsretten til den stillede sikkerhed forbliver hos sikkerhedsstiller, indtil sikkerhedshaver udnytter brugsretten til sikkerheden. Når den tilsvarende sikkerhed er tilbageleveret til sikkerhedsstillers depot eller konto, og ejendomsretten hertil derved er overgået til sikkerhedsstiller, anses sikkerheden for stillet på samme tidspunkt som den oprindeligt stillede sikkerhed. Bestemmelsen udelukker således, at den tilbageleverede sikkerhed kan omstødes efter konkurslovens § 70 i tilfælde af, at sikkerhedsstiller erklæres konkurs. Dette, der må antages at være i overensstemmelse med gældende ret, skal ses i lyset af, at sikkerhedsstiller ikke har haft rådighed over sikkerheden hverken før eller under udnyttelsen af brugsretten.

Af artikel 5, stk. 4, fremgår det, at medlemslandene skal sikre, at sikkerhedshaverens brug af den finansielle sikkerhed ikke indebærer, at sikkerhedshaverens rettigheder i henhold til aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse i form af pantsætning bliver ugyldige med hensyn til den tilsvarende sikkerhed, som sikkerhedshaveren overdrager for at opfylde sin tilbageleveringsforpligtelse. Artikel 5, stk. 4, omtaler alene sikkerhedshavers rettigheder ved sikkerhedsstillers konkurs. Dette betyder, at direktivet ikke er helt entydigt, hvad angår muligheden for omstødelse af selve tilbageleveringen i tilfælde af sikkerhedshavers konkurs.

Omstødelse af selve tilbageleveringen vil kun være relevant i tilfælde af sikkerhedshavers konkurs, og kun hvor der er overskydende sikkerhed i form af værdipapirer, det vil sige i tilfælde, hvor sikkerhedernes værdi overstiger værdien af de sikrede finansielle for-

pligtelser. Hvis brugsretten til sikkerhed i form af værdipapirer ikke er udnyttet, eller hvis sikkerhederne er tilbageleveret, vil sikkerhedsstiller have et separatistkrav i boet på de sikkerheder, der ikke medgår til dækning af sikkerhedshaverens krav. Kravet ville have været et simpelt krav på et beløb svarende til værdien af den overskydende sikkerhed, hvis tilbagelevering ikke har fundet sted. Det er tvivlsomt, om tilbageleveringen efter gældende ret vil kunne omstødes efter konkurslovens §§ 72 og 74.

Stk. 3 bestemmer, at omstødelse af en tilbagelevering alene kan ske, hvis betingelserne i konkurslovens § 74 er opfyldt. Ond tro om insolvens vil således ikke alene kunne danne grundlag for omstødelse af en tilbagelevering, da omstødelse efter konkurslovens § 74 ud over ond tro bl.a. forudsætter, at tilbageleveringen var utilbørlig. Omstødelse efter konkurslovens § 74 antages således ikke at kunne ske, hvis tilbageleveringen sker som et normalt led i parternes forretningsaktiviteter, for eksempel hvor en sikkerhedshaver har udnyttet brugsretten og skabt indtjening ved at udlåne værdipapirer, der er modtaget som sikkerhed, og derefter tilbageleverer papirerne, når udlånet ophører. Derimod må det anses for utilbørligt at foretage tilbagelevering alene med det formål at begunstige en kreditor på en eller flere andres bekostning. Dette vil for eksempel være tilfældet, hvor værdipapirer flyttes fra et pantsat depot, hvor brugsretten indtil da ikke er udnyttet, til et andet, hvor brugsretten er udnyttet, med det formål at skaffe en bestemt kreditor separatiststilling i boet på en andens bekostning.

Forslaget er begrundet i en afvejning af hensynet til markedets behov for sikkerhed for, at indbyrdes mellemværende kan opgøres på et sikkert grundlag og hensynet til øvrige kreditorer.

Stk. 4 gennemfører direktivets artikel 5, stk. 2, 2. afsnit, og artikel 5, stk. 5. Bestemmelsen giver mulighed for, at parterne kan aftale, at sikkerhedshaver, i stedet for at tilbagelevere tilsvarende sikkerhed ved den eller de sikrede fordringers forfald, kan anvende sikkerhedens værdi til modregning i den sikrede fordring. Værdien af sikkerheden træder da i stedet for sikkerheden selv.

Bestemmelsen giver endvidere mulighed for, at sikkerhedens værdi kan indgå i en slutafregning efter § 58 h. Denne del af stk. 4 tager sigte på den situation, hvor parternes mellemværende skal opgøres og slutafregnes som følge af misligholdelse, mens brugsretten er udnyttet, og de tilsvarende sikkerheder endnu ikke er tilbageleveret til sikkerhedsstiller.

Det bestemmes i stk. 4, at tilbageleveringskravet anses for stiftet på det tidspunkt, hvor den oprindelige

sikkerhed blev stillet. Baggrunden herfor er, at selve udnyttelsen af brugsretten ikke bør medføre, at sikkerhedshaver stilles ringere i relation til modregning og omstødelse, da modregningsretten alene erstatter den tidligere sikkerhed. Reglen udelukker således, at der kan ske omstødelse af en modregning i den sikrede fordring med henvisning til, at brugsretten først blev udnyttet efter fristdagen, da tilbageleveringskravet ikke først anses for stiftet ved udnyttelsen af brugsretten.

Til § 58 h

Bestemmelsen gennemfører collateral-direktivets artikel 7.

Formålet med bestemmelsen er at sikre gyldigheden og virkningen over for tredjemand af aftaler om slutafregning. Allerede efter gældende ret kan der indgås aftaler om slutafregning vedrørende fordringer hidrørende fra valuta- og værdipapirhandel. Direktivet og dermed § 58 h går videre end de gældende regler, da hovedreglen bliver, at alle typer finansielle forpligtelser kan omfattes af en aftale om slutafregning, jf. § 58 e om hvilke forpligtelser, der anses for finansielle forpligtelser. Opgørelsen af fordringens værdi i forbindelse med slutafregning skal ske på forretningsmæssigt rimelige vilkår, jf. § 58 d.

Stk. 1 fastslår, at aftaler om slutafregning er gyldige og skal respekteres af tredjemand. Ikke kun aktuel misligholdelse, men tillige indledning af insolvensbehandling kan gøres til slutafregningsgrund. Ved insolvensbehandling forstås her ikke kun konkurs og anden traditionel insolvensbehandling, men tillige betalingsstandsning og udenlandsk insolvensbehandling, jf. direktivets artikel 2, nr. 1, litra j og k, der definerer likvidation og saneringsforanstaltninger. Likvidation defineres som: »kollektiv bobehandling, som indebærer realisation af aktiverne og fordeling af provenuet blandt kreditorerne, aktionærerne eller medlemmerne, og som indebærer indgriben fra administrative eller retslige myndigheder, herunder kollektive bobehandlinger, der afsluttes med en akkordordning eller en anden tilsvarende foranstaltning, uanset om bobehandlingen er en følge af insolvens eller er frivillig eller tvungen.« Direktivet definerer saneringsforanstaltninger som: »foranstaltninger med indgriben fra administrative eller retslige myndigheder, som har til formål at bevare eller genoprette den finansielle situation, og som berører andre parter bestående rettigheder, herunder bl.a. foranstaltninger, der omfatter betalingsstandsning, suspension af tvangsfuldbyrdsforanstaltninger eller nedskrivning af fordringer.«

Endvidere kan det, at der foretages udlæg i en fordring, som er omfattet af en slutafregningsbestemmelse, gøres til slutafregningsgrund. At slutafregningsaftalen skal respekteres af tredjemand, jf. direktivets artikel 7, stk. 1, litra b, medfører, at en person, der har gjort udlæg i eller fået transport i et krav, som er omfattet af en slutafregningsbestemmelse, må respektere slutafregningsbestemmelsen, uanset at dette medfører en fravigelse af de almindelige principper i gældslovens § 28. Dog gælder fortsat, at slutafregning over for en erhverver af en negotiabel fordring, som er omfattet af en slutafregningsbestemmelse, alene kan ske, hvis betingelserne i gældslovens § 18 er opfyldt. § 58 h ændrer således ikke retstillingen for en erhverver af negotiable fordringer.

Reglen medfører ikke, at det er udelukket at foretage udlæg i en fordring, som omfattes af en aftale om slutafregning, eller i parternes rettigheder i henhold til en aftale i sin helhed, dvs. i en eventuel slutafregningssaldo i skyldnerens favør.

Foretages udlæg i en eventuel slutafregningssaldo i skyldnerens favør, har udlægshaver ikke krav på, at der foretages slutafregning, før der opstår en slutafregningsgrund. Udlægshaver må således respektere parternes aftale, herunder at modparten alene har ret til at foretage slutafregning, hvis der foreligger et forhold, som i aftalen er gjort til slutafregningsgrund.

Foretages udlæg i en fordring eller forpligtelse, der er omfattet af en aftale om slutafregning, såsom en pengeinstitutkonto, kan udlægshaver som udgangspunkt kræve, at udlægget fyldestgøres ved træk på skyldnerens konto. Er det aftalt, at udlæg er slutafregningsgrund, er pengeinstituttet dog berettiget til at gennemføre slutafregning, når det får viden om udlægget, uanset om slutafregningssaldoen er i pengeinstituttets favør, og udlægget bliver værdiløst.

Udlægshaver må formentlig respektere de vilkår for udbetaling, som skyldneren selv var underlagt, herunder en eventuel bindingsperiode på en indskudskonto. Følgelig kan udlægget blive værdiløst inden udbetalingen til udlægshaver, hvis pengeinstituttet med hjemmel i aftalen om slutafregning gennemfører slutafregning i bindingsperioden.

En slutafregning, der med hjemmel i aftalen foretages på grund af skyldnerens konkurs, kan foretages uden hensyn til udlæg, der bortfalder som følge af konkursen, uanset om modparten derved måtte blive stillet bedre, end før konkursen indtrådte. Beløb, som inden konkursen er udbetalt til udlægshaver, kan dog ikke kræves tilbageført, men kan efter konkurslovens regler søges inddraget i konkursboet.

Slutafregning kan ifølge *stk. 2* betinges af, at der gives meddelelse. Dette gælder også, hvis det er aftalt, at indledning af insolvensbehandling mod en af parterne skal være misligholdelsesgrund. Kurator i en misligholdende parts konkursbo kan således ikke kræve, at opgørelse sker pr. dekretdagen (såkaldt automatic early termination), hvis det er aftalt, at slutafregning kræver meddelelse. Får den ikke-misligholdende part viden om en slutafregningsgrund, der består i indledning af insolvensbehandling, er den ikke-misligholdende part ikke forpligtet til at give meddelelse og gennemføre slutafregning straks. I disse tilfælde kan boet imidlertid kræve at blive stillet, som om slutafregningen var foretaget uden unødigt ophold efter det tidspunkt, hvor den anden part kom i ond tro, således at spekulation på de øvrige kreditorets bekostning undgås. I kravet om, at slutafregning skal foretages uden unødigt ophold, ligger, at slutafregning skal finde sted så hurtigt som muligt. I nogle tilfælde kan dette ske straks, mens det i andre tilfælde bl.a. på grund af tidsforskelle først vil være muligt i løbet af nogle dage. Reglen udelukker ikke, at der konkret kan træffes anden aftale, hvis eksempelvis kurator ser en fordel i at udskyde afregningen helt eller delvist.

En slutafregning omfatter alene de forpligtelser, som er omfattet af slutafregningsbestemmelsen. Det kan aftales, at de til enhver tid værende finansielle fordringer, som parterne måtte have eller få mod hinanden, skal være omfattet af slutafregningsbestemmelsen. En slutafregningsbestemmelse kan alene omfatte finansielle forpligtelser, jf. den foreslåede § 58 e. En aftale om slutafregning mellem to juridiske personer omfattet af den foreslåede § 58 b, nr. 6, kan således ikke omfatte krav fra vareomsætning.

En slutafregning kan medføre, at de regler i konkursloven, der begrænser adgangen til modregning under betalingsstandsning og i tilfælde af konkurs, fraviges. Navnlig kan krav opstået efter fristdagen i et vist omfang indgå i en slutafregning med krav opstået inden fristdagen.

Formålet med bestemmelsens modifikation af de almindelige regler i konkursloven er at beskytte parter i aftaler om finansiel sikkerhedsstilling mod objektive modregningsbegrænsningsregler, dvs. regler som afskærer modregning, uanset om den anden part var i god tro.

Der gælder efter *stk. 3 og 4* visse begrænsninger med hensyn til, hvilke fordringer der kan indgå i en slutafregning. Fordringer, der er opstået efter, at den ikke-misligholdende part vidste eller burde vide, at der var etableret fristdag, dvs. at der var anmeldt betalingsstandsning, indgivet begæring om åbning af

tvangsakkordforhandling eller konkurs, kan ikke indgå i en slutafregning, såfremt dette er i strid med konkurslovens regler.

Efter *stk. 5* kan krav omfattet af konkurslovens § 42, stk. 3 og 4, indgå i slutafregningen, medmindre den ikke-misligholdende part vidste eller burde vide, at den anden part var insolvent, da fordringen blev erhvervet henholdsvis opstod. Disse begrænsninger i adgangen til slutafregning i *stk. 3-5* harmonerer med, at forslaget kun beskytter mod objektive modregningsbegrænsnings- og omstødsregler.

En aftale om slutafregning har karakter af en aftale om modregning. Spørgsmålet om, hvorvidt en gennemført slutafregning kan tilsidesættes i tilfælde af indledning af insolvensbehandling, skal derfor ikke bedømmes efter reglen om omstødelse af pant i konkurslovens § 70, men derimod efter reglen om omstødelse af modregning i konkurslovens § 69 sammenholdt med den foreslåede § 58 h, stk. 6.

Stk. 6 fastslår, at slutafregning, der er gennemført før konkursen, alene kan omstødes efter konkurslovens § 69, hvis slutafregningen omfattede fordringer, som i tilfælde af konkurs ikke kunne indgå i en aftalt slutafregning. Dette kunne eksempelvis være tilfældet, hvis der som følge af den misligholdende parts betalingsstandsning er gennemført en slutafregning, der har omfattet fordringer, der er erhvervet i ond tro om den misligholdende parts insolvens. Omstødelse kan alene ske med hensyn til de krav, som ikke kunne være indgået i en aftalt slutafregning efter *stk. 4-5*. Slutafregningen kan ikke omstødes i sin helhed.

Omstødelse forudsætter, at betingelserne i konkurslovens § 69 i øvrigt er opfyldt. Dette kan eksempelvis få betydning, hvis den ikke-misligholdende part, efter at der er indgivet begæring fra den misligholdende part om akkordforhandling, har fået en fordring mod den misligholdende part, og denne fordring er indgået i en slutafregning gennemført som følge af indledningen af akkordforhandlingen. Vidste den ikke-misligholdende part ved fordringens opståen, at der var indgivet begæring om akkordforhandling, ville det stride mod *stk. 4* at gennemføre slutafregningen under den senere konkurs. Følgelig kan den før konkursen gennemførte slutafregning i dette tilfælde omstødes efter konkurslovens § 69 for så vidt angår den pågældende fordring, såfremt betingelserne for omstødelse af betaling, eksempelvis i konkurslovens § 72, stk. 1, er opfyldt.

Stk. 7 bestemmer, at bestemmelserne i § 58 a, stk. 2, § 58 d, § 58 e og § 58 f, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse på en aftale om slutafregning, der ikke er en del af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse.

Til § 58 i

Bestemmelsen fastslår, at der med virkning for tredjemand kan indgås aftaler om, at der nettes løbende ved aftalt afvikling. En sådan aftale kan kun omfatte fordringer hidrørende fra valuta- og værdipapirhandel. En gennemført løbende afvikling kan omstødes efter konkurslovens regler i samme omfang som en slutafregning. Dette medfører, at omstødelse efter konkurslovens § 69 kan ske, i det omfang den løbende afvikling har omfattet fordringer, som i tilfælde af konkurs ikke ville kunne indgå i en aftalt slutafregning. Bestemmelsen svarer til og viderefører den del af den nugældende § 58, der vedrører netting ved aftalt afvikling og som foreslås ophævet.

Til § 58 j

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 4 og præciserer, hvorledes der kan ske en realisation, når sikkerhed er stillet i henhold til en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse.

Formålet med bestemmelsen er dels at fastslå, på hvilken måde der kan ske fyldestgørelse, dels at sikre, at fyldestgørelse, såfremt det er aftalt, kan ske straks i tilfælde af misligholdelse. Der kan i aftalen træffes nærmere bestemmelse om, hvilke tilfælde af misligholdelse der berettiger sikkerhedshaver til at realisere sikkerheden.

Efter gældende ret er udgangspunktet, at realisation som følge af misligholdelse først kan ske, efter at sikkerhedshaver har givet sikkerhedsstiller en uges frist til at opfylde den sikrede fordring, jf. retsplejelovens § 538 a, stk. 2. Der kan dog ske omgående salg, hvis det er nødvendigt for at undgå eller begrænse et tab, hvilket eksempelvis kan være tilfældet, hvis sikkerhedens værdi varierer væsentligt ved markedsændringer. Retsplejelovens § 538 a, stk. 2, er ufravigelig. Ved § 57 b, stk. 2-4, er der gjort en undtagelse til retsplejelovens § 538 a, idet der, forudsat forudgående aftale herom er indgået, kan ske straksrealisation af værdipapirer og kontoindeståender, der er stillet til sikkerhed over for Danmarks Nationalbank, clearingcentraler, registrerede betalingssystemer samt deltagere i sådanne systemer i forbindelse med afviklingen af penge eller værdipapirer.

§ 58 j udvider området for straksrealisation til sikkerheder stillet i medfør af aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse. Det er en forudsætning for straksrealisation, at der er truffet bestemmelse herom i aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse. Baggrunden for bestemmelsen er, at det er vigtigt, at sikkerhedshaver i tilfælde af misligholdelse eller anden fyldestgørelsesgrund hurtigt kan få inddækket den sikrede del af sit krav og

dermed undgå tab som følge af senere markedsændringer i sikkerhedens eller de sikrede fordringers værdi. Parterne kan i aftalen vedtage, at realisation af nogle eller alle sikkerheder først må ske, efter at der er givet varsel, eller de kan på anden måde begrænse adgangen til straksrealisation.

Realisationsmåden afhænger af, hvilken type sikkerhed der er tale om, jf. stk. 2-4, og til dels af parternes aftale, jf. stk. 4 om tilegnelse. Realisation skal under alle omstændigheder foregå på forretningsmæssigt rimelige vilkår, jf. § 58 d. En sikkerhedshaver, der realiserer sikkerheden til en pris, der ikke kan anses for forretningsmæssigt rimelig, kan pådrage sig et erstatningsansvar over for sikkerhedsstiller eller dennes bo.

Hvis sikkerheden består af værdipapirer, der er stillet i medfør af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret, sker realisation ved modregning af sikkerhedernes værdi i de sikrede fordringer, da sikkerhedshaver i disse tilfælde allerede ved sikkerhedsstillelsen har opnået ejendomsret til sikkerheden, jf. § 58 k. Modregningen kræver ikke udtrykkelig aftale herom, men alene at der er opstået en fyldestgørelsesgrund. Modregning kan ske straks, såfremt der er aftalt straksrealisation. Indeholder aftalen en bestemmelse om slutafregning, og opstår der en slutafregningsgrund, inden tilbagelevering er sket, indgår sikkerhedsstillers krav på tilbagelevering i slutafregningen, hvis dette er aftalt.

Er der tale om en sikkerhedsoverdragelse i form af pantsætning, vil en modregning af sikkerhedernes værdi i den sikrede fordring, som sker uden et salg af værdipapirerne, have karakter af en tilegnelse, hvilket kræver udtrykkelig aftale herom, jf. stk. 4.

Hvis sikkerheden består af kontanter, dvs. af et kontantindestående, sker realisation ved anvendelse af sikkerhedens værdi til indfrielse af de sikrede fordringer. Er der tale om en sikkerhed i form af et kontantindestående hos sikkerhedshaver, sker indfrielsen i praksis ved modregning i de sikrede fordringer. Men der er trods dette tale om fyldestgørelse via et pant, hvilket kan have betydning for muligheden for omstødelse i tilfælde af senere konkurs.

Er værdipapirer stillet som sikkerhed i medfør af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af pantsætning, sker realisation ved sikkerhedshavers salg af værdipapirerne, medmindre der er aftalt mulighed for tilegnelse, jf. stk. 4. Provenuet ved salget anvendes til at indfri de forpligtelser, som var sikret ved pant i værdipapirerne. Adgangen til at realisere en sikkerhed ved salg i tilfælde af misligholdelse indebærer en mindre fravigelse fra gældende ret. Retsplejelovens § 538 a, stk. 1, der kan fraviges ved aftale mellem parterne,

bestemmer, at realisation ved salg skal ske gennem en værdipapirhandler. Forslaget giver derimod mulighed for, at sikkerhedshaver selv kan foretage salget, selv om dette ikke udtrykkeligt er aftalt. Salget skal under alle omstændigheder ske på forretningsmæssigt rimelige vilkår, jf. den foreslåede § 58 d. Salget kan i tilfælde af misligholdelse ske straks og uden varsel til sikkerhedsstiller, hvis der er aftalt straksrealisation, jf. stk. 1.

I stk. 4 bestemmes, at realisation ved tilegnelse, dvs. ved at sikkerhedshaver overtager sikkerheden til ejendom, kræver forudgående vedtagelse herom i aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse. Aftalen om tilegnelse skal for at være gyldig endvidere indeholde principper for værdiansættelsen, der, jf. § 58 d, skal være forretningsmæssigt rimelige. Det må antages, at det allerede efter gældende ret kan aftales, at en pant-haver selv kan overtage pantet til ejendom i tilfælde af misligholdelse, i hvert fald hvis der er tale om pant i værdipapirer, og aftalens vilkår ikke kan anses for urimelige.

En aftale om, at realisation kan ske ved tilegnelse, må anses for bindende for en eventuel sekundært berettiget sikkerhedshaver, der dog er berettiget til fyldestgørelse, i det omfang sikkerhedens værdi overstiger den primært berettigede sikkerhedshavers sikrede fordringer.

Til § 58 k

Bestemmelsen gennemfører collateral-direktivets artikel 6.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at aftaler om overdragelse af ejendomsret ikke kvalificeres som pantsætninger, uanset at ejendomsoverdragelsen sker til sikkerhed.

Bestemmelsen fastslår, at en sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret skal anses som en overdragelse til eje, uanset om overdragelsens reelle formål er sikkerhedsstillelse. Det generelle udgangspunkt efter gældende ret er, at det er en aftales reelle indhold, der er afgørende for, om der foreligger en overdragelse til eje eller en overdragelse til sikkerhed. Hvis man må antage, at erhververens primære interesse er aktivets realisationsværdi, foreligger der således efter gældende ret som udgangspunkt en pantsætning, selvom parterne har betegnet aftalen en overdragelse til eje.

Hvis sikkerhedsstillelsen sker til sikkerhed for allerede bestående gæld eller på anden utilbørlig måde tilgodeser sikkerhedshaver på andre kreditorers bekostning, skal sikkerheden i relation til omstødelse behandles som et pant. Dette er præciseret i *stk. 1*, hvor-

efter en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret kun får betydning i relation til sikringsakt og realisation. I relation til omstødelse vil man således fortsat se på aftalens reelle indhold.

For dematerialiserede værdipapirers vedkommende er sikringsakten efter dansk ret ved såvel overdragelse til eje som overdragelse til sikkerhed registrering. Kvalifikation af aftaler om overdragelser af dematerialiserede værdipapirer har derfor ikke i praksis givet anledning til større problemer i relation til valg af sikringsakt.

Den foreslåede § 58 k gælder kun overdragelse af ejendomsret i henhold til en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse og ændrer således ikke retsstillingen vedrørende aftaler om overdragelse af løsøre og pantebreve i fast ejendom. Pantebreve er værdipapirer, jf. lovens § 2, stk. 1, nr. 11, men omfattes ikke af reglerne om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse, jf. den foreslåede § 58 f. Ved overdragelse af pantebreve i fast ejendom er det således fortsat aftalens reelle indhold, der er afgørende for, om sikringsakten ved pantsætning (rådhedsberøvelse) skal iagttages, for at der opnås beskyttelse mod overdragerens kreditorer.

Oprettelse af aftaler om overdragelse til eje har til lige betydning for realisationen af sikkerheden i tilfælde af misligholdelse eller anden fyldestgørelsesgrund. Da ejendomsretten til sikkerheden allerede er overgået til sikkerhedshaver på tidspunktet, hvor sikkerheden blev stillet, er det ikke nødvendigt at foretage realisation ved salg. Sikkerhedshaver kan derfor vælge blot at beholde de overdragne sikkerheder og modregne den sikrede fordring i sikkerhedernes værdi, jf. den foreslåede § 58 j. Adgangen til i tilfælde af misligholdelse at foretage realisation ved modregning forudsætter således ikke eksplicit aftale herom i aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse. Opgørelsen af sikkerhedernes værdi skal ske på forretningsmæssigt rimelige vilkår, jf. den foreslåede § 58 d.

Er der aftalt slutafregning, der omfatter sikkerhedsstillers krav på tilbagelevering af tilsvarende sikkerhed ved opfyldelse af den sikrede fordring, og opstår der en slutafregningsgrund, inden tilbagelevering er sket, konverteres tilbageleveringskravet til en fordring, der indgår i slutafregningen, jf. stk. 2.

Til § 58 l

Bestemmelsen gennemfører collateral-direktivets artikel 8, stk. 3, litra a, om sikkerhedsstillelse for gældsudvidelser, der skyldes markedsforårsagede ændringer i værdien af sikkerheder eller fordringer. Bestemmelsen dækker således kun øget kreditrisiko som

følge af for eksempel renteændringer og ændringer i kurser på værdipapirer og valuta, mens ændringer, der skyldes sikkerhedsstillers kreditværdighed, ikke er omfattet. For at undgå at sikkerhedsstillers kreditværdighed indirekte giver mulighed for yderligere sikkerhedsstillelse, kan sikkerhedsstillers egne aktier m.v. ikke anvendes som sikkerhed i henhold til en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse, jf. den foreslåede § 58 f, stk. 2.

Stk. 1 præciserer, at bestemmelsen alene omfatter ændringer, der er opstået efter indgåelsen af den aftale om finansiel sikkerhedsstillelse, der forpligter sikkerhedsstiller til at stille sikkerhed for markedsforårsagede ændringer. Al sikkerhed for gæld, der eksisterer på tidspunktet for aftalens indgåelse, vil således kunne omstødes efter konkurslovens § 70, uanset om gælden er opstået som følge af aftale mellem parterne eller som følge af markedsbetingede ændringer i fordringers eller sikkerheders værdi. Det følger endvidere af bestemmelsen, at det ikke er en betingelse, at der er stillet sikkerhed ved fordringens opståen. Efterfølgende sikkerhed kan dog kun stilles for ændringerne i gældens størrelse.

Formålet med bestemmelsen er at give parterne i finansielle forhold mulighed for løbende at tilpasse værdien af stillede sikkerheder til gældens størrelse. Sikkerhedsstillelse for markedsbetingede ændringer i nettogældens størrelse kan ifølge sagens natur først ske, når størrelsen af ændringen kan konstateres, og gælden dermed er kommet til eksistens.

Det er sandsynligt, at sådan sikkerhedsstillelse efter gældende ret ville kunne omstødes efter den objektive omstødelsesregel i konkurslovens § 70. Man kan imidlertid anføre, at sikkerhedsstillelse for markedsbetingede ændringer, der er aftalt på forhånd, og som gennemføres, så snart man har kunnet konstatere, at betingelserne for, at der kan kræves sikkerhed, er opfyldt, er en ordinær disposition, der ikke bør omfattes af konkurslovens § 70. Der har i retspraksis været eksempler på, at man har undladt omstødelse af ordinære forøgelser af sikkerheden, selvom denne først blev stillet efter gældens stiftelse. Sager om aftaler, der udtrykkeligt har indeholdt bestemmelse om pligt til at stille sikkerhed, såfremt der indtrådte ændringer i de tidligere stillede sikkerheders eller fordringernes værdi, har dog ikke været forelagt domstolene.

Ifølge *stk. 2* kan sikkerhed efter *stk. 1* for markedsbetingede ændringer i gældens størrelse ikke omstødes efter konkurslovens § 70. Det er dog en forudsætning, at sikkerheden er stillet uden unødigt ophold efter, at sikkerhedshaver efter aftalen havde krav på at få sikkerheden stillet. Det afgørende er således ikke,

hvornår den markedsforårsagede ændring indtrådte, men derimod hvornår pligten til at stille sikkerhed indtrådte. Denne forskel har betydning for aftaler, hvor der først er pligt til at stille sikkerhed, når den akkumulerede markedsændring når et vist minimumsbeløb. Det forudsættes således, at det fremgår af aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse, i hvilke tilfælde pligten til at stille sikkerhed eller supplerende sikkerhed udløses. I kravet om, at sikkerheden skal stilles uden unødigt ophold, ligger, at sikkerheden skal stilles så hurtigt, som det praktisk er muligt. I nogle tilfælde kan det ske samme dag, pligten til at stille sikkerhed indtrådte, mens der i andre tilfælde bl.a. på grund af tidsforskelle kan være tale om en periode på op til nogle dage.

Omstødelse efter konkurslovens § 72 af en sikkerhedsstillelse, der er omfattet af stk. 1, og som er stillet uden unødigt ophold, efter at kravet på sikkerhed kunne gøres gældende, kan alene ske, hvis sikkerhedsstillelsen ikke under hensyn til omstændighederne konkret fremstod som ordinær. Forslaget er begrundet i markedshensyn. Reglen har næppe større praktisk betydning for betalingsstandsningdispositioner, da modparten her typisk vil sikre sig tilsynets samtykke, hvilket i sig selv udelukker omstødelse efter konkurslovens § 72, forudsat at tilsynet ikke åbenbart overskrider sine beføjelser. Derimod kan reglen om, at omstødelse efter konkurslovens § 72 kun kan ske, såfremt sikkerhedsstillelsen ikke under hensyn til omstændighederne konkret fremstod som ordinær, få betydning i tilfælde, hvor en kreditor indgiver konkursbegæring mod en skyldner, der ikke har anmeldt betalingsstandsning. Efter de gældende regler vil en part i en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i tilfælde, hvor der modtages sikkerhed, efter at der er indgivet konkursbegæring mod den anden part i aftalen, være i risiko for omstødelse efter konkurslovens § 72, selv om sikkerhedsstillelsen fremstod som ordinær. Ordinære sikkerhedsstillinger er derfor undtaget fra omstødelse efter konkurslovens § 72, da en part i en finansiel aftale, der bliver bekendt med, at der er indgivet konkursbegæring mod en anden part i aftalen, ellers ville blive nødsaget til at afslutte mellemværendet, hvilket ikke altid ville være i skyldners interesse.

§ 58 l indeholder ingen begrænsninger i anvendelsen af konkurslovens § 74. Konkurslovens § 74 omfatter alene utilbørlige dispositioner. En sikkerhedsstillelse, der med hjemmel i aftalen er foretaget som følge af en markedsforårsaget ændring, vil formentlig blive anset for ordinær og dermed ikke for utilbørlig, medmindre det undtagelsesvist kan påvises, at sikker-

hedsstillelsen er foretaget for at begunstige sikkerhedshaver på de øvrige kreditorens bekostning.

Reglen i stk. 2 om uomstødelighed af sikkerheder gælder alene sikkerheder af en type, som omfattes af § 58 f. Da § 58 f ikke omfatter simple fordringer bortset fra kontanter (kontoindeståender), og da der kun sjældent indtræder markedsforårsagede ændringer i værdien af kontanter, vil bestemmelsen næppe få nogen betydning for muligheden for at foretage omstødelse i factoring- og fakturabelåningsforhold.

Bestemmelsen omhandler alene sikkerhed, som stilles af den, der efter aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse er forpligtet til at stille sikkerhed, og ikke sikkerhed, som stilles af en tredjemand, der ikke er part i aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse, og som følgelig ikke efter aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse var forpligtet til at stille sikkerhed. En sikkerhed, som stilles af tredjemand over for en part i den oprindelige aftale om finansiel sikkerhedsstillelse, kan således omstødes efter konkurslovens almindelige regler. Dette vil dog kun få betydning, hvis tredjemand tages under insolvensbehandling. En part i en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse, der modtager sikkerhed fra tredjemand, kan indgå en særskilt aftale om finansiel sikkerhedsstillelse med tredjemand. En sådan aftale kan indeholde bestemmelse om, at tredjemand er forpligtet til at stille supplerende sikkerhed, såfremt der indtræder en markedsforårsaget ændring i den sikkerhed, som er stillet af tredjemand. En sådan aftale om supplerende sikkerhed er omfattet af bestemmelsen.

Til § 58 m

Bestemmelsen gennemfører collateral-direktivets artikel 8, stk. 3.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at der kan ske substitution af en sikkerhed med en sikkerhed, der i alt væsentligt har samme værdi, uden at sikkerhedshaver af den grund risikerer omstødelse. Sikkerhedsstiller kan kun foretage substitution eller ombytning af sikkerheder, hvis dette er aftalt med sikkerhedshaver.

Kunne den oprindelige sikkerhed omstødes, kan der fortsat ske omstødelse, selv om den oprindelige sikkerhed er blevet ombyttet. Selvom den oprindelige sikkerhed ikke kunne omstødes, vil der kunne ske omstødelse efter konkurslovens regler, hvis sikringsakten for den substituerende sikkerhed ikke blev foretaget senest samtidig med, at den oprindelige sikkerhed blev frigivet til sikkerhedshaver. Sikkerhedshavers fordring må således ikke have været usikret på noget tidspunkt efter stillelsen af den oprindelige sikkerhed. Dette svarer til gældende ret.

Beskyttelsen mod omstødelse efter *stk. 2* gælder, selvom værdien af den nye sikkerhed måtte overstige den oprindeligt stillede sikkerhed, når sikkerhederne i al væsentlighed har samme værdi. Efter gældende ret vil der formentlig kunne ske omstødelse af selv en marginal sikkerhedsforøgelse, der er opstået som følge af en ombytning. Overstiger den nye sikkerhed væsentligt den oprindeligt stillede sikkerhed, kan hele sikkerhedsforøgelsen omstødes, forudsat at der konkret er hjemmel hertil i konkursloven.

Til § 58 n

Bestemmelsen gennemfører collateral-direktivets artikel 9 om lovvalg. Mange aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse vil have tilknytning til flere lande. For at minimere de retlige risici ved grænseoverskridende sikkerhedsstillelse er det nødvendigt at skabe forudsigelighed om, hvilket lands lovgivning der finder anvendelse på tingsretlige spørgsmål. I den internationale privatret antages det traditionelt i teorien, at tingsretlige spørgsmål afgøres efter beliggenhedslandets lovgivning (*lex rei sitae*). For værdipapirer, som er registreret på en konto, er der et behov for præcisering af dette princip, da en konto ikke har nogen fysisk beliggenhed.

Den foreslåede § 58 n er en videreførelse og præcisering af lovvalgsreglen i artikel 9, *stk. 2*, i finality-direktivet, direktiv 98/26/EF. Lovvalgsreglen i finality-direktivet gælder udtrykkeligt kun for sikkerhedsstillelse over for en begrænset personkreds.

Såvel collateral-direktivet som finality-direktivet bygger på det såkaldte PRIMA-princip (»Place of the Relevant InterMediary Approach«), hvorefter det afgørende i lovvalgsræssig henseende ikke er, hvor et givet værdipapir befinder sig, eller gennem hvilken værdipapircentral det oprindeligt er udstedt, men derimod den lovgivning, som den relevante konto er undergivet.

Ved vedtagelsen af collateral-direktivet var Haagerkonferencen allerede påbegyndt sit arbejde med en konvention om lovvalg vedrørende værdipapirer, der opbevares af et medlem. Haagerkonventionen om, hvilken lovgivning der skal anvendes på visse rettigheder over værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, blev færdiggjort i december 2002. Det er hensigten, at den i § 1, nr. 11, foreslåede § 58 n senere skal afløses af den foreslåede § 2, der gennemfører bestemmelserne i konventionen.

En sikkerhedsstiller kan opbevare sine værdipapirer hos en mellemmand, der igen opbevarer sine værdipapirer, herunder de som opbevares på vegne af sikkerhedsstiller, hos en anden mellemmand, eksempelvis

en værdipapircentral. De samme værdipapirer kan derfor være krediteret konti hos flere mellemmand. Efter den i § 1 foreslåede § 58 n er det lovgivningen i landet, hvor den relevante konto føres, som er afgørende. Den relevante konto er den konto, som det tingsretlige spørgsmål vedrører. Går sikkerhedsstiller konkurs efter at have givet sikkerhed i de værdipapirer, som sikkerhedsstiller opbevarer på sin konto hos sin mellemmand, er det således denne konto, og ikke mellemmandens konto i værdipapircentralen, som er den relevante konto, når det skal vurderes, om sikkerhedsstillelsen kan opretholdes over for konkursboet. Et pengeinstitut, der alene optræder som kontoførende institut vedrørende en konto i en værdipapircentral, er ikke en mellemmand i relation til den foreslåede § 58 n. Har en ejer af værdipapirer konto i en værdipapircentral, er det således denne konto, som er den relevante konto, selvom kontoudskriften måtte fremstå som udstedt af det kontoførende institut.

Ved lovgivningen i det land, hvor kontoen føres, forstås dette lands nationale lovgivning bortset fra lovvalgsregler. Dette kan få betydning i tilfælde, hvor kontoen føres i et land uden for Den Europæiske Union, som anvender andre lovvalgsprincipper end dem, der følger af collateral-direktivet.

Det afgørende er, i hvilket land kontoen reelt føres. Har den mellemmand, som fører kontoen på vegne af kontohaver, forretningssted i flere forskellige lande, kan det i visse tilfælde give anledning til problemer at fastslå, i hvilket land en konto føres. Der må i sådanne tilfælde ses på, om der i kontoaftalen er truffet bestemmelse om, hvor kontoen føres, og om angivelser på kontoudskrifter m.v. stemmer overens med vedtagelsen i kontoaftalen. Man søgte ved vedtagelsen af collateral-direktivet at undgå uoverensstemmelser mellem direktivet og den på dette tidspunkt endnu ikke færdiggjorte Haagerkonvention om, hvilken lovgivning, der finder anvendelse på visse rettigheder over værdipapirer, som opbevares af en mellemmand. Bestemmelsen bør derfor fortolkes i lyset af konventionen.

Lovgivningen i landet, hvor kontoen føres, regulerer de i *stk. 2* angivne tingsretlige spørgsmål vedrørende værdipapirer, som opbevares hos en mellemmand. Spørgsmålet, om en overdragelse skal anses for en overdragelse til eje eller til sikkerhed, afgøres således af lovgivningen i landet, hvor kontoen føres. Føres kontoen i Danmark, følger det af den foreslåede § 58 k, at hvis det i en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse er bestemt, at værdipapirer overdrages til eje til sikkerhedsmodtager, anses overdragelsen i relation til sikringsakt og realisation for en overdragelse til eje.

F. t. l. vedr. værdipapirhandel m.v.

Lovgivningen i landet, hvor kontoen føres, er endvidere afgørende for, om der skal iagttages sikringsakt for at sikre rettigheder over værdipapirer, som opbevares hos en mellemmand, mod tredjemand og i givet fald hvilken sikringsakt. Også betingelserne for ekstinktion afgøres efter loven i landet, hvor kontoen føres.

Endelig afgøres det efter lovgivningen i landet, hvor kontoen føres, hvilke processuelle skridt der er nødvendige for at foretage realisation i tilfælde af misligholdelse. Selve spørgsmålet, om der foreligger en misligholdelse, som giver sikkerhedshaver ret til at realisere sikkerheden, afgøres fortsat efter den lovgivning, der regulerer det kontraktretlige forhold mellem sikkerhedsstiller og sikkerhedshaver. Bestemmelsen regulerer ikke, hvilken lovgivning der er afgørende for, om en sikkerhedshaver kan realisere sin sikkerhed efter indledningen af insolvensbehandling mod sikkerhedsstiller. Efter dansk ret kan en sikkerhed i værdipapirer realiseres trods indledning af insolvensbehandling mod sikkerhedsstiller. Tages en deltager i en clearingcentral eller i et registreret betalingssystem under insolvensbehandling, fastlægges deltagerens rettigheder og forpligtelser i forbindelse med deltagelse i systemet efter den lovgivning, som systemet er underlagt, jf. de gældende bestemmelser i § 57 e. Den i § 1 foreslåede § 58 n medfører ingen ændring heri, da bestemmelsen alene regulerer, hvilken lovgivning der er afgørende for, om en sikkerhed stillet over for systemet er beskyttet mod tredjemand, herunder deltagerens konkursbo.

Den foreslåede § 58 n finder alene anvendelse på dematerialiserede værdipapirer og bestemmer således ikke, hvilken lovgivning der regulerer de tingsretlige aspekter af en sikkerhedsstillelse i form af kontanter. § 58 n bestemmer heller ikke, hvilken lovgivning der er afgørende for, om en slutafregningsaftale har virkning over for tredjemand.

*Til § 2**Samtykke til ratifikation og gennemførelse*

Bestemmelsen gennemfører Haagerkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på visse rettigheder over værdipapirer, der opbevares af en mellemmand. Ved sin vedtagelse af lovforslaget giver Folketinget sit forhåndssamtykke til, at regeringen kan ratificere konventionen. Konventionen er optrykt som bilag 1 til lovforslaget.

De sagsområder, der reguleres ved konventionen, er delvist reguleret af finality- og collateral-direktiverne, hvorfor der foreligger blandet kompetence mellem

Den Europæiske Union og medlemsstaterne. Samtykket til, at regeringen kan ratificere konventionen, er derfor betinget af, at Den Europæiske Union senest samtidigt med Danmark ratificerer konventionen.

Samtykket til ratifikation omfatter samtykke til at foretage deklARATIONER efter konventionens artikel 1, stk. 5, artikel 12, stk. 3 og 4, artikel 16, stk. 2 og 3, samt artikel 20, jf. nedenfor. Regeringen bemyndiges til at foretage den nærmere vurdering af, i hvilket omfang det er hensigtsmæssigt at foretage deklARATIONER. For så vidt angår deklARATIONER om konventionens anvendelse i Grønland og på Færøerne, skal vurderingen foretages under hensyntagen til Grønlands henholdsvis Færøernes interesser. For så vidt angår de øvrige deklARATIONER skal vurderingen ske under hensyntagen til det hensigtsmæssige i, at konventionen anvendes ensartet i EU-medlemsstaterne.

Anvendelsesområde

Konventionen regulerer, hvilken lov der skal anvendes på de af konventionens artikel 2 omfattede tingsretlige spørgsmål vedrørende værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, hvorved forstås, at værdipapirerne er krediteret en konto hos mellemmanden. Ifølge artikel 1 omfatter værdipapirer aktier, obligationer og andre finansielle instrumenter samt rettigheder herover, men ikke kontantindestånder. En mellemmand er en person, der som led i sit erhverv fører værdipapirkonti for andre. En børsmægler, der i sit bogholderi fører konti for sine kunder vedrørende værdipapirer, som opbevares af mægleren på vegne af kunderne, er en mellemmand. Et pengeinstitut kan være mellemmand, hvis pengeinstituttet fører konti for sine kunder vedrørende værdipapirer, der er registreret med pengeinstituttet som ejer (nominee). Et pengeinstitut, der alene optræder som kontoførende institut i relation til en konto i en værdipapircentral, er ikke en mellemmand, jf. artikel 1, stk. 3. Dette skyldes, at det kontoførende institut foretager registreringer på værdipapircentralens vegne.

En værdipapircentral er en mellemmand, jf. artikel 1, stk. 4. At værdipapircentraler er omfattet af definitionen af mellemmand, skyldes et ønske fra navnlig de nordiske lande om, at det af konventionen skulle følge, hvilken lovgivning der regulerer individuelle konti i de nordiske værdipapircentraler. En stat kan dog efter artikel 1, stk. 5, afgive deklARATION om, at et system, der registrerer og overfører værdipapirer på vegne af en udsteder af værdipapirer, ikke skal anses for en mellemmand i relation til værdipapirer, der er udstedt i henhold til den pågældende stats lov. Bestemmelsen tager sigte på det engelske system

CREST og har til formål at muliggøre, at tingsretlige spørgsmål vedrørende irske værdipapirer, der er registreret i CREST, men som primært handles i Irland, ved en deklaration fra Irland fortsat kan undergives irsk ret. Bestemmelsen har således ikke betydning for danske værdipapircentraler.

Konventionens lovvalgsregler finder anvendelse på tingsretlige spørgsmål vedrørende værdipapirer, som opbevares af en mellemmand. Det drejer sig navnlig om, hvorledes en rettighed over sådanne værdipapirer skal kvalificeres, om der skal iagttages sikringsakt ved stiftelse af en viljesbestemt rettighed og i givet fald hvilken, om betingelserne for at en indehaver af en viljesbestemt rettighed kan ekstingveres ældre rettigheder, om prioritetsforholdet mellem flere rettigheder samt om kravene til realisation. Konventionen regulerer ikke lovvalget i kontraktretlige forhold. Konventionen regulerer heller ikke spørgsmålet om, hvilken lov der afgør, hvilke forpligtelser der påhviler en udsteder af værdipapirer.

Da hovedsigtet med konventionen er at regulere, hvilken lov der finder anvendelse på forholdet mellem en indehaver af en viljesbestemt rettighed og andre rettighedshavere, finder konvention som udgangspunkt ikke anvendelse på konflikter mellem to rettigheder, der ikke er stiftet ved aftale, eksempelvis to udlæg. En lovbestemt panteret for en mellemmand er ifølge artikel 2 ligestillet med en viljesbestemt rettighed og dermed omfattet af konventionens lovvalgsregler.

Lovvalgsreglerne

Hensynet bag reglerne i konventionen er navnlig, at det skal være forudsigeligt for tredjemand, hvilken lovgivning der finder anvendelse. Den internationale tingsrets almindelige princip om anvendelse af lovgivningen i det land, hvor en genstand befinder sig (*lex rei sitae*), giver ikke en tilstrækkelig hensigtsmæssig og forudsigelig retstilstand vedrørende dematerialiserede og immobiliserede værdipapirer. Rettighedsstiftelse over disse typer værdipapirer registreres på en konto hos en mellemmand, eksempelvis en værdipapircentral. Det er for tredjemand mere forudsigeligt at anvende den lovgivning, som kontoen er undergivet, end loven i den stat, hvor et dematerialiseret værdipapir er udstedt, eller loven i den stat, hvor et immobiliseret værdipapir fysisk måtte befinde sig. Immobiliserede værdipapirer er værdipapirer, der findes i fysisk form, men hvor stiftelse af rettigheder til værdipapiret ikke giver sig udslag i overdragelse af papiret, men i registreringer på en konto. Konventionen påvirker ikke anvendelsen af *lex rei sitae*-reglen

på fysiske værdipapirer, der ikke er immobiliserede, men som i stedet fysisk overgives i forbindelse med rettighedsstiftelse.

Konventionen bygger derfor i lighed med finality- og collateral-direktiverne på PRIMA-princippet, hvorefter det afgørende er den lovgivning, som den konto hos den relevante mellemmand, som det tingsretlige spørgsmål vedrører, er undergivet. Det følger af PRIMA-princippet og er udtrykkeligt gentaget i konventionens artikel 6, at det er uden betydning, hvor et immobiliseret værdipapir, der opbevares af en mellemmand, måtte befinde sig fysisk.

Den relevante mellemmand er den mellemmand, der fører den pågældende konto. Ejer en person værdipapirer, der er registreret på en personen tilhørende individuel konto i en værdipapircentral, er det denne konto, som det tingsretlige spørgsmål vedrører, og dermed værdipapircentralen, der er den relevante mellemmand, hvis det f.eks. skal afgøres, om en panteret i kontoen kan ekstingveres af en konkurrerende rettighed. Er forholdet i stedet det, at en persons ejendomsret til værdipapirer alene er registreret på en konto i et pengeinstitut, medens pengeinstituttet er registreret som ejer af værdipapirerne i værdipapircentralen på personens vegne (nominee), er det kontoen hos pengeinstituttet, der er den relevante konto ved bedømmelsen af panterrettigheder tilsagt af værdipapirenes ejer. Drejer spørgsmålet sig derimod om, hvilke tingsretlige virkninger der er af dispositioner foretaget af pengeinstituttet over en nominee-kontoen i værdipapircentralen, er det denne konto, som de tingsretlige spørgsmål vedrører, og dermed værdipapircentralen, der er den relevante mellemmand. Overdrager en kontohaver værdipapirerne på kontoen til eje eller til sikkerhed til den kontoførende mellemmand, er det fortsat kontohaverens hidtidige konto, som de tingsretlige spørgsmål vedrører, og mellemmanden anses derfor fortsat for den relevante mellemmand, uanset om værdipapirerne ved overdragelsen overføres til en konto hos tredjemand tilhørende mellemmanden, jf. artikel 4, stk. 3.

Konventionens kapitel II indeholder de egentlige lovvalgsregler og bestemmer således, hvilken lovgivning der finder anvendelse på de af konventionen omfattede tingsretlige spørgsmål vedrørende værdipapirer, der opbevares af en mellemmand.

Den lovgivning, som konventionens lovvalgsregler peger på, finder anvendelse, uanset om der er tale om lovgivningen i en stat, som har tiltrådt konventionen, jf. artikel 9. Der ses ifølge artikel 10 bort fra lovvalgsregler i dennes stats lovgivning.

Aftaler om lovvalg

Ifølge artikel 4 er udgangspunktet, at det er den lovgivning, som den relevante mellemmand og kontohaver i kontoaftalen har aftalt skal gælde for aftalen, der tillige finder anvendelse på de tingsretlige spørgsmål, der måtte opstå vedrørende kontoen. Parterne kan dog bestemme, at der for de tingsretlige spørgsmål skal gælde en anden lovgivning end den, der finder anvendelse på kontoforholdet i øvrigt, se nedenfor.

Det er en forudsætning, at der i kontoaftalen udtrykkeligt er truffet et lovvalg. Er intet udtrykkeligt lovvalg foretaget i kontoaftalen, afgøres det efter artikel 5, hvilken lovgivning der finder anvendelse på tingsretlige spørgsmål vedrørende værdipapirer på kontoen. Dette gælder, uanset om det efter deklatoriske lovvalgsregler måtte være åbenbart, hvilken lovgivning som regulerer kontraktforholdet mellem kontohaver og den kontoførende mellemmand.

Kontohaver og den kontoførende mellemmand kan træffe bestemmelse om, at en anden lovgivning end den, de udtrykkeligt har aftalt, skal regulere deres kontraktretlige forhold, skal regulere de tingsretlige spørgsmål, der måtte opstå vedrørende værdipapirerne på kontoen. Også en sådan bestemmelse skal være udtrykkelig for at være gyldig. Det kan eksempelvis vedtages, at det indbyrdes forhold mellem parterne reguleres efter dansk ret, men at de tingsretlige spørgsmål, der måtte opstå vedrørende kontoen, reguleres af lovgivningen i staten New York.

Oprettelse af en individuel konto i en værdipapircentral sker oftest gennem et kontoførende institut. Et kontoførende institut anses ikke for en mellemmand i konventionens forstand i relation til en individuel konto i en værdipapircentral, jf. artikel 1, stk. 3. Den relevante mellemmand er værdipapircentralen. Når det skal vurderes, om kravene i artikel 4 til en lovvalgsaftale er opfyldt, bliver det afgørende derfor, i hvilket omfang det kontoførende institut kan anses for at have indgået aftalen med kontohaver på vegne af værdipapircentralen. Kan lovvalgsaftalen vedrørende den individuelle konto i værdipapircentralen ikke anses for indgået på vegne af værdipapircentralen, foreligger der ikke en lovvalgsaftale mellem kontohaver og den relevante mellemmand. Følgelig må det afgøres efter artikel 5, hvilken lovgivning som finder anvendelse på tingsretlige spørgsmål vedrørende værdipapirerne på kontoen.

Selvom der er truffet en udtrykkelig lovvalgsaftale i kontoaftalen, anvendes den valgte lovgivning alene på tingsretlige spørgsmål vedrørende værdipapirerne på kontoen, hvis mellemmanden ved aftalens indgåelse havde et forretningssted i den stat, hvis lovgivning

er valgt. Denne betingelse er begrundet i, at kontohaver og den kontoførende mellemmand ikke ved deres aftale skal kunne undergive tredjemand en lovgivning i en stat, som mellemmanden ikke har nogen reel tilknytning til. I relation til en individuel konto i en værdipapircentral er det værdipapircentralen, som er den relevante mellemmand, hvorfor det er uden betydning, hvor det kontoførende institut måtte have forretningssteder. Det er et krav, at der er tale om et forretningssted, som ved lovvalgsaftalens indgåelse alene eller dog i samarbejde med andre forretningssteder regelmæssigt beskæftigede sig med at føre værdipapirkonti. Det følger af kravet om forretningssted, at så længe Værdipapircentralen A/S alene har kontor i Danmark, kan individuelle konti i Værdipapircentralen A/S alene undergives dansk ret.

Har kontohaver og den kontoførende mellemmand valgt lovgivningen i en stat, hvori mellemmanden ikke havde forretningssted ved aftalens indgåelse, udpeger artikel 5, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse på de tingsretlige spørgsmål vedrørende værdipapirerne på kontoen. Dette medfører ikke, at lovvalget som sådant anses for ugyldigt i alle henseender. Selvom lovvalget ikke opfylder konventionens krav til et tingsretligt lovvalg, kan det være gyldigt efter de regler, som gælder om lovvalg i kontrakt. I så fald vil den valgte lovgivning regulere forholdet mellem kontohaver og den kontoførende mellemmand, men ikke de tingsretlige spørgsmål i forhold til tredjemand, der måtte opstå i relation til værdipapirerne på kontoen.

Efterfølgende ændringer i aftaler om lovvalg

Kontohaver og den kontoførende mellemmand kan efterfølgende ændre deres lovvalgsaftale. Årsagen til, at parterne ønsker dette, kan eksempelvis være, at kontohaver i forbindelse med optagelse af lån mod pant i kontoen bliver mødt med et krav om, at en bestemt lovgivning skal regulere de tingsretlige virkninger af pantsætningen. En efterfølgende lovvalgsaftale skal for at opfylde kravene til et gyldigt tingsretligt lovvalg indeholde et udtrykkeligt valg af lovgivningen i en stat, hvor mellemmanden havde et forretningssted på tidspunktet for denne aftales indgåelse, jf. artikel 4.

En sådan efterfølgende ændring af lovvalg kan påvirke en tredjemand, der har handlet i tillid til den oprindeligt valgte lovgivning, dvs. den lovgivning der fandt anvendelse indtil indgåelsen af aftalen om ændring af lovvalget. Den lovgivning, der efter indgåelsen af aftalen om ændring af lovvalget er afgørende i tingsretlige henseender, vil ofte indeholde materielle

regler, der beskytter en tidligere stiftet rettighed - parallelt med de regler om løsøre, som beskytter en rettighed over løsøre stiftet inden løsørets flytning til en anden stat. Trods dette blev det imidlertid af flertallet af stater anset for hensigtsmæssigt at regulere virkningen af aftaler om ændret lovvalg. I artikel 7 er det bestemt, at den oprindeligt udpegede lovgivning trods den nye lovvalgsaftale vedbliver med at regulere visse tingsretlige spørgsmål vedrørende rettigheder stiftet før den nye aftales indgåelse. Det drejer sig navnlig om spørgsmålet om, hvorvidt en sådan rettighed er beskyttet mod retsforfølgning. Reglen gælder kun i forhold til rettighedshavere, der ikke har samtykket til aftalen om ændring af lovvalg. Da panthavere må formodes oftest at ville sikre sig, at den pantsættende kontohaver ikke uden panthavers samtykke kan indgå en ny lovvalgsaftale med mellemmanden, må artikel 7 forventes at få beskeden betydning i praksis.

Artikel 7 finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor værdipapirer overføres fra en konto til en anden konto, uanset om overførslen medfører, at værdipapirerne undergives en ny lovgivning.

Lovvalget i mangel af aftale herom

Såfremt der ikke foreligger et aftalt lovvalg, der opfylder kravene i artikel 4, anvendes ifølge artikel 5, stk. 1, lovgivningen i den stat, hvor det af den kontoførende mellemmands forretningssteder, hvormed kontoaftalen blev indgået, ligger. Det er dog en forudsætning, at det klart og utvetydigt er angivet i kontoaftalen, igennem hvilket forretningssted kontoaftalen er indgået. Endvidere er det - ligesom ved aftalt lovvalg i henhold til artikel 4 - et krav, at der er tale om et forretningssted, som ved kontoaftalens indgåelse alene eller dog i samarbejde med andre forretningssteder regelmæssigt beskæftigede sig med at føre værdipapirkonti. En værnetingsaftale opfylder ikke i sig selv kravene til at være en angivelse af, med hvilket kontor aftalen er indgået.

I de fleste tilfælde vil det følge af reglerne i artikel 4 og artikel 5, stk. 1, hvilken lovgivning der finder anvendelse. Der kan imidlertid opstå situationer, hvor dette er ikke tilfældet. Eksempelvis kan parterne have valgt lovgivningen i en stat, hvor mellemmanden ikke har noget forretningssted. Et andet eksempel kunne være en kontoaftale, som hverken indeholder lovvalgs klausul eller klar angivelse af det forretningssted, hvormed aftalen er indgået. Endelig kan nævnes, at der for så vidt angår individuelle konti i værdipapircentraler kan foreligge tilfælde, hvor der ikke foreligger nogen egentlig kontoaftale mellem kontohaver og den relevante mellemmand (værdipapircentralen),

men alene en aftale mellem kontohaver og det kontoførende institut.

Hvor det ikke efter artikel 4 eller artikel 5, stk. 1, er afklaret, hvilken lovgivning der finder anvendelse, gælder som udgangspunkt lovgivningen i den stat, hvor mellemmanden er registreret, jf. artikel 5, stk. 2. Er mellemmanden et dansk aktieselskab, vil dansk ret således finde anvendelse. Er mellemmanden ikke registreret i nogen stat, eksempelvis fordi mellemmanden er en fysisk person, anvendes loven i den stat, hvor mellemmanden har sit forretningssted - og i tilfælde af flere forretningssteder - hovedkontoret, jf. artikel 5, stk. 3. Ved anvendelsen af artikel 5, stk. 2-3, er det afgørende forholdene ved kontoaftalens indgåelse. Er der ikke indgået en egentlig kontoaftale mellem kontohaver og mellemmanden, ses i stedet på forholdene ved åbningen af kontoen.

Selvom kontohaver og den kontoførende mellemmand ikke ved aftalens indgåelse har foretaget et lovvalg, der opfylder kravene i artikel 4, kan en sådan aftale efterfølgende indgås. Betydningen heraf for rettigheder, som er stiftet inden lovvalgsaftalens indgåelse, reguleres af artikel 7, jf. herom ovenfor.

Konventionens betydning for anvendelsen af insolvensretlige regler

Spørgsmålet om, hvorvidt en rettighed nyder tingsretlig beskyttelse, vil ofte opstå i tilfælde af insolvensbehandling. Det er i artikel 8, stk. 1, præciseret, at den lovgivning, som finder anvendelse efter konventionens lovvalgsregler, skal anvendes på de tingsretlige spørgsmål, der omfattes af konventionen, uanset om der indledes insolvensbehandling. Reglen er navnlig indsat for at sikre, at domstolen i den stat, hvor insolvensbehandlingen indledes, ikke opfatter spørgsmålet om en rettigheds beskyttelse mod ekstinktion i tilfælde af insolvensbehandling som et insolvensretligt spørgsmål, der falder uden for konventionens anvendelsesområde. Hvis der indledes insolvensbehandling i en kontraherende stat, skal domstolene i staten således afgøre de tingsretlige spørgsmål, der omfattes af konventionen, efter den lovgivning, der gælder efter artikel 4 og 5.

I artikel 8, stk. 2, litra a, er det præciseret, at konventionen ikke påvirker anvendelsen af omstødsregler samt regler om konkursorden. Konventionen tager således ikke stilling til, hvilken lovgivning der regulerer spørgsmålet om omstødelse og konkursorden. Dette afgøres fortsat efter de lovvalgsregler, som måtte gælde herom i den stat, hvor insolvensbehandlingen finder sted.

I artikel 8, stk. 2, litra b, er der gjort en undtagelse til reglen om, at domstolene trods indledningen af insolvensbehandling skal anvende den lovgivning, som følger af konventionens lovvalgsregler, på tingsretlige spørgsmål, herunder med hensyn til kravene til realisation. Ifølge artikel 8, stk. 2, litra b, hindrer konventionen således, ikke anvendelse af insolvensretlige regler, der udskyder eller suspenderer en rettighedshavers adgang til at fyldestgøre sine rettigheder i tilfælde af insolvensbehandling. En domstol, typisk i den stat, hvor insolvensbehandlingen finder sted, kan således anvende statens egne insolvensretlige regler af denne karakter, uanset om rettighedshaver efter den lovgivning, som gælder efter konventionen, måtte have separatiststatus, dvs. ret til at fyldestgøre sine rettigheder trods insolvensbehandlingen. Reglen i artikel 8, stk. 2, litra b, vil næppe få nogen betydning under danske insolvensbehandlinger, da panthavere og andre rettighedshavere over værdipapirer efter den danske konkurslovgivning kan søge fyldestgørelse, uanset om der foregår insolvensbehandling.

Ordre public, internationalt præceptive bestemmelser og fortolkning

I overensstemmelse med almindelige internationalprivatrete principper opretholder konventionen domstolens ret til at anvende egne internationalt præceptive bestemmelser, dvs. nationale præceptive regler der anvendes, selv om en afgørelse i øvrigt skal træffes på grundlag af et andet lands lovgivning, samt til at afvise at anvende bestemmelser i udenlandsk ret, hvis dette konkret vil føre til et resultat, der strider mod grundlæggende retsprincipper i domstolsstaten, jf. artikel 11. Disse bestemmelser må dog som følge af konventionens anvendelsesområde antages at få meget begrænset betydning. Domstolene skal fortolke konventionens bestemmelser i lys af dens internationale karakter under hensyntagen til det ønskelige i en ensartet anvendelse af reglerne i alle kontraherende stater. Om fortolkning af kontoaftaler indgået inden konventionens ikrafttræden, se nedenfor.

Overgangsregler

Konventionens lovvalgsregler vil i mange tilfælde føre til samme resultat som de lovvalgsregler, der i dag anvendes af de enkelte stater. Der er imidlertid et behov for at regulere konventionens betydning for rettigheder stiftet før konventionens ikrafttræden, samt for kontoaftaler indgået før dette tidspunkt.

En domstol i en kontraherende stat kan blive forelagt en konflikt mellem en rettighed stiftet før konventionens ikrafttræden i denne stat og en rettighed stiftet

derefter. Ifølge artikel 15 skal en sådan konflikt bedømmes efter den lovgivning, der udpeges af konventionens lovvalgsregler. At den lovgivning, der finder anvendelse efter konventionens lovvalgsregler, er den afgørende, medfører ikke nødvendigvis, at en rettighed stiftet før konventionens ikrafttræden ekstingveres af en rettighed stiftet efter dette tidspunkt. Konventionen regulerer alene, hvilken lovgivning der afgør rettighedskonflikten, og ikke det materielle spørgsmål om, hvilken rettighed der har bedst prioritet. Hvis konventionens lovvalgsregler fører til anvendelse af dansk ret, må det således afgøres efter materiel dansk ret, om eksempelvis en panthaver, der i god tro har iagttaget sin sikringsakt efter dansk ret, kan ekstingvere en rettighed stiftet inden konventionens ikrafttræden. Efter de gældende danske lovvalgsregler vedrørende værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, må det antages, at en rettigheds tingsretlige beskyttelse skal bedømmes efter loven i den stat, hvor kontoen føres. En rettighed, der inden konventionens ikrafttræden her i landet, er sikret mod kreditorfølgning i henhold til loven i den stat, hvor kontoen føres, bevarer efter dansk materiel ret denne beskyttelse efter konventionens ikrafttræden. Passivitet fra rettighedshaverens side kan dog formentlig efter omstændighederne medføre fortabelse af beskyttelsen.

Konventionen omfatter værdipapirkonti og kontoaftaler, der er oprettet inden konventionens ikrafttræden, jf. artikel 16, stk. 1. I de fleste retssystemer har man ikke hidtil ved aftale udtrykkeligt kunnet fastlægge, hvilken lovgivning der regulerer de tingsretlige spørgsmål vedrørende værdipapirer, som opbevares af en mellemmand. Anvendelsen af konventionen på eksisterende kontoaftaler nødvendiggør derfor, at der opstilles nogle regler om fortolkning af kontoaftaler indgået før konventionens ikrafttræden. Da der blandt staterne var forskellige ønsker om og behov for særlige fortolkningsregler, har en stat i forbindelse med tiltrædelse af konventionen visse muligheder for at vælge, hvilke af fortolkningsreglerne der skal gælde.

Hvis en aftale henviser til konventionen, formodes parterne at have formuleret aftalen under hensyntagen til konventionens almindelige bestemmelser. En domstol i en kontraherende stat skal derfor kun anvende de særlige fortolkningsregler i artikel 16, stk. 3-4, på aftaler, der er indgået før konventionens ikrafttræden i denne stat, og som ikke indeholder en henvisning til konventionen. En stat kan efter artikel 16, stk. 2, erklære, at domstolene i denne stat alene skal anvende de særlige fortolkningsregler på aftaler, der er indgået før konventionens generelle ikrafttræden, jf. herom artikel 19, stk. 1. Baggrunden for denne mulighed for

at indskrænke fortolkningsreglerne anvendelsesområde er, at nogle stater var af den opfattelse, at markedet måtte indrette sig efter konventionens regler allerede fra det tidspunkt, hvor konventionen generelt trådte i kraft. Af hensyn til den ensartede anvendelse af konventionen i EU-medlemsstaterne vil det være hensigtsmæssigt, om Den Europæiske Union og medlemsstaternes enten enes om, at alle undlader at afgive erklæring efter artikel 16, stk. 2, eller om, at alle afgiver sådan erklæring. Hvis Den Europæiske Union tiltræder konventionen så hurtigt, at konventionens ikrafttræden i Den Europæiske Union falder sammen med konventionens generelle ikrafttræden, bliver der ikke behov for at overveje, om der skal afgives erklæring efter artikel 16, stk. 2.

Ifølge artikel 16, stk. 3, skal en kontoaftale, hvis udtrykkelige vilkår i henhold til den lovgivning, som gælder i forholdet mellem kontohaver og den kontoførende mellemmand, forstås som en aftale om, at et eller flere tingsretlige spørgsmål vedrørende kontoen skal afgøres efter en bestemt stats lovgivning, sidestilles med en aftale efter artikel 4 om, at denne lovgivning finder anvendelse på de tingsretlige spørgsmål vedrørende kontoen. Reglen har særligt betydning for eksisterende kontoaftaler, som kontraktretligt er undergivet loven i en stat i USA, da den amerikanske Uniform Commercial Code giver mulighed for ved et særligt ordvalg at vedtage, hvilken lovgivning der er afgørende i tingsretlig henseende. Reglen vil på grund af reglen i artikel 16, stk. 4, jf. nedenfor, kun sjældent få selvstændig betydning for aftaler, som kontraktretligt er undergivet andre staters lovgivning.

Ifølge artikel 16, stk. 4, skal en bestemmelse i en kontoaftale om, at kontoen føres i en bestemt stat, sidestilles med en aftale efter artikel 4 om, at loven i denne stat finder anvendelse på de tingsretlige spørgsmål vedrørende værdipapirerne på kontoen. Reglen har betydning for de eksisterende kontoaftaler, der indeholder bestemmelse om, hvor kontoen føres. Reglen gælder også for stiltiende aftaler, hvilket kan have betydning i tilfælde, hvor det ud fra omstændighederne er klart, at parterne anser kontoen for ført i en bestemt stat, men ikke udtrykkeligt har anført dette i kontoaftalen.

Det er en betingelse for anvendelse af reglerne i artikel 16, stk. 3 og 4, at mellemmanden ved kontoaftalens indgåelse havde et forretningssted i den stat, hvis lovgivning udpeges efter fortolkningsreglerne.

Artikel 16, stk. 3 og 4, kan føre til modstridende resultater i tilfælde, hvor kravene i begge bestemmelser er opfyldt. Der kunne eksempelvis være tale om en

kontoaftale, der kontraktretligt er undergivet reglerne i en stat i USA, for eksempel i staten New York, og som indeholder bestemmelser, der efter staten New Yorks lovgivning må anses for et tingsretligt valg af loven i staten New York, men som tillige indeholder bestemmelse om, at kontoen føres et andet sted, eksempelvis i Danmark. I sådanne tilfælde går reglen i artikel 16, stk. 3, som udgangspunkt forud, jf. artikel 16, stk. 4. I eksemplet vil aftalen således blive fortolket som et valg af loven i staten New York. En stat kan imidlertid i medfør af artikel 16, stk. 3, erklære, at domstolene i den pågældende stat ikke skal anvende reglen i artikel 16, stk. 3, på aftaler, hvori det udtrykkeligt er bestemt, at kontoen føres i en bestemt stat. Dette vil i eksemplet få den virkning, at domstolene i en stat, der har afgivet en sådan erklæring, skal anvende loven i Danmark, jf. artikel 16, stk. 4. Da man i hidtidig EU-regulering har lagt vægt på, hvor konti føres, og da dette formentlig har haft afsmittende virkning på kontraktpraksis, må det forventes at Den europæiske Union og EU-medlemsstaterne vælger at afgive erklæring efter artikel 16, stk. 3.

Fortolkningsreglerne i artikel 16, stk. 3 og 4, tilsigter at skabe forudsigelighed om fortolkningen af kontoaftaler, som er indgået før konventionens ikrafttræden. Formålet hermed er bl.a. at sikre, at konventionens ikrafttræden ikke nødvendiggør en revision af alle eksisterende kontoaftaler, men alene at markedet ved indgåelse af nye aftaler efter konventionens ikrafttræden indretter sig efter de almindelige lovvalgsregler i artikel 4 og 5. Parter i en aftale indgået før konventionens ikrafttræden kan, hvis de ikke mener, at reglerne i artikel 16 fører til en hensigtsmæssig fortolkning af deres aftale, indgå en lovvalgsaftale, der opfylder kravene i artikel 4. Er der i en sådan lovvalgsaftale henvist til konventionen, finder fortolkningsreglerne i artikel 16 herefter ikke anvendelse på aftalen, jf. ovenfor.

Grønland og Færøerne

Der skal i forbindelse med ratifikation afgives erklæring efter artikel 20, hvis konventionen ikke skal gælde i Grønland og på Færøerne. Omfattes Grønland og Færøerne af reglerne, skal der tages stilling til, om der skal afgives erklæring efter artikel 12, stk. 4. Dette vil i givet fald medføre, at kontohaver og den kontoførende mellemmand alene kan aftale, at tingsretlige spørgsmål vedrørende værdipapirer på kontoen skal afgøres efter grønlandsk henholdsvis færøsk ret, hvis mellemmanden ved aftalens indgåelse havde et forretningssted i Grønland henholdsvis på Færøerne.

Til § 3

Til nr. 1

Den foreslåede ændring vedrører definitionen af et finansieringsinstitut. Definitionen bringes ved lovforslaget i overensstemmelse med direktiver på det finansielle område. Ændringen sker alene som følge af en præcisering af det engelske »acquire holdings«, jf. definitionen af et finansieringsinstitut i art 1, nr. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2000/12/EF, som oversat til dansk vil være »erhverve kapitalandele«.

Til nr. 2

Det foreslås, at den tilladelse, som et investeringsforvaltningsselskab kan få efter § 10, stk. 2, ikke skal gælde for forvaltning af midler, der tilhører selskaber, som er koncernforbundne med investeringsforvaltningsselskabet.

Formålet hermed er at sikre en adskillelse af forvaltningen af kundemidler fra forvaltningen af egne midler. Det gøres ved at forbyde, at investeringsforvaltningsselskabet forvalter midler, der tilhører selskaber, der er koncernforbundne med investeringsforvaltningsselskabet.

Da det er muligt for investeringsforeninger, specialforeninger og godkendte fåmandsforeninger at eje et investeringsforvaltningsselskab, som administrerer disse, er det for at forebygge misforståelser direkte anført, at disse foreninger er undtaget fra forbuddet.

Bestemmelsen medfører ikke, at et depotselskab forhindres i at have en beholdning foreningsandele i egenbeholdningen.

Forbuddet i § 10, stk. 2, mod at et investeringsforvaltningsselskab forvalter midler, som tilhører et selskab, som er koncernforbundet med investeringsforvaltningsselskabet, vedrører forvaltning af sådanne midler efter en individuel porteføljepleje. Forbuddet hindrer således ikke, at et livsforsikringsselskab eller en bank, der er i koncern med et investeringsforvaltningsselskab, kan investere deres egne midler i andele udstedt af en investeringsforening, som administreres af investeringsforvaltningsselskabet.

Til nr. 3, 4, 9-11, 14, 16-18, 34, 36, 38 og 45

Der er tale om konsekvensrettelser som følge af, at forslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. også omfatter fåmandsforeninger og andre kollektive investeringsordninger, jf. forslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. §§ 111-115.

Til nr. 5

Forslaget retter op på en fejl, så bestemmelsen som forudsat svarer til den tidligere bestemmelse i lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 6

Ved lov nr. 421 af 10. juni 2003 om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension blev der givet den enkelte kontohaver i Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) mulighed for at flytte hele sin SP-konto til et andet pensionsinstitut (livsforsikringsselskab, pensionskasse eller pengeinstitut). Ved SP-konto forstås en særskilt konto hos ATP, hvor lønmodtagere i medfør af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension skal foretage en særlig pensionsopsparing. Livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser kan som udgangspunkt ikke administrere de særskilte SP-konti, da den traditionelle definition af forsikringsvirksomhed er, at der er tale om en forsikring, hvis der foreligger en aftale om overtagelse af en risiko (økonomisk tab) for en uvis begivenheds indtræden mod et vederlag, der kan beregnes statistisk. Den særlige SP-konto indeholder ingen risikoelementer. Pengeinstitutter kan allerede administrere ordninger af lignende art. Forudsætningen for at pensionsinstitutter kan administrere de særskilte SP-konti fra 1. januar 2005 er, at den nye konto etableres på vilkår svarende til dem, der gælder for SP-konti i ATP. Dette indebærer blandt andet, at der ikke kan ske udbetaling af midler til kontohaveren før end det fyldte 65 år, og at udbetalingen skal følge de bestemmelser, der gælder for udbetalingen af SP-midler i ATP. Ved flytning af den særskilte SP-konto er det de modtagende pensionsinstitutter, der har ansvaret for, at den oprettede særskilte SP-konto opfylder de særlige krav, der stilles.

Livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser har et indgående kendskab til pensionsprodukter, herunder produkter tilknyttet investeringsfonde. Det vil således ikke i praksis være vanskeligt for disse pensionsinstitutter at administrere de særskilte SP-konti med de krav, der følger vedrørende kapitalkrav, investeringsregler og regnskabsmæssig placering af midlerne.

På den baggrund foreslås det, at der gives livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser mulighed for at modtage, oprette og administrere de særskilte SP-konti.

Til nr. 7

Der foreslås indsat en henvisning til § 5, nr. 5, da der ellers er risiko for, at »administrationsselskab« som anført i bestemmelsen forveksles med det administrationselskab, som udelukkende administrerer

specialforeninger. Ændringen præciserer således, at det administrationsselskab, der henvises til i bestemmelsen, er et administrationsselskab som nævnt i lov om finansiel virksomhed § 5, nr. 5, og ikke et administrationsselskab, som udelukkende administrerer specialforeninger, og som derfor ikke må kalde sig et investeringsforvaltningsselskab, jf. forslaget § 3, nr. 45.

Til nr. 8

Det foreslås at ophæve 3. pkt., idet 3. pkt. omfattes af formuleringen i 2. pkt. Der er således alene tale om en redaktionel ændring.

Til nr. 12

Den foreslåede ændring er dels en konsekvensrettelser som følge af, at lov om investeringsforeninger og specialforeninger foreslås udvidet til at omfatte fæmmandforeninger, dels et forslag om at udvide bestemmelsen således, at udenlandske investeringsinstitutter, som er godkendt af en kompetent myndighed i et andet land inden for den Europæiske Union eller et land som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område i medfør af Rådets direktiv 85/611/EØF (UCITS-direktivet) samt udenlandske investeringsinstitutter, jf. forslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. §§ 11 og 16, også er omfattet af undtagelsen.

Til nr. 13

Det foreslås som noget nyt, at flertallet af medlemmerne af bestyrelsen for et investeringsforvaltningsselskab ikke må være medlemmer af bestyrelsen for eller ansat i selskaber, som en forening eller andre investeringsordninger, som administreres af investeringsforvaltningsselskabet, har indgået væsentlige aftaler med, eller være medlem af bestyrelsen for eller ansat i andre selskaber, som er koncernforbundne med disse selskaber.

Bestemmelse er en skærpelse af en eksisterende bestemmelse, således at bestemmelsen tillige vedrører bestyrelsesposter og ansættelser i selskaber, som en forening eller andre investeringsordninger, som administreres af det pågældende investeringsforvaltningsselskab, har indgået væsentlige aftaler med. Der vil dog blive indsat en overgangsbestemmelse, således at bestyrelsesmedlemmer, der ved lovens ikrafttræden varetager hverv eller ansættelser, som er omfattet af forbuddene i forslaget § 3, nr. 13, kan fortsætte som bestyrelsesmedlemmer i investeringsforvaltningsselskabet indtil udløbet af den periode, hvor de er valgt. Herefter kan de ikke genvælges.

Med bestemmelsen pålægges der restriktioner for den indflydelse, som andre selskaber som en forening har indgået væsentlige aftaler med, kan udøve i foreningens investeringsforvaltningsselskab. Dette er et væsentligt led i de værneregler, som i det samtidig fremsatte lovforslag om investeringsforeninger og specialforeninger og andre kollektive investeringsordninger m.v. foreslås indført til afløsning af Finanstilsynets hidtidige forbud imod, at foreningens depot-selskab tillige må eje foreningens investeringsforvaltningsselskab.

Et andet selskab, som foreningen har indgået væsentlige aftaler med, kan være et selskab, som foreningen har indgået aftaler med om f.eks. investeringsforvaltning, investeringsrådgivning, værdipapirhandel eller markedsføring. Væsentlighedskriteriet anses for opfyldt, hvis aftalen vedrører foreningens kernefunktioner, eller den efter foreningens forhold er af betydelig økonomisk størrelse.

Til nr. 15

Den foreslåede bestemmelse er en skærpelse af en eksisterende bestemmelse.

Det foreslås, at der indsættes en værneregel i *stk.* 2, der skal sikre, at direktøren og ansatte i et investeringsforvaltningsselskab ikke er i et afhængighedsforhold til depotselskabet eller et andet selskab, som en af de foreninger eller ordninger, som investeringsforvaltningsselskabet administrerer, har indgået væsentlige aftaler med. Bestemmelsen skal således medvirke til at undgå interessekonflikter. Bestemmelsen skal også medvirke til at sikre, at der er en gensidig kontrolfunktion mellem depotselskabet, der har særlige forpligtelser, jf. lov om finansiel virksomhed § 106, *stk.* 2, i forhold til de foreninger, som det er depotselskab for og investeringsforvaltningsselskabet, der også skal sørge for, at foreningen administreres betryggende. Investeringsforvaltningsselskabet skal på sin side sørge for, at depotselskabet og de andre selskaber, som de administrerede foreninger har indgået væsentlige aftaler med, opfylder deres forpligtelser i henhold til de aftaler, som er indgået med foreningen eller dets forvaltningsselskab. Der vil dog blive indsat overgangsbestemmelse, der giver mulighed for, at direktører og andre ledende medarbejdere, der ved lovens ikrafttræden har bestyrelsesposter, som er omfattet af forbuddene i forslaget § 3, nr. 15, kan fortsætte som bestyrelsesmedlemmer indtil udløbet af den periode, hvor de er valgt. Herefter kan de ikke genvælges. Overgangsbestemmelsen giver ligeledes mulighed for, at direktører og andre ledende medarbejdere, der ved lovens ikrafttræden lovligt har ansættelse som er

omfattet af forbuddene i § 99, stk. 2, kan fortsætte sådan ansættelse, efter at ansættelsen er anmeldt til Finanstilsynet.

Til nr. 19

Den foreslåede ændring er en konsekvensrettelse som følge af, at § 34 i den nuværende lov om investeringsforeninger og specialforeninger videreføres i § 45 i forslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.

Til nr. 20

Som følge af forslaget i § 3, nr. 6, om at give forsikringsselskaber mulighed for at modtage særskilte SP-konti, foreslås det, at kravet til basiskapitalen for de modtagne særskilte SP-konti fastsættes til 25 procent af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger forbundet med disse konti. Forslaget svarer til det krav til basiskapitalen, som gælder for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, der har tilladelse til forsikringsklasse III, jf. bilag 8 i lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed, hvor selskabet ikke har påtaget sig en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, ikke fastsættes for en periode på over 5 år.

Til nr. 21-23

Der er tale om redaktionelle ændringer som følge af ændringen i § 126, stk. 1, jf. forslaget § 3, nr. 20.

Til nr. 24 og 25

Det foreslås, at særlige bonushensættelser skal udbetales til kunden ved opsigelse af forsikringen og ved overførsel fra et selskab til et andet i forbindelse med jobskifte. Dette skal sikre, at selskabets anvendelse af de særlige bonushensættelser til risikovillig kapital er rimelig for kunderne i henhold til lovgivningens regler om, at forholdene skal være rimelige og betryggende for forsikringstagerne. Baggrunden herfor er, at intentionen med særlige bonushensættelser er, at kunderne kommer med kapital svarende til det kapitalkrav, de giver anledning til, men at de så til gengæld skal have denne retur, når kapitalkravet falder bort som følge af, at kunden bliver pensioneret, opsiger aftalen eller skifter job.

Den andel af den kollektive andel af særlige bonushensættelser, som skal medgå den forsikrede ved beregningen af tilbagekøbsværdier eller ved jobskifte, skal være i forhold til den andel, som den forsikrede har bidraget til opbygningen af.

Når særlige bonushensættelser anvendes til at dække solvenskravet, må det ikke føre til, at pensionsinstituttets mulighed for at leve op til kapitalkravet bliver forværret. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis mange kunder flytter deres opsparing på samme tid. Der foreslås derfor indsat en betingelse om, at kunder kun kan få udbetalt deres individuelle og kollektive andel i forbindelse med opsigelse, såfremt andelen af særlige gode kapitalelementer ikke som følge heraf falder til under 1/3 af pensionsinstituttets kapitalkrav. Såfremt en kunde ikke kan få sin andel af de særlige bonushensættelser med ved opsigelse som følge af pensionsinstituttets kapital situation, får kunden sin andel, når livsforsikringsselskabets eller den tværgående pensionskasses kapital situation tillader det. Dette følger af betingelsen om, at særlige bonushensættelser kun kan medtages, såfremt selskabet opfylder solvenskravet i § 273, stk. 3, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Dette betyder, at et pensionsinstitut kan komme i en situation, hvor selskabet har mere end 1/3 af solvenskravet dækket af særlige gode kapitalelementer og derfor skal udbetale særlige bonushensættelser til kunder i henhold til ændringsforslaget uden, at livsforsikringsselskabet eller den tværgående pensionskasse opfylder lovens kapitalkrav, jf. § 126.

For at sikre at forslaget harmonerer med den traditionelle opfattelse af, at indflydelse og indskud af særlig god kapital af egenkapital lignende karakter følges ad, foreslås det, at selskaber, der anvender særlige bonushensættelser, skal leve op til den oplysningsforpligtelse, der påhviler børsnoterede selskaber efter § 27, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. Dette indebærer, at selskabet straks skal meddele sine kunder oplysninger om væsentlige forhold, der kan få betydning for selskabets kapital situation. Meddelelsen skal gives enten direkte til kunderne, ved meddelelse i pressen eller på selskabets hjemmeside.

Til nr. 26

De foreslåede ændringer er konsekvensrettelser som følge af, at § 68 i den nuværende lov om investeringsforeninger og specialforeninger videreføres med enkelte ændringer i § 109 i forslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.

Til nr. 27

Som følge af forslaget i § 3, nr. 6, om at give forsikringsselskaber mulighed for at modtage og administrere særskilte SP-konti foreslås det, at SP-konti bliver omfattet af kravet om, at forsikringsselskaber skal

have en gruppe af aktiver, hvis samlede værdi mindst svarer til værdien af selskabets SP-konti.

Den regnskabsmæssige behandling af de særskilte SP-konti vil blive fastsat i bekendtgørelsen om livsforsikringsselskabers og tværgående pensionskasser årsregnskab. De særskilte SP-konti vil blive omfattet af kravet om registrering af aktiver, jf. lovens § 167.

Til nr. 28

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at § 1 og § 2, stk. 2, nr. 1-3, i den nuværende lov om investeringsforeninger og specialforeninger videreføres med visse ændringer i § 1, stk. 1, nr. 1-3, i forslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. Henvi-ningen til § 1, stk. 1, nr. 2, medfører en henvisning til specialforeninger generelt. Det er ikke hermed hen-sigten at medtage erhvervsudviklingsforeninger under bestemmelsen. Erhvervsudviklingsforeninger er såle-des ikke omfattet af de aktivtyper, som kan indgå blandt aktiverne omfattet af lov om finansiel virksom-hed § 159, stk. 1.

Til nr. 29

Investeringsreglerne i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension svarer til de investeringsregler, der gælder for forsikringsselskaber efter lov om finansiel virksomhed. For SP-konti i ATP, hvor indehaveren selv vælger investeringssammensætning, er der dog undtagelser fra nogle af investeringsreglerne, da visse regler om begrænsning af risici ikke er relevante at an-vende. I lov om finansiel virksomhed vedrører det § 159, stk. 2, om krav til udvælgelse af aktiver, § 163 om koncentration af en bestemt aktivklasse, § 164 om store modpartsrisici, § 165 om valutakursrisici samt mere generelle begrænsninger, hvori aktiver skal være udvalgt, så de er egnede til at sikre, at de forsikrede fyldestgøres. Det foreslås derfor, at disse bestemmel-ser ikke finder anvendelse, når den enkelte indehaver selv vælger investeringssammensætningen. Tilsva-rende undtagelser fra investeringsreglerne gælder ef-ter stk. 1 for forsikringer omfattet af forsikringsklasse III.

Til nr. 30

Livsforsikringsdirektivet giver mulighed for at dis-pensere fra investeringsreglerne som anført i den fore-slåede bestemmelse. En dispensationsafgang, som den foreslåede, eksisterer efter den gældende lov om forsikringsvirksomhed. Med den foreslåede bestem-melse videreføres denne adgang.

Til nr. 31

Der er alene tale om en redaktionel ændring med det sigte at bringe lovens sprogbrug i overensstem-melse med de betegnelser, der anvendes i praksis.

Til nr. 32

Der er alene tale om konsekvensrettelser som følge af, at § 49 i lov om sikring mod følger af arbejdsskade nu fremgår af § 54 i lov nr. 422 af 10. juni 2003 om arbejdsskadesikring.

Til nr. 33

Med forslaget gennemføres solvensreglerne i Euro-pa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring. I lov om finansiel virksomhed er fastsat en nedre grænse for egenkapita-lens andel af det samlede solvenskrav. Grænsen for egenkapitalens andel af det samlede solvenskrav er i dag fastsat til 1/6, men skal i henhold til livsforsik-ringsdirektivet fra 1. januar 2004 forhøjes til 1/3. Det foreslås derfor, at egenkapitalkravet i § 273, stk. 3, nr. 3, øges fra 1/6 til 1/3.

Tilsynslovgivningen sætter ved hjælp af kontributi-onsprincippet grænser for, hvor stor en del af et sel-skabs overskud, der kan tilfalde egenkapitalen. For livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskas-ser i vækst er kravet til egenkapitalen efter de nugæl-dende regler stigende. Kravet om en vis egenkapi-talandel kan for livsforsikringsselskaber og tværgæn-de pensionskasser i vækst betyde, at de som følge af kontributionsprincippet begrænsning i, hvor store midler, der kan tilfalde egenkapitalen, i en opbyg-ningsfase kan komme i en situation, hvor egenkapi-talen – uden tilførsel af yderligere kapital – ikke er til-strækkelig til at dække det lovmæssige mindstekrav til egenkapitalens størrelse. Skærpelsen af kravet til egenkapitalen som følge af gennemførelsen af sol-vensreglerne i direktivet vil således skabe et forstær-ket behov for yderligere egenkapital hos arbejdsmar-kedsrelaterede livsforsikringsselskaber og tværgæn-de pensionskasser. Dette gælder også i forhold til sel-skaber og pensionskasser, der ikke er i vækst.

Derfor foreslås en udvidelse af, hvilke kapitalele-menter der kan medregnes til opfyldelse af egenkapi-talkravet. Ifølge det nye livsforsikringsdirektiv (2002/83/EF) og de hidtil gældende direktiver kan ka-pitalelementer af særlig god kvalitet anvendes i stedet for egenkapital til at dække denne del af solvenskra-vet. Den mulighed har indtil nu ikke været udnyttet i den danske lovgivning. De mulige kapitalelementer er blandt andet medlemskonti og særlige bonushensæt-telser af type B. Ændringsforslaget åbner for udnyttel-sen af disse mulige kapitalelementer. Pensionskun-

dernes kollektive ejerskab af de tværgående pensionskasser medfører; at der ikke er nogen umiddelbar interessekonflikt mellem medlemmernes og pensionskassens interesser. Det foreslås derfor, at de tværgående pensionskasser får mulighed for at anvende medlemskonti til at opfylde kravet om, at særligt gode kapital-elementer mindst skal udgøre 1/3. Medlemskonti er midler, der tilhører de forsikrede, men som kun kan udbetales, hvis basiskapitalen har den nødvendige størrelse. Medlemskonti dækker ikke tab løbende på samme måde som egenkapital, men vil dække tab i tilfælde af rekonstruktion eller afvikling af selskabet. Midlerne til medlemskonti opbygges ved fradrag i de indbetalte præmier. Medlemskonti findes kun i gensidige selskaber, herunder tværgående pensionskasser.

De arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskaber kan ikke have medlemskonti, da de ikke er gensidige selskaber, men aktieselskaber. Ejer kredsen er arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer og er således ikke et kollektiv af pensionskunder. Pensionskunderne har ejerbeføjelser gennem deres faglige organisationer, men de er ikke eneejere, da også de relevante arbejdsgiverorganisationer tilhører ejerkredsen. Da de arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskaber derfor ikke kan anvende medlemskonti til at dække kravet om, at særlig god kapital mindst skal udgøre 1/3 af solvenskravet, men også vil få behov for yderligere egenkapital, foreslås det at indføre en mulighed for at anvende særlige bonushensættelser af type B til at dække dette krav.

Særlige bonushensættelser opbygges i modsætning til medlemskonti af den del af det realiserede resultat, der tilfalder de forsikrede. Særlige bonushensættelser er risikovillig kapital, som indskydes af pensionskunderne eller medlemmernes. Det skal fremgå af aftalen mellem livsforsikringsselskabet eller den tværgående pensionskasse og kunden, om en del af det realiserede resultat kan anvendes til opbygning af særlige bonushensættelser. Livsforsikringsselskabernes og de tværgående pensionskassers mulighed for at anvende særlige bonushensættelser i forbindelse med de eksisterende forsikringsaftaler vil således være begrænset af det allerede foreliggende aftalemæssige grundlag. Det er et krav i lovgivningen, at særlige bonushensættelser enten skal være individualiserede, eller at institutionerne til enhver tid skal være i stand til at beregne den enkelte kundes andel af de særlige bonushensættelser.

Til nr. 35

I forbindelse med sin ligning af filialer af kreditinstitutter fra et andet land inden for Den Europæiske

Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, har de statslige told- og skatteforvaltninger behov for at have mulighed for at få foretaget en vurdering af størrelsen af de nedskrivninger på udlån og hensættelser på garantier m.v., som i medfør af kursgevinstloven har fradragsret. I forbindelse hermed fremgår det af skattekontrolløven, at de statslige told- og skatteforvaltninger kan anmode Finanstilsynet om bistand, idet Finanstilsynet har kompetencen til at foretage sådanne vurderinger, for så vidt angår de danske pengeinstitutter og realkreditinstitutter.

For at sikre at tilsynet kan opfylde en sådan anmodning, foreslås det, at Finanstilsynet får mulighed for at udveksle fortrolige oplysninger med de statslige told- og skatteforvaltninger i de konkrete sager om vurderinger af nedskrivninger og hensættelser hos filialer af kreditinstitutter fra andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Filialer af kreditinstitutter fra andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, er i henhold til direktiver på det finansielle område undergivet hjemlandstilsyn, og Finanstilsynet fører således ikke finansielt tilsyn med disse filialer. Finanstilsynets bistand til de statslige told- og skatteforvaltninger foregår på den måde, at de statslige told- og skatteforvaltninger anmoder tilsynet om at vurdere en filials nedskrivninger og hensættelser på baggrund af oplysninger indhentet i medfør af skattelovgivningen. Finanstilsynet meddeler styrelsen sin vurdering, som herefter giver filialen besked om ændringen i fradragets størrelse og derved om ændringen af de regnskabsmæssige nedskrivninger og hensættelser. Filialen kan klage over tilsynets vurdering til Erhvervsankenævnet, som er den kompetente klageinstans på det finansielle område, mens klage over selve den skattemæssige ligning skal ske gennem det skatteretlige klagesystem.

Til nr. 37

Ved lov nr. 457 af 10. juni 2003 om en garantifond for skadeforsikringsselskaber blev Garantifonden for skadeforsikringsselskaber oprettet. Efter lovens § 13 skal fonden betale afgift til Finanstilsynet i henhold til reglerne i kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. løvbekendtgørelse nr. 660 af 7. august 2002. Efter 1. januar 2004 findes reglerne i kapitel 22 i lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed.

Det foreslås derfor, at der indsættes en bestemmelse, der fastlægger det beløb, fonden er pligtig til at be-

tale. Det foreslås, at fonden betaler 50.000 kr. årligt i afgift til Finanstilsynet. Beløbet er fastsat ud fra en vurdering af de medgåede ressourcer for tilsynet med fonden.

Til nr. 39

De foreslåede ændringer er konsekvensrettelser som følge af, at det i forslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. foreslås at strafsanktionere overtrædelser af delegationsreglerne, som foretages af foreninger, der ledes af en direktør og ansat personale. For at skabe den samme retstilstand for foreninger, der administreres af et investeringsforvaltningsselskab, foreslås det at udvide straffebestemmelsen i lov om finansiel virksomhed således, at investeringsforvaltningsselskaber kan straffes for overtrædelse af delegationsreglerne i lov om finansiel virksomhed § 102, stk. 2 og 3, samt §§ 103- 106. Det foreslås ligeledes at strafsanktionere forbudt mod at anvende egne midler til aktiviteter omfattet af § 10, stk. 2.

Til nr. 40

Det foreslås, at manglende opfyldelse af kravet om at indkalde til bestyrelsesmøder og føre en protokol over bestyrelsens forhandlinger bliver strafsanktioneret, så der skabes parallelitet til sanktioneringen af den tilsvarende bestemmelse i lovforslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.

Til nr. 41

Det foreslås at strafsanktionere selskabernes manglende overholdelse af oplysningsforpligtelsen i § 27, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.

Til nr. 42

Det foreslås, at lovens bestemmelser vedrørende investeringsforvaltningsselskaber med den nævnte undtagelse finder tilsvarende anvendelse på administrationsselskaber, som ved lovens ikrafttræden udelukkende administrerer specialforeninger. Disse selskaber vil ellers ikke være regulerede efter ikrafttrædelser af loven og lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. § 10, stk. 2, er undtaget, da det ikke er hensigten, at administrationsselskabet skal have tilladelse til at foretage skønsmæssig porteføljepleje. Såfremt et administrationsselskab på et senere tidspunkt ønsker at administrere en eller flere investeringsforeninger, skal selskabet omdannes til et investeringsforvaltningsselskab i henhold til lovens regler. Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at et administra-

tionsselskab, der kun administrerer specialforeninger, efter lovens ikrafttræden kan indgå administrationsaftaler med andre specialforeninger og fåmandsforeninger. Der er ét administrationsselskab, der kun administrerer en specialforening.

Til nr. 43

Der er tale om en præcisering.

Til nr. 44

Det foreslås, at Bilag 5, nr. 4, ændres således, at det bliver i overensstemmelse med forslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. Ændringen er dels en præcisering af den gældende ordlyd, dels en udvidelse af bestemmelsen. Præciseringen indebærer, at der henvises specifikt til andele i investeringsforeninger og specialforeninger. Endvidere henvises til investeringsinstitutter, som er godkendt af en kompetent myndighed i et andet land inden for den Europæiske Union eller i et land som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område og andele i andre udenlandske investeringsinstitutter, jf. forslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. §§ 11 og 16.

Endelig foreslås, at bestemmelsen udvides til også at omfatte andele i fåmandsforeninger og andele i andre kollektive investeringsordninger, jf. forslaget til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. §§ 111-115.

Til nr. 46

Den foreslåede bestemmelse bringer bilaget i overensstemmelse med gældende ret, idet forsikringerne i VII og VIII ikke er omfattet af livsforsikringsvirksomhed.

Til § 4

Til nr. 1

Der er alene tale om en konsekvensrettelse af, at lov om forsikringsvirksomhed ophæves som følge af lov om finansiel virksomhed, der træder i kraft d. 1. januar 2004, jf. lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed.

Til nr. 2

I henhold til anbefaling nr. 6 i de specielle anbefalinger vedrørende finansiering af terrorisme fra Financial Action Task Force on money laundering (FATF) skal alle virksomheder, der overfører penge og andre

værdier, registreres. Ifølge lovens § 1, stk. 4, skal de i § 1, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 3, nævnte virksomheder, der erhvervsmæssigt driver virksomhed med overførsel af penge og andre værdier, således registreres hos Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet (SØK).

Det foreslås, at registreringsmyndigheden ifølge § 1, stk. 4, ændres til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Dette sker som konsekvens af, at det samtidig foreslås, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen påser, at de i § 1, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 3, nævnte virksomheder, overholder de forpligtelser, som de er underlagt efter loven. Baggrunden for den ændrede registreringsmyndighed er således, at den pågældende myndighed også skal føre tilsyn med loven. Dette harmonerer ikke med SØKs opgaver, hvorfor det foreslås, at både registrering og tilsyn foretages af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Virksomheder underlagt Finanstilsynets tilsyn skal dog ikke registreres andre steder.

Kravet om registrering af alle virksomheder, der overfører penge og andre værdier, er kun en delvis opfyldelse af FATF-anbefaling nr. 6. FATF har efterfølgende i en fortolkende note til anbefaling nr. 6 understreget nødvendigheden af, at medlemslandene tillige påser, at disse virksomheder overholder de forpligtelser, som de er underlagt efter loven. Bestemmelsen i lovforslaget har således til formål at fastlægge, at det er Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, der påser de i § 1, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 3, nævnte virksomheders overholdelse af de forpligtelser, som de er underlagt efter loven.

Til § 5

Til nr. 1 og 2

Der er tale om konsekvensrettelser som følge af ikrafttrædelse af lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed.

Til § 6

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 2004. Dog foreslås det i *stk. 2*, at økonomi- og erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af forslaget § 2 om Haagerkonventionen. Konventionen træder i kraft den første i den måned, der følger efter udløbet af tre måneder efter, at mindst tre stater har tiltrådt konventionen, jf. artikel 19, stk. 1, i konventionen. For stater, som efterfølgende tiltræder konvention, træder den i kraft den første i den måned, der følger efter udløbet af tre måneder efter denne stats tiltrædelse af konventionen. Ved den foreslåede *stk. 2* bliver økonomi- og erhvervsministeren bemyndiget til at sætte konventionens regler i kraft i Danmark. Som følge af, at der foreligger blandet kompe-

tence mellem Den Europæiske Union og medlemsstaterne, kan konventionen dog tidligst sættes i kraft her, når den er trådt i kraft i forhold til Den Europæiske Union.

Endelig foreslås det i *stk. 3*, at § 3, nr. 6, 20-23, 27 og 29, træder i kraft den 1. januar 2005. Dette skyldes, at disse ændringsforslag skal ses i sammenhæng med lov nr. 421 af 10. juni 2003 om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension m.fl. (Valgfrihed i SP-ordningen). Bestemmelsen i denne lov, der åbner for, at andre pensionsinstitutter end ATP kan administrere SP-ordningen, træder først i kraft 1. januar 2005.

Til § 7

Ved vedtagelsen af lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed blev der indført en overgangsperiode til forbuddet i lovens § 77, stk. 9, om at interne revisions- og vicerevisionschefer ikke må have økonomiske interesser i de finansielle virksomheder, de er ansat i. Det fremgår således af overgangsbestemmelsen, at interne revisions- og vicerevisionschefer uanset forbuddet kan opretholde og udnytte økonomiske interesser i den finansielle virksomhed, de er ansat i, forudsat at de ejer dem ved lovens ikrafttræden. Overgangsordningen er bl.a. nødvendig, fordi medarbejderaktier udloddet i medfør af Ligningsloven § 7A skal være bundet i 5 eller 7 år. Det vil ligeledes være i overensstemmelse med lovens overgangsbestemmelse, såfremt den interne revisions- eller vicerevisionschef udnytter en allerede erhvervet option.

Det foreslås, at en tilsvarende overgangsbestemmelse indsættes i lov om værdipapirhandel, da et tilsvarende forbud i denne lov træder i kraft den 1. januar 2004.

Til § 8

Der foreslås indsat en overgangsbestemmelse, der gør det klart, på hvilke aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse og netting den nuværende regulering finder anvendelse, og på hvilke aftaler de foreslåede bestemmelser finder anvendelse. Det foreslås således, at de i dette forslag foreslåede bestemmelser finder anvendelse på aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse, slutafregning m.v. indgået efter lovens ikrafttræden, mens § 58 i den nuværende lov om værdipapirhandel m.v. fortsat gælder for aftaler om netting indgået før lovens ikrafttræden.

Til § 9

Det foreslås i *stk. 1*, at bestyrelsesmedlemmer, der ved lovens ikrafttræden varetager hverv eller ansæt-

telser, som er omfattet af forbuddene i forslagets § 3, nr. 13, kan fortsætte som bestyrelsesmedlemmer i investeringsforvaltningsselskabet indtil udløbet af den periode, hvor de er valgt. Herefter kan de ikke genvælges.

Stk. 2 giver mulighed for, at direktører og andre ledende medarbejdere, der ved lovens ikrafttræden har bestyrelsesposter, som er omfattet af forbuddene i forslagets § 3, nr. 15, kan fortsætte som bestyrelsesmedlemmer indtil udløbet af den periode, hvor de er valgt. Herefter kan de ikke genvælges.

Stk. 3 giver mulighed for, at direktører og andre ledende medarbejdere, der ved lovens ikrafttræden lov-

ligt har ansættelse, som er omfattet af forbuddene i § 99, stk. 2, kan fortsætte sådan ansættelse, efter at ansættelsen er anmeldt til Finanstilsynet.

Til § 10

Det foreslås i *stk. 1*, at loven som udgangspunkt kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland og Færøerne ved kongelig anordning. Efter *stk. 2* kan lovens § 3 dog ikke sættes i kraft for Færøerne for så vidt angår forsikringsvirksomhed og realkreditvirksomhed, der er færøske særانliggender.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

Lov om værdipapirhandel m.v.

§ 1

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 587 af 9. juli 2002, som ændret
ved § 426 i lov nr. 453 af 10. juni 2003, foretages
følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gen-
nemfører Europa-Parlamentets og Rådets di-
rektiv 2002/47/EF af 14. juni 2002 om afta-
ler om finansiel sikkerhedsstillelse, EF-Ti-
dende 2002 nr. L 168, s. 43 (collateral-direk-
tivet), samt dele af Europa-Parlamentets og
Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998
om endelig afregning i betalingssystemer og
værdipapirafviklingssystemer, EF-Tidende
1998 nr. L 166 s. 45 (finality-direktivet).«

§ 2. *Stk. 1.* ---

4) andele i investeringsforeninger og special-
foreninger,

2. § 2, *stk. 1, nr. 4*, affattes således:

»4) andele i investeringsforeninger, specialfor-
eninger, fåmandsforeninger, udenlandske
investeringsinstitutter og andre kollektive
investeringsordninger omfattet af lov om in-
vesteringsforeninger og specialforeninger
samt andre kollektive investeringsordninger
m.v.,«.

§ 12 b. ---

Stk. 7. Forbuddet i stk. 1, nr. 1, omfatter ikke
lån til køb af medarbejderaktier samt de i stk. 6
nævnte instrumenter.

Stk. 8. Interne revisions- og vicerevisionsche-
fer må uanset stk. 1-7 ikke have økonomiske in-
teresser i den virksomhed eller koncern, som de
er ansat i.

3. I § 12 b indsættes efter stk. 7 som nyt stykke:

»*Stk. 8.* Forbuddet i stk. 1, nr. 3, omfatter ikke
aktier, der er erhvervet ved udnyttelse af de i
stk. 6 nævnte instrumenter.«

Stk. 8 bliver herefter stk. 9.

4. I § 12 b, *stk. 8*, der bliver *stk. 9*, ændres »1-7«
til: »1-8«.

*Gældende formulering***§ 34. Stk. 1. ---**

- 2) Unoterede instrumenter, der er knyttet til et eller flere værdipapirer, der er optaget til notering på en fondsbørs eller handles på en autoriseret markedsplads, samt andele i investeringsforeninger og specialforeninger og tilsvarende udenlandske investeringsinstitutter.

Afsnit III*Clearing og afvikling***§ 50. ---**

Stk. 4. Ved netting som anført i § 58 forstås omregning til en nettofordring eller en nettoforpligtelse af fordringer eller forpligtelser ifølge aftale mellem to parter.

§ 57 b. ---

Stk. 5. Hvis sikkerhedsstillelse over for Danmarks Nationalbank, et registreret betalingssystem, en clearingcentral eller deltagerne i sådanne systemer sker i værdipapirer eller i rettigheder over værdipapirer, der er noteret i et register, på en konto eller i en værdipapircentral i en medlemsstat i Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået samarbejdsaftale med, afgøres alle spørgsmål om beskyttelse af den tilsgatte sikkerhed mod retsforfølgning og aftaleerhververe af loven i den medlemsstat, hvor registreret, kontoen eller værdipapircentralen er beliggende.

§ 57 d. ---

Stk. 2. Finanstilsynet anmelder de af stk. 1 omfattede clearingcentraler og betalingssystemer samt betalings- og værdipapirclearingsystemer, der drives af Danmarks Nationalbank, til Kommissionen, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF, artikel 10.

*Lovforslaget***5. § 34, stk. 1, nr. 2, affattes således:**

- »2) Unoterede værdipapirer, der er knyttet til et eller flere værdipapirer, der er optaget til notering på en fondsbørs eller handles på en autoriseret markedsplads, samt andele omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4.«

6. Overskriften til Afsnit III affattes således:

»*Clearing, afvikling og finansiel sikkerhedsstillelse m.v.*«

7. § 50, stk. 4, ophæves.**8. § 57 b, stk. 5, ophæves.****9. I § 57 d indsættes som stk. 3:**

»*Stk. 3.* Hvis en deltager i en clearingcentral eller et betalingssystem omfattet af stk. 2 anmelder betalingsstandsning, eller der af skifteretten afsiges konkursdekret eller åbnes tvangsakkordforhandling for en sådan deltager, giver skifteretten straks meddelelse herom til Finanstilsynet. Finanstilsynet videregiver straks denne meddelelse til de øvrige lande i Den Europæiske Union samt lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF, artikel 6, stk. 3.«

Gældende formulering

§ 57 e. Hvis en deltager i en clearingcentral, et registreret betalingssystem eller tilsvarende virksomhed udøvet af Danmarks Nationalbank går konkurs, anmelder betalingsstandsning eller der åbnes tvangsakkord, skal de rettigheder og forpligtelser, der følger af eller har forbindelse med den pågældendes deltagelse i systemet, fastlægges efter den lovgivning, som systemet er underlagt. Tilsvarende gælder for danske deltagere i udenlandske clearingscentraler og betalingssystemer, der er anmeldt til Kommissionen i medfør af artikel 10, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF.

§ 58. Med retsvirkning over for boet og kreditorerne kan en aftale mellem to parter om handel med valuta og handel med værdipapirer omfattet af denne lov indeholde bestemmelse om, at samtlige de af den pågældende aftale omfattede indbyrdes fordringer nettes løbende ved aftalt afvikling eller nettes ved slutafregning, såfremt en af parterne misligholder sine aftalemæssige forpligtelser, erklæres konkurs, anmelder betalingsstandsning, afgår ved døden eller der åbnes tvangsakkord.

Lovforslaget

10. I § 57 e ændres »eller der åbnes tvangsakkord« til: «, der åbnes tvangsakkordforhandling eller anden form for insolvensbehandling, som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF, artikel 2, litra j,«.

11. § 58 ophæves og i stedet indsættes:

»Kapitel 18 a

Aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse og slutafregning m.v.

§ 58. Bestemmelserne i dette kapitel finder anvendelse på aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse og på sikkerheder, når disse er stillet. En sikkerhed anses for stillet, når den relevante sikringsakt er foretaget.

Stk. 2. §§ 58 h og 58 i finder dog anvendelse, uanset om en aftale om slutafregning eller løbende netting er indgået som led i en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse.

§ 58 a. Ved en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse forstås en aftale om sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret eller i form af pantsætning.

Stk. 2. En aftale om finansiel sikkerhedsstillelse skal være skriftlig eller skal kunne dokumenteres på anden måde, der retligt kan sidestilles dermed.

§ 58 b. En part i en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse kan kun være følgende:

- 1) En offentlig myndighed, dog ikke offentligt garanterede virksomheder, medmindre disse falder ind under nr. 2-6, herunder

*Gældende formulering**Lovforslaget*

- a) offentlige organer i Den Europæiske Unions medlemslande samt lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for eller medvirker ved forvaltningen af offentlig gæld,
 - b) offentlige organer i Den Europæiske Unions medlemslande samt lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der er bemyndiget til at føre konti for kunder.
- 2) En centralbank, Den Europæiske Centralbank, Den Internationale Betalingsbank, en multilateral udviklingsbank som defineret i artikel 1, nr. 19, i direktiv 2000/12/EF, Den Internationale Valutafond og Den Europæiske Investeringsbank.
 - 3) En finansiell institution, som er underlagt tilsyn, herunder
 - a) et kreditinstitut som defineret i artikel 1, nr. 1, i direktiv 2000/12/EF, herunder institutterne på listen i direktivets artikel 2, stk. 3,
 - b) et investeringsselskab som defineret i artikel 1, nr. 2, i direktiv 93/22/EØF,
 - c) et finansieringsinstitut som defineret i artikel 1, nr. 5, i direktiv 2000/12/EF,
 - d) et forsikringsselskab som defineret i artikel 1, litra a, i direktiv 92/49/EØF og et forsikringsselskab som defineret i artikel 1, litra a, i direktiv 92/96/EØF,
 - e) et institut for kollektiv investering i værdipapirer som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 85/611/EØF, eller
 - f) et investeringsforvaltningsselskab som defineret i artikel 1 a, nr. 2, i direktiv 85/611/EØF.
 - 4) En central medkontrahent, et afregningsfirma eller et clearinginstitut som defineret i artikel 2, litra c, d og e, i direktiv 98/26/EF, herunder lignende institutioner reguleret efter national lov, som handler på markedet for futures, optioner og afledte finansielle instrumenter, i det omfang de ikke er omfattet af nævnte direktiv.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

- 5) En juridisk person, som handler i sin egen-
skab af formueforvalter eller befuldmægti-
get på vegne af en eller flere personer, her-
under indehavere af obligationer eller andre
former for gældsbreve, eller for institutioner
som defineret i nr. 1-4.
- 6) En juridisk person, der ikke er omfattet af nr.
1-5, herunder ikke-registrerede virksomhe-
der og interessentskaber, samt enkeltmands-
virksomheder.

§ 58 c. En aftale om finansiel sikkerhedsstil-
lelse kan indeholde bestemmelse om

- 1) netting ved slutafregning og løbende netting,
jf. §§ 58 h og 58 i,
- 2) realisation af sikkerheder, jf. § 58 j,
- 3) supplerende sikkerhedsstillelse, jf. § 58 l
samt
- 4) substitutionsret, jf. § 58 m.
- 5) brugsret, jf. § 58 g.

Stk. 2. En aftale om sikkerhedsstillelse i form
af pantsætning kan tillige indeholde bestemmel-
se om brugsret i henhold til § 58 g.

§ 58 d. Realisation i henhold til § 58 j, stk. 1,
eller værdiansættelse af sikkerheder eller for-
dringer, der modregnes eller tilegnes i henhold
til § 58 g, § 58 h, § 58 j, stk. 2-4 og § 58 k, skal
ske på forretningsmæssigt rimelige vilkår.

§ 58 e. Det skal fremgå af en aftale om finan-
siel sikkerhedsstillelse, hvilke af parternes eller
tredjemands eksisterende eller fremtidige, fakti-
ske, betingede eller potentielle finansielle for-
pligtelser aftalen omfatter.

Stk. 2. Ved finansielle forpligtelser forstås for-
pligtelser, der giver sikkerhedshaver ret til kon-
tant afregning eller levering af værdipapirer.

Stk. 3. Er begge parter i en aftale om finansiel
sikkerhedsstillelse omfattet af § 58 b, nr. 6, anses
alene fordringer hidrørende fra handel med valu-
ta og værdipapirer, handel på råvarebørser samt
indlån og udlån for finansielle forpligtelser.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 4. Er kun den ene eller ingen af parterne i en aftale om slutafregning efter § 58 h omfattet af § 58 b, anses alene fordringer hidrørende fra handel med valuta og værdipapirer for finansielle forpligtelser.

§ 58 f. Sikkerhed i henhold til en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse kan kun bestå af kontanter, hvorved der forstås penge, der er krediteret en konto, eller værdipapirer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-5.

Stk. 2. En sikkerhedsstillers egne aktier, aktier i tilknyttede virksomheder, som omhandlet i direktiv 83/349/EØF, og aktier i virksomheder, der udelukkende har til formål at eje produktionsmidler, der er af afgørende betydning for sikkerhedsstillers virksomhed, kan ikke anvendes som sikkerhed i henhold til en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse. Det samme gælder aktier i selskaber, som har til formål at eje fast ejendom til brug for aktionærerne.

Stk. 3. Kontantindeståender, der ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning, kan hverken anvendes som sikkerhed i henhold til en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse eller gøres til genstand for slutafregning.

Stk. 4. Ved tilsvarende sikkerhed forstås et beløb af samme størrelse og i samme valuta som den oprindeligt stillede sikkerhed, hvis denne er stillet i form af kontanter eller værdipapirer, der er identiske med den oprindeligt stillede sikkerhed, hvis denne er stillet i form af værdipapirer.

Stk. 5. Det kan i en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse bestemmes, at en tilsvarende sikkerhed kan bestå af en anden valuta eller andre værdipapirer, der har en værdi, der svarer til værdien af de oprindeligt stillede sikkerheder på det tidspunkt, hvor den tilsvarende sikkerhed stilles eller leveres.

§ 58 g. En aftale om finansiell sikkerhedsstillelse i form af pantsætning kan indeholde bestemmelse om brugsret. Ved aftalt brugsret kan sikkerhedshaver i overensstemmelse med vilkårene i en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse overdrage de modtagne sikkerheder eller nogle af disse til tredjemand til eje eller sikkerhed.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 2. Har sikkerhedshaver udnyttet en brugsret efter stk. 1, skal sikkerhedshaver tilbagelevere en tilsvarende sikkerhed senest på det tidspunkt, hvor den eller de sikrede fordringer forfalder. Den tilbageleverede sikkerhed anses for stillet i henhold til aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse på samme tidspunkt som den oprindelige sikkerhed.

Stk. 3. Tilbagelevering i henhold til stk. 2 kan alene omstødes, hvis betingelserne i konkurslovens § 74 er opfyldt.

Stk. 4. Tilbagelevering efter stk. 2, 1. pkt., kan undlades, i det omfang sikkerhedens værdi i overensstemmelse med vilkårene i aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse modregnes med de sikrede finansielle forpligtelser eller gøres til genstand for slutafregning, idet fordringen på tilbagelevering anses for opstået på det tidspunkt, hvor den oprindelige sikkerhed blev stillet.

§ 58 h. En aftale kan med retsvirkning for tredjemand, jf. dog stk. 3-6, indeholde bestemmelse om, at de af aftalen omfattede finansielle forpligtelser, jf. § 58 e, skal nettes ved slutafregning, hvis en af parterne misligholder aftalen, herunder at der skal ske slutafregning, hvis en part tages under insolvensbehandling, eller der bliver foretaget udlæg i en fordring omfattet af slutafregningsbestemmelsen. Ved insolvensbehandling forstås konkurs, akkordforhandling, betalingsstandsning, insolvent dødsboskifte, gælds-sanering samt andre danske og udenlandske former for likvidation og saneringsforanstaltninger begrundet i skyldnerens insolvens, som defineret i artikel 2, nr. 1, litra j og k, i direktiv 2002/47/EF.

Stk. 2. Det kan med retsvirkning for boet og kreditorerne aftales, at i tilfælde af at der indtræder en misligholdelse, jf. stk. 1, skal slutafregning først ske, når den ikke misligholdende part giver meddelelse herom til den misligholdende part. I tilfælde hvor den misligholdende part tages under insolvensbehandling, kan denne part dog kræve, at slutafregningen gennemføres således, at parterne stilles, som om slutafregning var sket uden unødigt ophold efter det tidspunkt, hvor den ikke misligholdende part vidste eller burde vide, at den misligholdende part blev undergivet insolvensbehandling.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 3. En fordring, der er omfattet af konkurslovens § 16, stk. 1, 3. pkt., kan indgå i en slutafregning efter stk. 1, medmindre den ikke misligholdende part vidste eller burde vide, at betalingsstandsning var anmeldt, da fordringen opstod.

Stk. 4. En af stk. 1 omfattet slutafregning, som gennemføres, efter at den misligholdende part er erklæret konkurs, kan omfatte fordringer, der er opstået før det tidspunkt, hvor den ikke misligholdende part kendte eller burde kende de omstændigheder, der etablerede fristdagen, jf. konkurslovens § 1. Fordringer opstået efter udløbet af det døgn, hvor konkursen blev bekendtgjort i Statstidende, kan dog ikke indgå i en slutafregning.

Stk. 5. En fordring, der er omfattet af bestemmelserne i konkurslovens § 42, stk. 3 og 4, kan indgå i en slutafregning efter stk. 1, medmindre den ikke misligholdende part vidste eller burde vide, at den misligholdende part var insolvent, da fordringen på denne blev erhvervet henholdsvis opstod.

Stk. 6. Slutafregning efter stk. 1 kan alene omstødes efter konkurslovens § 69, hvis slutafregningen omfattede fordringer, som ikke kunne have indgået i en aftalt slutafregning i tilfælde af konkurs, jf. stk. 4 og 5.

Stk. 7. Bestemmelserne i § 58 a, stk. 2, § 58 d, § 58 e, og § 58 f, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse på en aftale om slutafregning, der ikke er en del af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse.

§ 58 i. En aftale kan med retsvirkning for tredjemand indeholde bestemmelse om, at samtlige de af aftalen omfattede fordringer hidrørende fra handel med valuta og værdipapirer nettes løbende ved aftalt afvikling. Bestemmelserne i § 58 h, stk. 3-6, finder tilsvarende anvendelse på aftaler om løbende netting.

§ 58 j. En aftale om finansiel sikkerhedsstillelse kan indeholde bestemmelse om, at sikkerhedshaver i tilfælde af misligholdelse straks kan realisere sikkerheden. Straksrealisation kan med forbehold for vilkårene i aftalen ske

*Gældende formulering**Lovforslaget*

- 1) uden forudgående godkendelse fra offentlige myndigheder eller andre,
- 2) uden forudgående meddelelse til sikkerhedsstiller og
- 3) uden anvendelse af en særlig fremgangsmåde.

Stk. 2. Ved finansiell sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret sker realisation ved, at sikkerhedens værdi modregnes i de sikrede forpligtelser.

Stk. 3. Ved sikkerhedsstillelse i form af konstanter sker realisation ved, at sikkerhedens værdi modregnes i eller anvendes til at indfri de sikrede forpligtelser.

Stk. 4. Ved finansiell sikkerhedsstillelse i form af pantsætning sker realisation ved salg af sikkerheden. Hvis det fremgår af aftalen om finansiell sikkerhedsstillelse, kan realisation ske ved, at sikkerhedshaver tilegner sig sikkerhederne, forudsat der i aftalen er fastsat principper for værdiansættelsen af sikkerhederne, jf. dog § 58 d.

§ 58 k. En aftale om finansiell sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret har i forhold til sikringsakt og realisation virkning i overensstemmelse med de aftalte vilkår.

Stk. 2. Hvis der opstår misligholdelse, inden sikkerhedshaver har opfyldt en eventuel forpligtelse til at overdrage tilsvarende sikkerhed, kan forpligtelsen gøres til genstand for netting ved slutafregning, jf. § 58 h, hvis dette fremgår af aftalen.

§ 58 l. En aftale om finansiell sikkerhedsstillelse kan indeholde bestemmelse om, at parterne er forpligtede til at stille sikkerhed eller supplerende sikkerhed for ændringer i værdien af sikkerheder eller finansielle forpligtelser omfattet af aftalen, hvis ændringerne er indtrådt efter aftalens indgåelse og skyldes markedsbetingede forhold.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 2. Såfremt sikkerhed stillet i henhold til stk. 1 er stillet uden unødigt ophold efter, at kravet på sikkerhed kunne gøres gældende i henhold til aftalen, kan sikkerheden ikke omstødes efter konkurslovens § 70 eller § 72. Omstødelse under de i konkurslovens § 72 anførte betingelser kan dog ske, hvis sikkerhedsstillelsen under hensyn til omstændighederne konkret ikke fremstod som ordinær.

§ 58 m. Sikkerhedsstiller kan efter aftale med sikkerhedshaver substituere en stillet sikkerhed med en anden sikkerhed, der i alt væsentligt har samme værdi.

Stk. 2. Såfremt en substituerende sikkerhed omfattet af stk. 1 er stillet senest samtidig med, at sikkerhedsstiller igen fik rådighed over den substituerede sikkerhed, kan den substituerende sikkerhed kun omstødes, hvis den substituerede sikkerhed var omstødelig.

Kapitel 18 b

Tingsretligt lovvalg

§ 58 n. Er et værdipapir registreret på en konto, afgøres de i stk. 2 nævnte spørgsmål vedrørende værdipapiret efter lovgivningen i det land, hvor kontoen føres. Ved lovgivningen i det land, hvor kontoen føres, forstås dette lands lovgivning bortset fra lovvalgsregler.

Stk. 2. De spørgsmål, som afgøres efter den i stk. 1 nævnte lovgivning, er

- 1) den retlige beskaffenhed af sikkerhed i værdipapirer og de tingsretlige virkninger, der knytter sig dertil,
- 2) kravene med hensyn til sikring af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse mod tredjemand samt kravene med hensyn til, hvilke foranstaltninger der er nødvendige for, at en sådan aftale kan gøres gældende over for tredjemand,
- 3) hvorvidt en persons adkomst til eller rettighed i en sikkerhed i værdipapirer må vige for eller efterstilles en konkurrerende adkomst eller rettighed, herunder hvorvidt der foreligger ekstinktiv erhvervelse, samt

*Gældende formulering**Lovforslaget*

- 4) hvilke foranstaltninger der er nødvendige for at realisere en sikkerhed i form af værdipapirer, når der er opstået en misligholdelsesgrund.”

Lov om værdipapirhandel m.v.**§ 2**

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbe- kendtgørelse nr. 587 af 9. juli 2002, som ændret ved § 426 i lov nr. 453 af 10. juni 2003 og ved § 1 i denne lov, foretages følgende ændring:

1. § 58 n affattes således:

§ 58 n. Er et værdipapir registreret på en konto, afgøres de i stk. 2 nævnte spørgsmål vedrørende værdipapiret efter lovgivningen i det land, hvor kontoen føres. Ved lovgivningen i det land, hvor kontoen føres, forstås dette lands lovgivning bortset fra lovvalgsregler.

Stk. 2. De spørgsmål, som afgøres efter den i stk. 1 nævnte lovgivning, er

- 1) den retlige beskaffenhed af sikkerhed i værdipapirer og de tingsretlige virkninger, der knytter sig dertil,
- 2) kravene med hensyn til sikring af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse mod tredjemand samt kravene med hensyn til, hvilke foranstaltninger der er nødvendige for, at en sådan aftale kan gøres gældende over for tredjemand,
- 3) hvorvidt en persons adkomst til eller rettighed i en sikkerhed i værdipapirer må vige for eller efterstilles en konkurrerende adkomst eller rettighed, herunder hvorvidt der foreligger ekstinktiv erhvervelse, samt
- 4) hvilke foranstaltninger der er nødvendige for at realisere en sikkerhed i form af værdipapirer, når der er opstået en misligholdelsesgrund.

»§ 58 n. Haagerkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på visse rettigheder over værdipapirer, som opbevares af en mellemmand, jf. bilag 1 til denne lov, gælder her i landet.«

Gældende formulering

Lovforslaget

Lov om finansiel virksomhed**§ 5. Stk. 1. ---**

6) Finansieringsinstitut:

En virksomhed, der ikke er et kreditinstitut, og hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalinteresser eller i at udøve en eller flere af de i bilag 2, nr. 2-12, angivne aktiviteter.

§ 10. ---

Stk. 2. Investeringsforvaltningsselskaber kan få tilladelse efter § 9, stk. 1, til at udføre de i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 5, nævnte aktiviteter samt de i afsnit B, nr. 5 og 6, nævnte aktiviteter. De i bilag 4, afsnit A, nr. 3, og afsnit B, nr. 5, nævnte aktiviteter kan udføres med de i bilag 5, nr. 1-9, nævnte instrumenter. Den i bilag 4, afsnit A, nr. 5, omhandlede aktivitet kan alene udføres med de i bilag 5, nr. 4, nævnte instrumenter. Tilladelse til at udføre aktiviteter som nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 5, og afsnit B, nr. 5, kan kun meddeles i tilknytning til tilladelse til den i bilag 4, afsnit A, nr. 3, omhandlede aktivitet. Tilladelsen skal angive de aktiviteter i bilag 4, som tilladelsen omfatter.

Stk. 3. Investeringsforvaltningsselskaber har eneret til at administrere investeringsforeninger og specialforeninger, jf. lov om investeringsforeninger og specialforeninger.

Stk. 4. Et investeringsforvaltningsselskab skal have en aktiekapital, der mindst udgør et beløb svarende til værdien af 0,3 mio. euro. Dog skal et investeringsforvaltningsselskab, der skal være medlem af en fondsbørs eller opbevare og forvalte de i bilag 5, nr. 4, nævnte instrumenter, herunder være medlem af en værdipapircentral eller en clearingcentral, hvor selskabet deltager i clearing og afvikling, have en aktiekapital, der mindst udgør et beløb svarende til værdien af 1 mio. euro.

§ 10. ---

Stk. 3. Investeringsforvaltningsselskaber har eneret til at administrere investeringsforeninger og specialforeninger, jf. lov om investeringsforeninger og specialforeninger.

1. I § 5, stk. 1, nr. 6, ændres »kapitalinteresser« til: »kapitalandele«.

2. I § 10 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. De efter stk. 2 tilladte aktiviteter omfatter dog ikke tilladelse til at udføre disse med midler, der tilhører selskaber, bortset fra investeringsforeninger, specialforeninger eller godkendte fåmandsforeninger, der er koncernforbundne med investeringsforvaltningsselskabet.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

3. I § 10, stk. 3, som bliver stk. 4, ændres »lov om investeringsforeninger og specialforeninger« til: »lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.«

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 10. ---

Stk. 3. Investeringsforvaltningsselskaber har eneret til at administrere investeringsforeninger og specialforeninger, jf. lov om investeringsforeninger og specialforeninger.

§ 11. *Stk. 2.* ---

9) Genforsikring i henhold til lov om Dansk Eksportkreditfond af ekstraordinære risici i forbindelse med transport.

§ 29. ---

Stk. 3. Ved investeringer efter stk. 2 må den andel af beboelseslejlighederne, der opføres med henblik på videresalg, ikke have en værdi, der overstiger 1 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser.

§ 30. ---

Stk. 3. Er virksomheden et administrationselskab, kan filialen

- 1) administrere investeringsinstitutter og andre kollektive investeringsforetagender, der er godkendt i hjemlandet, og
- 2) udøve de i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 5, og afsnit B, nr. 5, nævnte aktiviteter, såfremt disse er omfattet af administrationselskabets tilladelse i hjemlandet.

....

Stk. 6. Er virksomheden et investeringsselskab eller et administrationselskab, skal Finanstilsynet endvidere indhente oplysninger om en eventuel garantiordning i hjemlandet, der omfatter filialens investorer.

§ 35. *Stk. 5.* 3. pkt.

Fra den sidstnævnte bestemmelse kan Finanstilsynet gøre undtagelse.

4. I § 10, *stk. 3*, som bliver *stk. 4*, indsættes som *2. pkt.*:

»Investeringsforvaltningsselskaber har endvidere eneret til at administrere fåmandsforeninger, som er godkendt i henhold til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. § 112.«

5. I § 11, *stk. 2, nr. 9*, ændres »transport« til: »eksport«.

6. I § 29 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser kan oprette og administrere særskilte SP-konti.«

7. I § 30, *stk. 3 og 6*, indsættes efter »administrationselskab,«: »jf. § 5, nr. 5,«.

8. § 35, *stk. 5, 3. pkt.*, ophæves.

Gældende formulering

§ 52. Pengeinstitutter, som har fået godkendelse af Finanstilsynet som depotselskab for en investeringsforening eller specialforening, skal som foreningens depotselskab handle uafhængigt og udelukkende i foreningens interesse.

§ 54. Når investeringsforvaltningsselskaber udfører porteføljepleje for investeringsforeninger og specialforeninger, herunder formidler værdipapirer for disse, er foreningerne omfattet af den samme beskyttelse som kunder efter § 72.

§ 54. ---

Stk. 2. Investeringsforvaltningsselskaber, der har tilladelse til at udføre skønmæssig porteføljepleje for kunder, skal på forhånd aftale med kunden, om investeringsforvaltningsselskabet må placere kundens porteføljemidler eller en del heraf i andele i investeringsforeninger eller specialforeninger eller andre kollektive investeringsordninger, som investeringsforvaltningsselskabet administrerer.

§ 121. ---

Stk. 2. Til koncernvirksomheder, der er underlagt tavshedspligt som nævnt i § 117, stk. 1, samt virksomheder, hvor flere finansielle virksomheder eller investeringsforeninger eller specialforeninger i forening ejer en virksomhed, der udøver virksomhed, som den finansielle virksomhed må drive gennem en dattervirksomhed, eller en virksomhed, der er accessorisk til den finansielle virksomhed, der er underlagt en tavshedspligt som nævnt i § 117, stk. 1, kan videregivelse efter stk. 1 ske uden samtykke, hvis der er tale om generelle kundeoplysninger, der danner grundlag for inddeling i kundekategorier, og hvis videregivelsen er nødvendig for, at den virksomhed, som oplysninger videregives til, kan forfølge en berettiget interesse, og hensynet til privatkunden ikke overstiger denne interesse.

Lovforslaget

9. I § 52 ændres »investeringsforening eller specialforening« til: »investeringsforening, specialforening eller fåmandsforening«.

10. I § 54, stk. 1, ændres »investeringsforeninger og specialforeninger« til: »investeringsforeninger, specialforeninger, fåmandsforeninger og andre kollektive investeringsordninger«.

11. I § 54, stk. 2, og § 121, stk. 2, ændres »investeringsforeninger eller specialforeninger« til: »investeringsforeninger, specialforeninger eller fåmandsforeninger«.

*Gældende formulering***§ 77. Stk. 1. ---**

- 3) erhverve kapitalandele, bortset fra andele i investeringsforeninger og specialforeninger m.v., med henblik på salg af disse tidligere end 6 måneder efter erhvervelsen eller

...

Stk. 2. Den i stk. 1 nævnte personkreds må ikke erhverve kapitalandele i selskaber, der udøver virksomhed som nævnt i stk. 1, nr. 1-4. Dette gælder dog ikke køb af aktier i pengeinstitutter, forsikringsselskaber, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber samt andele i investeringsforeninger og specialforeninger m.v.

§ 98. Flertallet af bestyrelsens medlemmer i et investeringsforvaltningsselskab må hverken være medlemmer af bestyrelsen eller ansat i depotselskabet for en forening, som administreres af det pågældende investeringsforvaltningsselskab, eller være medlemmer af bestyrelsen for eller ansat i andre selskaber i en koncern, som et sådant depotselskab er en del af.

§ 99. Et investeringsforvaltningsselskabs bestyrelse eller direktion kan kun give tilladelse i henhold til § 80, stk. 1 og 2, til, at en person kan være bestyrelsesmedlem i eller deltage i ledelsen eller driften af en investeringsforening eller en specialforening, såfremt den pågældende forening ikke administreres af investeringsforvaltningsselskabet, og såfremt der ikke er personsammenfald for flertallet af medlemmerne i bestyrelsen for den pågældende forening og investeringsforvaltningsselskabets bestyrelse. Den pågældende må ikke varetage hvervet som bestyrelsesformand.

Lovforslaget

12. I § 77, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, ændres »investeringsforeninger og specialforeninger m.v.« til: »investeringsforeninger, specialforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.«

13. § 98 affattes således:

»§ 98. Flertallet af bestyrelsens medlemmer i et investeringsforvaltningsselskab må hverken være medlemmer af bestyrelsen for et depotselskab eller et andet selskab, som en forening eller andre investeringsordninger, som administreres af det pågældende investeringsforvaltningsselskab, har indgået væsentlige aftaler med, eller være ansat i depotselskabet eller i et andet selskab, som en forening eller andre investeringsordninger, som administreres af det pågældende investeringsforvaltningsselskab, har indgået væsentlige aftaler med, eller være medlem af bestyrelsen for eller ansat i andre selskaber, som er koncernforbundne med disse selskaber.«

14. I § 99, stk. 1, ændres »en investeringsforening eller en specialforening« til: »en investeringsforening, en specialforening eller en fåmandsforening«.

*Gældende formulering***§ 99. ---**

Stk. 2. Et investeringsforvaltningsselskabs bestyrelse eller direktion kan ikke give tilladelse i henhold til § 80, stk. 1 og 2, til at være bestyrelsesmedlem i eller deltage i ledelsen eller driften af depotselskabet for en af de foreninger, som investeringsforvaltningsselskabet administrerer eller i et selskab, der er koncernforbundet med depotselskabet, eller hvori depotselskabet har en væsentlig interesse.

§ 101. Investeringsforvaltningsselskaber skal ved administration af investeringsforeninger og specialforeninger handle uafhængigt og udelukkende i foreningens interesse.

Særlige regler for depotselskaber for investeringsforeninger og specialforeninger

§ 106. ---

Stk. 2. Depotselskabet skal påse, at

- 1) en forenings udstedelse og indløsning af medlemmernes andele foretages i overensstemmelse med reglerne i lov om investeringsforeninger og specialforeninger og vedtægterne,

- 6) en forenings køb og salg af værdipapirer og afledte finansielle instrumenter sker i overensstemmelse med § 34 i lov om investeringsforeninger og specialforeninger og

§ 126. Stk. 1. ---

- 3) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse III, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, ikke fastsættes for en periode på over 5 år,

*Lovforslaget***15. § 99, stk. 2, affattes således:**

»*Stk. 2.* Et investeringsforvaltningsselskabs bestyrelse eller direktion kan ikke give tilladelse i henhold til § 80, stk. 1 og 2, til, at direktører og andre ledende medarbejdere kan være bestyrelsesmedlem i eller deltage i ledelsen eller driften af depotselskabet eller et andet selskab, som en af de foreninger eller investeringsordninger, som investeringsforvaltningsselskabet administrerer, har indgået væsentlige aftaler med, eller i et selskab, der er koncernforbundet med disse selskaber.«

16. I § 101, stk. 1, ændres »investeringsforeninger og specialforeninger« til: »investeringsforeninger, specialforeninger og fåmandsforeninger«.

17. I underoverskriften til §§ 106 og 107 ændres »investeringsforeninger og specialforeninger« til: »investeringsforeninger, specialforeninger og fåmandsforeninger«.

18. I § 106, stk. 2, nr. 1, indsættes efter »lov om investeringsforeninger og specialforeninger«: »samt andre kollektive investeringsordninger m.v.«

19. I § 106, stk. 2, nr. 6, ændres »§ 34« til: »§ 46«, og efter »lov om investeringsforeninger og specialforeninger« indsættes: »samt andre kollektive investeringsordninger m.v.«

20. I § 126, stk. 1, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

- »4) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger for særskilte SP-konti.«

Gældende formulering

- 4) det største beløb i skadeforsikringsvirksomhed af
- a) 18 pct. af de risikovægtede poster for det maksimale af bruttopræmier og bruttopræmieindtægter op til 50 mio. euro tillagt 16 pct. af beløb derudover og
 - b) det årlige gennemsnit af 26 pct. af de risikovægtede poster for bruttoerstatningsudgifterne for beløb op til 35 mio. euro og 23 pct. af beløb derudover i de seneste 3 regnskabsår,
- 5) 3 mio. euro for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, der driver livsforsikringsvirksomhed,
- 6) 2 mio. euro for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, der udøver forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, og
- 7) 3 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver forsikringsklasserne 10-15.

§ 126. ---

Stk. 2. Solvenskravet udgør summen af de i stk. 1, nr. 1-4, nævnte beløb.

Stk. 3. Minimumskapitalkravet udgør det største af beløbene i stk. 1, nr. 5-7.

Stk. 4. For gensidige forsikringsselskaber, der er omfattet af stk. 1, nr. 6 eller 7, kan minimumskapitalkravet nedsættes på nærmere betingelser.

Stk. 5. For gensidige forsikringsselskaber omfattet af stk. 1, nr. 6 eller 7, som opfylder betingelserne i stk. 4 og 6, er minimumskapitalkravet nedsat til det største beløb af

- 1) 0,225 mio. euro for koncession til forsikringsklasse 1-8, 16 og 18 og
- 2) 0,15 mio. euro for koncession til forsikringsklasse 9 og 17.

Lovforslaget

Nr. 4-7 bliver herefter nr. 5-8.

21. I § 126, stk. 2, ændres »nr. 1-4« til: »nr. 1-5«.

22. I § 126, stk. 3 ændres »nr. 5-7« til: »nr. 6-8«.

23. I § 126, stk. 4 og 5 ændres »nr. 6 eller 7« til: »nr. 7 eller 8«.

*Gældende formulering***§ 134. ---**

- 5) De tildeles løbende samme forholdsmæssige afkast som det afkast, egenkapitalen får før skat, hvad enten dette afkast er negativt eller positivt.

§ 138. ---

- 6) De kan anvendes til at dække alle selskabets tab og ethvert ikkeefterstillet krav mod selskabet, når egenkapitalen er tabt.

§ 157. Fondsmæglerselskaber, der ikke har til ladelse til at udføre handler for egen regning, jf. bilag 4, afsnit A, nr. 2, og investeringsforvaltningsselskaber kan placere selskabets basiskapital i aktier og obligationer, som er noteret på en fondsbørs eller optaget til handel på et andet reguleret marked, samt i andele i investeringsforeninger og specialforeninger bortset fra erhvervsudviklingsforeninger, jf. § 68 i lov om investeringsforeninger og specialforeninger.

§ 159. Forsikringsselskaber og pensionskasser skal have en gruppe af aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser.

*Lovforslaget***24. I § 134 indsættes som nr. 6 og 7:**

- »6) Den individuelle og den forholdsmæssige kollektive andel, jf. nr. 2, kan medtages ved opsigelse af forsikringen og skal medgå fuldt ud ved beregning af tilbagekøbsværdier, og ved overførsler fra et selskab til et andet ved jobskifte, jf. § 20, stk. 1, nr. 7. Særlige bonushensættelser kan dog kun medtages, såfremt selskabet opfylder solvenskravet i § 273, stk. 3, nr. 3.
- 7) Selskabet skal overholde den oplysningsforpligtelse, der påhviler børsnoterede selskaber i § 27, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.«

25. I § 138 indsættes som nr. 7 og 8:

- »7) Den individuelle og den forholdsmæssige kollektive andel, jf. nr. 2, kan medtages ved opsigelse af forsikringen og skal medgå fuldt ud ved beregning af tilbagekøbsværdier og ved overførsler fra et selskab til et andet ved jobskifte, jf. § 20, stk. 1, nr. 7. Særlige bonushensættelser kan dog kun medtages, såfremt selskabet opfylder solvenskravet i § 273, stk. 3, nr. 3.
- 8) Selskabet skal overholde den oplysningsforpligtelse, der påhviler børsnoterede selskaber i § 27, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.«

26. I § 157 ændres »i investeringsforeninger og specialforeninger« til: »i investeringsforeninger, specialforeninger og fåmandsforeninger« og »§ 68 i lov om investeringsforeninger og specialforeninger« ændres til: »§ 109 i lov om investeringsforeninger, specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. «

27. I § 159, stk. 1, indsættes efter »forsikringsmæssige hensættelser«: »og SP-konti«.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

- § 162. *Stk. 1.* ---
- 8) Andele og beviser i en afdeling af investeringsinstitutter omfattet af fællesskabsretlige regler og andele i en afdeling af placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger og investeringsinstitutter, jf. § 1 og § 2, stk. 2, nr. 1-3, i lov om investeringsforeninger og specialforeninger.

§ 166. For forsikringsmæssige hensættelser i forsikringsklasse III, hvor forsikringsselskabet eller pensionskassen ikke har påtaget sig nogen investeringsrisiko, finder § 159, stk. 2, og §§ 163, 164 og 165 ikke anvendelse.

§ 168. Finanstilsynet kan for en tidsbegrænset periode dispensere fra § 162 og § 164, stk. 1, nr. 2-6, og stk. 2-6.

§ 198. Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal foretage regelmæssige regnskabsindberetninger til Finanstilsynet i overensstemmelse med nærmere retningslinjer herfor fastsat af Finanstilsynet.

§ 259. Et forsikringsselskab, der driver arbejdsulykkesforsikring, kan ikke opløses, medmindre det forinden har overført hele sin arbejdsulykkesforsikringsbestand til et andet selskab i overensstemmelse med de i § 233 fastsatte regler eller dets arbejdsulykkesforsikringsbestand er taget under administration af Arbejdsskadestyrelsen i henhold til § 49 i lov om sikring mod følger af arbejdsskade.

28. I § 162, stk. 1, nr. 8, ændres »placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger og investeringsinstitutter« til: »placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger, investeringsinstitutter og fåmandsforeninger« og »§ 1 og § 2, stk. 2, nr. 1-3, i lov om investeringsforeninger og specialforeninger« ændres til: »§ 1, stk. 1, nr. 1-3, i lov om investeringsforeninger, specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.«.

29. I § 166 indsættes som *stk. 2*:
»*Stk. 2.* For midler overtaget som særskilte SP-konti, hvor den enkelte kontohaver selv har indflydelse på valg af investeringspulje eller investeringsrisiko, finder § 159, stk. 2, og §§ 163-165 ikke anvendelse.«

30. I § 168 indsættes efter »§ 162«: «, § 163, stk. 1, nr. 5«.

31. I § 198 ændres »nærmere retningslinjer herfor fastsat« til: »skemaer og vejledninger hertil udfærdiget«.

32. I § 259 og § 275, stk. 2, ændres »§ 49 i lov om sikring mod følger af arbejdsskade« til: »§ 54 i lov om arbejdsskadesikring«.

*Gældende formulering**Lovforslaget***§ 275. ---**

Stk. 2. Er de påbudte foranstaltninger ikke truffet inden den fastsatte frist, og skønnes undladelsen at medføre fare for de forsikrede, kan Finanstilsynet træffe bestemmelse om, at selskabet skal træde i likvidation. Såfremt selskabet driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan Finanstilsynet tilbagekalde selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, hvorefter forsikringsbestanden tages under administration af Arbejdsskadestyrelsen i henhold til § 49 i lov om sikring mod følger af arbejdsskade.

§ 273. Stk. 3. ---

- 3) kernekapitalelementerne i forsikringselskaber, udgørende indbetalt aktie- og garantikapital, overskud ved emission, andre reserver, der ikke modsvarer forpligtelser, overført overskud eller underskud samt årets løbende resultat, tilsammen udgør mindre end 1/6 af solvenskravet eller tilsammen udgør et beløb mindre end minimumskapitalkravet.

§ 350. Stk. 1. ---

- 1) virksomhedens økonomiske stilling er således forringet, at indskydernes, de forsikredes, obligationsejernes, investeringsforeningernes, specialforeningernes eller øvrige investorerers interesser er udsat for fare, eller

§ 354. Stk. 5. ---

- 15) Finansielle tilsynsmyndigheder i lande uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der har ansvaret for tilsyn med finansielle virksomheder, finansieringsinstitutter, investeringsinstitutter eller kapitalmarkederne, og organer, der medvirker ved finansielle virksomheders likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af den finansielle virksomheds regnskaber, jf. dog stk. 9 og 10.

33. I § 273, stk. 3, nr. 3, indsættes efter »overskud ved emission,«: »medlemskonti, særlige bonushensættelser af type B,« og »1/6« ændres til: »1/3«.

34. I § 350, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »specialforeningernes«: «, fåmandsforeningernes, andre kollektive investeringsordninger«.

35. I § 354, stk. 5, indsættes som nr. 16:

- »16) De statslige told- og skatteforvaltninger i sager omfattet af skattekontrolloven § 6 D, stk. 2.«

*Gældende formulering**Lovforslaget***§ 355. Stk. 2. ---**

- 13) Investeringsforeninger og specialforeninger, når Finanstilsynet træffer afgørelse i en sag vedrørende det investeringsforvaltningsselskab, som administrerer investeringsforeningen eller specialforeningen.

§ 361. Stk. 1. ---

- 13) Værdipapircentralen A/S betaler 1.840.000 kr.

§ 367. Investeringsforeninger og specialforeninger betaler årligt 4,4 pct. af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 361 og 362.

§ 373. Overtrædelse af bestemmelserne i § 7, stk. 1-6, § 8, stk. 1 og 3-6, § 9, stk. 1-3 og 5-7, § 10, stk. 1-3, § 11, stk. 1-4, § 24, stk. 1, 2. pkt., § 25, 2. pkt., §§ 27 og 28, § 31, stk. 7-9, § 33, stk. 1, §§ 36 og 38, § 39, stk. 1, 3 og 4, §§ 40 og 44-46, § 49, stk. 1 og 2, §§ 52 og 53, § 61, stk. 1 og 6-8, § 63, stk. 1, 2 og 4, § 64, stk. 2, §§ 65-67, 75, 76 og 78, § 92, stk. 1, § 97, stk. 1 og 2, § 101, stk. 1, 2 og 4, §§ 105, 106 og 117, § 118, stk. 3, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, §§ 124-126, § 139, stk. 1, nr. 4 og 5, § 145, stk. 1-3 og stk. 4, 1. pkt., § 146, stk. 1, § 147, stk. 1, §§ 149-152, § 153, stk. 1, §§ 154 og 170-175, § 182, stk. 1 og 2, § 194, § 195, stk. 1-3, §§ 200-204 og 221, § 222, stk. 1, 1. og 2. pkt., §§ 239 og 240, § 308, stk. 1, 2 og 6, §§ 309 og 310, § 317, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., § 320, stk. 1, § 321, § 322, stk. 2, §§ 329 og 331, § 334, stk. 1 og 2, §§ 377, 379 og 381 og § 404, stk. 1, 2, 4 og 5, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

36. I § 355, stk. 2, nr. 13, ændres »Investeringsforeninger og specialforeninger« til: »Investeringsforeninger, specialforeninger, fåmandsforeninger og andre kollektive investeringsordninger« og »investeringsforeningen eller specialforeningen« ændres til: »investeringsforeningen, specialforeningen, fåmandsforeningen eller den kollektive investeringsordning«.

37. I § 361, stk. 1, indsættes som nr. 14:

»14) Garantifonden for skadesforsikringselskaber betaler 50.000 kr.«

38. I § 367, stk. 1, ændres »Investeringsforeninger og specialforeninger« til: »Investeringsforeninger, specialforeninger og fåmandsforeninger«.

39. I § 373, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 10, stk. 1-3« til: »§ 10, stk. 1-4« og »§§ 105, 106 og 117« ændres til: »§ 102, stk. 2 og 3, §§ 103-106, § 117«.

40. I § 373, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »§§ 65-67,«: »§ 74, stk. 1 og 3, §§«.

41. I § 373, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »§§ 124-126,«: »§ 134, nr. 7, § 138, nr. 8,«.

*Gældende formulering***§ 404. ---**

Stk. 6. Administrationselskaber, der alene administrerer specialforeninger ved lovens ikrafttræden, kan fortsætte hermed.

Bilag 5

- 4) andele udstedt af institutter for kollektiv investering (UCITS) samt andele udstedt af andre kollektive investeringsforetagender (non-UCITS),

Bilag 6**Investeringsforvaltningsvirksomhed**

- 1) administration af investeringsforeninger, der er godkendt efter lov om investeringsforeninger og specialforeninger, og herudover
- 2) administration af specialforeninger, der er godkendt efter lov om investeringsforeninger og specialforeninger.

Lovforslaget

42. I § 404, stk. 6, indsættes efter sidste punktum: »Lovens bestemmelser vedrørende investeringsforvaltningsselskaber finder med undtagelse af § 10, stk. 2, tilsvarende anvendelse på de i 1. pkt. nævnte administrationselskaber. Ønsker et administrationselskab at administrere investeringsforeninger, skal selskabet omdannes til et investeringsforvaltningsselskab.«

43 I *Bilag 5* indsættes overskriften:

»Instrumenter«.

44. *Bilag 5, nr. 4*, affattes således:

- »4) andele i investeringsforeninger, specialforeninger, fåmandsforeninger, udenlandske investeringsinstitutter og andre kollektive investeringsordninger omfattet af lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.«

45. *Bilag 6* affattes således:

»Investeringsforvaltningsvirksomhed

- 1) administration af investeringsforeninger, der er godkendt efter lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., og herudover
- 2) administration af specialforeninger, der er godkendt efter lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., og
- 3) administration af fåmandsforeninger, godkendt i henhold til lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. «

*Gældende formulering***Bilag 8****Forsikringsvirksomhed – liv**

Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser.

I. Almindelig livsforsikring:

- a) Livsforsikring (navnlig livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live og livsforsikring med tilbagebetaling af præmier),
- b) renteforsikring,
- c) komplementære forsikringer tegnet i tilknytning til livsforsikring (navnlig forsikring mod legemsbeskadigelse, herunder erhvervsudygtighed, og forsikring mod dødsfald som følge af ulykkestilfælde eller forsikring mod invaliditet som følge af ulykkestilfælde eller sygdom).

II. Ægteskabs- og fødselsforsikring:

- a) Forsikring, der kommer til udbetaling ved ægteskab;
- b) forsikring, der kommer til udbetaling ved fødsel.

III. Forsikring, der er tilknyttet investeringsfonde:

- a) Livsforsikring (navnlig livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live, livsforsikring med tilbagebetaling af præmier, forsikring, der kommer til udbetaling ved ægteskab, og forsikring, der kommer til udbetaling ved fødsel),

b) renteforsikring.**IV. Permanent health insurance (langvarig sygeforsikring):** sygeforsikring, som indgås for en lang periode og er uopsigelig fra selskabets side i hele perioden.**V. Tontinevirksomhed:** virksomhed, der indebærer oprettelse af medlemssammenslutninger med henblik på fælles kapitalisering af bidragene og udbetaling af den herved opståede formue enten til de overlevende eller til de afdødes arvinger eller begunstigede.*Lovforslaget***46. I Bilag 8 udgår:**

Gældende formulering

- VI. Kapitaliseringsvirksomhed: virksomhed, der er baseret på aktuarberegninger, og som omfatter forpligtelser af en nærmere fastsat varighed og beløbsstørrelse mod erlæggelse af et engangsbeløb eller forud fastsatte regelmæssige indbetalinger.
- VII. Ulykker (herunder arbejdsulykker og erhvervssygdomme): summaforsikring, erstatning af økonomiske tab, kombinationer heraf og personbefordring.
- VIII. Sygdom: summaforsikring, erstatning af økonomiske tab og kombinationer heraf.

Lovforslaget

- »VII. Ulykker (herunder arbejdsulykker og erhvervssygdomme): summaforsikring, erstatning af økonomisk tab, kombinationer heraf og personbefordring.
- VIII. Sygdom: summaforsikring, erstatning af økonomiske tab og kombinationer heraf.«

Lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme

§ 4

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 734 af 30. august 2002, foretages følgende ændringer:

- § 1. *Stk. 1.* ---
- 2) livsforsikringselskaber og pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed,

Stk. 4. Virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 3, skal, i det omfang der udøves virksomhed med overførsel af penge og andre værdier, sørge for at lade sig registrere ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet for at kunne drive denne form for virksomhed. Dette gælder ikke virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet.

1. I § 1, *stk. 1, nr. 2*, ændres »lov om forsikringsvirksomhed« til: »lov om finansiel virksomhed«.

2. § 1, *stk. 4*, affattes således:

»*Stk. 4.* Virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 3, skal, i det omfang de udøver virksomhed med overførsel af penge og andre værdier, lade sig registrere ved Erhvervs- og Selskabsstyrelsen for at kunne drive denne form for virksomhed. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen påser, at de pågældende virksomheder overholder de forpligtelser, som de er underlagt efter denne lov. Dette gælder ikke virksomheder, som er under tilsyn af Finanstilsynet.«

Lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber

§ 5

I lov nr. 457 af 10. juni 2003 om en garantifond for skadesforsikringselskaber foretages følgende ændringer:

*Gældende formulering**Lovforslaget***§ 13. ---**

Stk. 2. Fonden betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.

1. I § 13, *stk. 2*, ændres »kapitel 7 a« til: »kapitel 22«.

§ 15. ---

Stk. 2. § 73 i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse på Finanstilsynets tilsyn efter denne lov. Som part i forhold til Finanstilsynet anses alene Fonden.

2. I § 15, *stk. 2*, ændres »§ 73« til: »§ 354«.

Til lovforslag nr. L 11. Skriftlig fremsættelse (8. oktober 2003)

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel virksomhed, m.fl. love. (Gennemførelse af direktiv om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse, Haagerkonventionen om lovvalg, administration af SP-ordningen, solvenskrav og kapitalkrav for livsforsikrings-selskaber samt tilsyn med betalingsoverførsler).

(Lovforslag nr. L 11).

Lovforslaget indeholder ændringer til en række finansielle love.

Som noget nyt foreslås der indsat regler om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse som følge af et direktiv. Formålet hermed er at fremme en effektiv brug af grænseoverskridende sikkerhedsstillelse blandt aktørerne på de finansielle markeder og reducere den risiko markedsdeltagerne har på hinanden. Herved bidrager vi til et effektivt indre marked for værdipapirer.

Forslaget indeholder som følge af et direktiv en ændring af kapitalreglerne for livsforsikrings-

selskaber og tværgående pensionskasser. Det foreslås således, at kravet til egenkapitalens andel af det samlede solvenskrav øges fra 1/6 til 1/3. Formålet hermed er at øge sikkerheden for, at den fornødne kapital er til stede, hvis et selskab kommer i økonomiske vanskeligheder. I forlængelse heraf og som opfølgning på en anbefaling fra udvalget om større valgfrihed i pensionsopsparingen foreslås det, at livsforsikrings-selskaber og tværgående pensionskasser kan anvende særlige bonushensættelser og medlemskonti på linje med egenkapital til at opfylde 1/3-kravet.

Endelig medfører lovforslaget som noget nyt, at der udnævnes en myndighed, nemlig Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, til at føre tilsyn med, at virksomheder, der overfører penge og andre værdier, overholder hvidvaskloven. Baggrunden herfor er en anbefaling fra den internationale organisation mod hvidvaskning af penge og har til formål at bekæmpe hvidvaskning af penge og terrorisme.

Med disse bemærkninger og idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne til dette, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.